

Att erövra rymden I... Att erövra rymden I...

av Josef Kemény 2019-04-18

Detta avsnitt handlar om att från jorden erövra rymden. Rymden i vår galax Vintergatan är själva livet och som Människa bör man känna till detta. Vi brukar säga att naturen öppnar sig för dem som söker svar och lösningar med positiva, mänskliga tankar utan att försöka lura naturen. Rymdkapplöpningen mellan den dåvarande Sovjetunionen och USA är grund för detta tema med massor av dokument och starka ledtrådar. Jag har gjort en sammanställning från år 1957 då den första människan sändes i väg från Kapustin Jar i det forna Sovjetunionen. Observera att jag gjort sammanställningen enligt min kunskap, enligt dokument samt enligt starka ledtrådar, allt finns ute på Internet som är jordens största och viktiga bibliotek, det bör hela jordens befolkning komma åt. Samtidigt måste vi påpeka att det finns mycket falsk och påhittad information ute på Internet. I detta fall måste vi kunna skilja på äkta och falsk information, då kommer individens kunskap in i bilden. Idag samarbetar Ryssland och USA när det gäller rymden, och så länge det gäller kunskap för mänskligheten är samarbetet ok.

Låt mig nu böja med en lista från år 1957 då en tjeckoslovakisk militär tjänsteman, som var nära kärnan, avslöjade när den första ursprungliga bemannade rymdresan ägde rum. Det finns många i världen som inte levde då och denna lista är en kort version av cirka 70 år.

Kapustin Jar Kosmodrom, 1946-
Startplatta, Burya Launch Complex
Area 86, LC-Mayak 2, R-14 Silo

Tyuratam Kosmodrom, 1950

**Baikonur Kosmodrom, Sovjets
startplatta LC-1, LC-31 1957-**

Kapustin Jar, 1957

Aleksej Ledovsky, Vostok-1, 1957,
Kapustin Jar Kosmodrom,

Vostok-1

Inofficiellt
Officiellt

Juri Gagarin, Vostok-1 1961-04-12
Baikonur Kosmodrom

Soluppgång

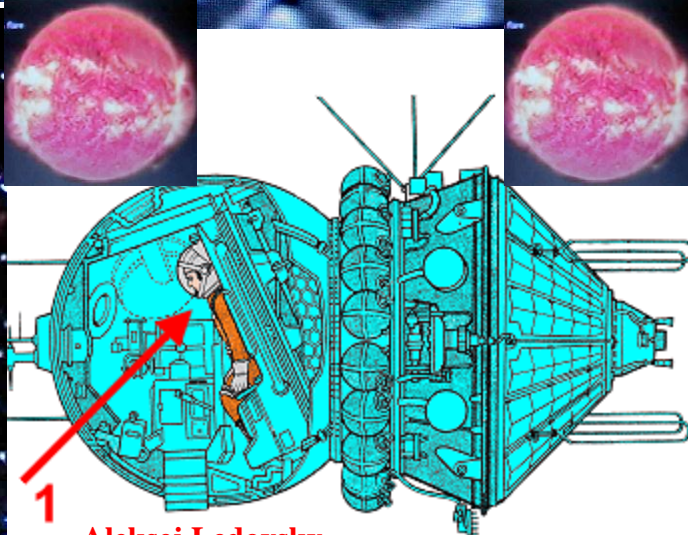
Vostok/Öster/Gryning

Aleksej Ledovsky, Vostok-1, 1957,
Kapustin Jar kosmodrom,
Burya Startarea

Vostok-1
Inofficiellt

Aleksei Ledovsky, Vostok-1, 1957,
Kapustin Jar kosmodrom,
Burya Startarea

Aleksej Ledovsky

Enligt den sovjetiska, hemliga listan startade den ursprungliga Vostok-1 sin rymdfärd redan 1957.

Vostok-1 1957. Aleksei Ledovsky var alltså den förste kosmonaut som sköts upp från Kapustin Jar 1957. Han befann sig ca 200 km från jorden men under färden hände någonting och signalen bröts. Därefter blev det tyst och hans röst hördes inte mer. Men han utförde sitt rymdsprång och nådde nära 200 kilometers höjd. Källa: en inflytelserik, högt uppsatt tjeckoslovakisk militär.

Gryningen började alltså med Vostok-1. Se vidare länken **Industri** länken *Månens mysterium*, sidan 7.

Juri Gagarin, Vostok-1 1961-04-12
Baikonur kosmodrom

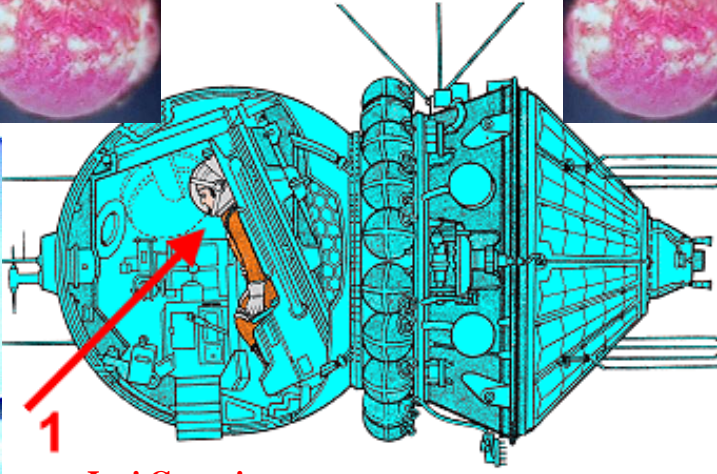

Vostok-1

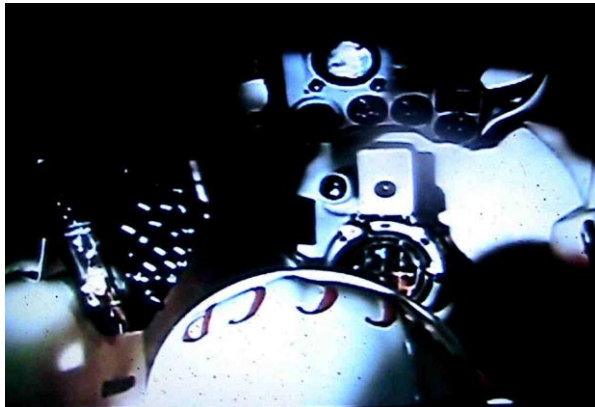
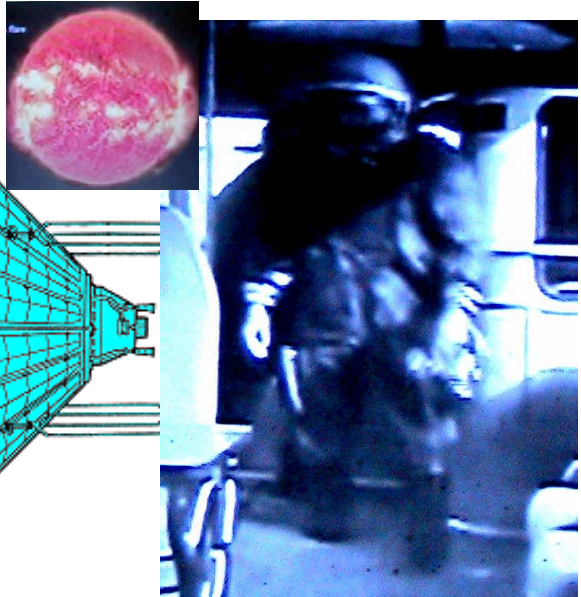
Officiellt

Juri Gagarin, Vostok-1 1961-04-12
Baikonur kosmodrom

Juri Gagarin

Gagarin är på väg till uppskjutningsrampen. Han ligger i sitt rymdskepp i väntan på start.

Markkontrollen kallade sig *Jorden* vid samtal med Gagarin, och rymdskeppet kallades för *Gryning-1*.

Gagarin var den förste kosmonaut som lyckades genomföra en rymdresa runt jorden utan problem.

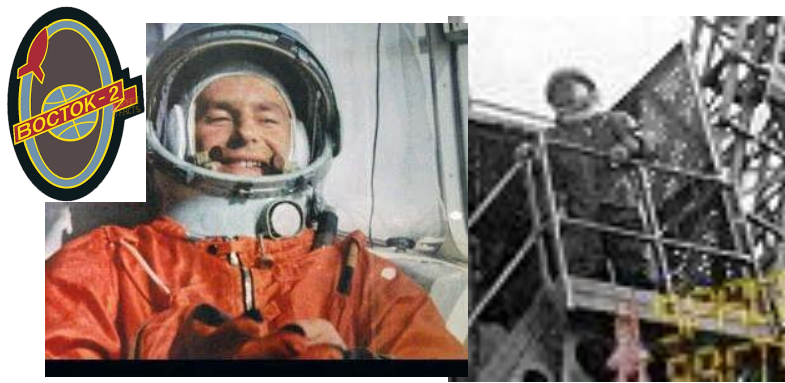
Se länken **Industri, Månens mysterium**, sidorna 4 och 11-12.

Gagarin kallade sig för "Kosmonaut"

Vostok-1, Yuri Gagarin
 1961-04-12, Baikonur kosmodrom
 (Vostok-14) Startplatta LC-1.

Vostok-2, Gherman Titov
 1961-08-06, Baikonur kosmodrom
 (Vostok-15) Startplatta LC-1.

Vostok-3, Andrian Nikolayev
 1962-08-11, Baikonur kosmodrom
 (Vostok-16) Startplatta LC-1.

Vostok-4, Pavel Popovich
 1962-08-12, Baikonur kosmodrom
 (Vostok-17) Startplatta LC-1.

Vostok-5, Valery Bykovsky
 1963-06-14, Baikonur kosmodrom
 (Vostok-19) Startplatta LC-1.

Vostok-6, Valentina Tereshkova
 June 1963-06-16, Baikonur kosmodrom
 (Vostok-20) Startplatta LC-1.

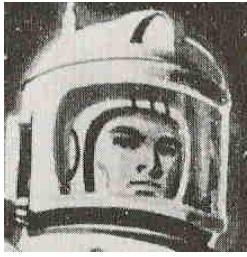
Voskhod-1, 1964-10-12
 Vladimir Komarov, Konstantin Feoktistov,
 Boris Yegorov, Baikonur kosmodrom
 Startplatta LC-1.

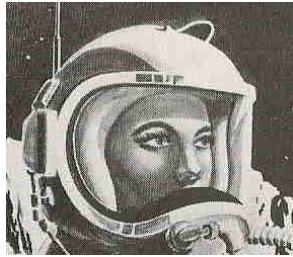
Voskhod-2, 1965-03-18
 Pavel Belyayev, Alexei Leonov
 Baikonur kosmodrom, Startplatta LC-1.
 Världens första rymdpromenad av Leonov

Vostoks officiella lista från det
 forna Sovjetunionen

Den inofficiella Vostoklistan 1957 - 1963

**Aleksei Ledovsky,
Vostok-1 (1957)**

**Sergey Shiborin,
Vostok-2 (1958)**

**Andrei Mitkov,
Vostok-3 (1959)**

**Marya Gromova,
Vostok-4 (1959)
Första kvinnan i rymden**

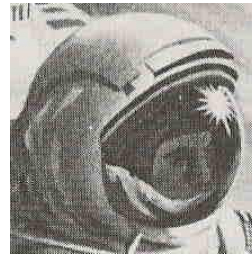
**Namnlös kosmonaut
Vostok-5 (1960)**

**Ivan Kachur,
Vostok-6 (1960)**

**Pyotr Dolgov,
Vostok-7 (1960)**

**Alexey Grachov,
Vostok-8 (1960)**

**Gennady Zavadvosky,
Vostok-9 (1960)**

**Nikolay A. Tokov
Vostok-10, (1961)**

**Ludmila Tokov
Vostok-10, (1961)**

**Gennady Mikhailov,
Vostok-11 (1961)**

**Namnlös kosmonaut
Vostok-12, (1961)**

**Namnlös kvinnlig kosm
Vostok-12, (1961)**

Kom
tillbaka
med
mentala
störningar

**Vladimir Il'yushin,
Vostok-13 (1961)**

**Juri Gagarin,
Vostok-14 (1961)**

**German Titov
Vostok-15 (1961)**

**Andriyan Nikolayev,
Vostok-16 (1962)**

**Pavel Popovich
Vostok-17 (1962)**

Alexey Belokonev

**Namnlös kosmonaut
Vostok-18, (1962)**

Namnlös kvinnlig kosm

**Valery Bykovsky,
Vostok-19 (1963)**

**Valentina Tereshkova,
Vostok-20 (1963)**

Världen har inte glömt bort dem....

Vostokrymdstarter på löpande band, jag kallar detta för dödsmaskinen.

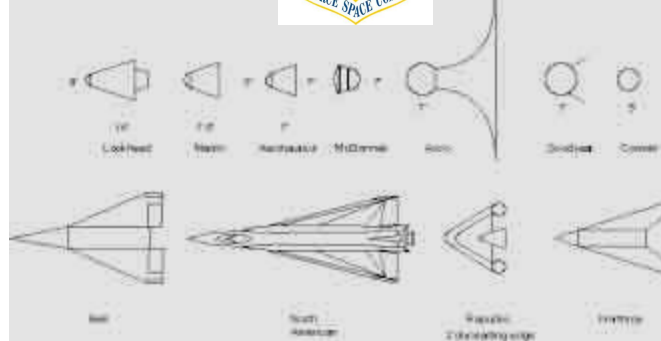
Se länken *Månens mysterium*, sidorna 4 och 11-13.

Av 20 kosmonauter omkom tolv, en kom tillbaka med svåra psykiska skador och sex överlevde rymdfärderna

Man in Space Soonest (MISS)*

United States Air Force (USAF)

1958

En 5-uddig stjärna med kometsymbol

En 5-uddig stjärna med kometsymbol

USAF:s astronauter

Armstrong, Neil Alden
(1930-2012). Astronaut/NACA testpilot
Gemini 8, 1966, Apollo 11, Örn, månlandning 1969 juli 20

Bridgeman, William Barton
(1916-1968)
Astronaut/Testpilot
Douglas Aircraft Company

Crossfield, Albert Scott (1921-2006)
Astronaut/Testpilot
North American Aviation (NAA)

Kincheloe, Iven Carl
(1928-1958)
Astronaut/USAF testpilot

McKay, John Barron
(1922-1975)
Astronaut/NACA Testpilot

Rushworth, Robert Aitken
(1924-1993)
Astronaut/USAF testpilot

Walker, Joseph Albert
(1921-1966)
Astronaut/USAF testpilot

White, Alvin Swauger
(1918-2006)
Astronaut/NAA testpilot

White, Robert Michael (1924-2010), Astronaut/USAF testpilot

*MISS var amerikanska flygvapnets program för att så snabbt som möjligt skicka upp en astronaut i rymden. MISS upphörde i slutet av 1958 enligt officiell källa. Programmet fördes förmodligen över till det topphemliga Taurus Space Program 1960 - 66.

Cape Canaveral (1961-1963), Kennedy Space Center,
 Florida
Project Mercury, 1959-1962

1959 presenterade NASA sitt Mercuryprogram, samtidigt gjorde CCCP obemannade månfärder och fotograferade månen, även dess baksida, samt påbörjade sitt bemannade Vostokprogram i hemlighet.
 Den amerikanska presidenten John F. Kennedy meddelade den 25 maj 1961 att USA kommer att landsätta en människa på månen före 1970. "I Believe We Should Go to the Moon". – Det började med programmet Mercury.

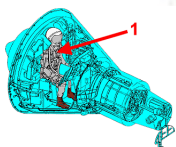
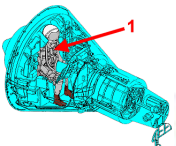
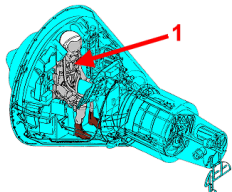
Till månen

Mercury Program Patch Collection

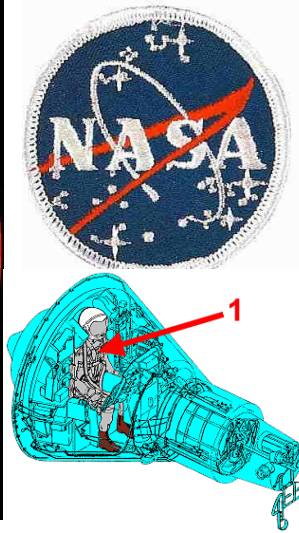

1961 - 1963

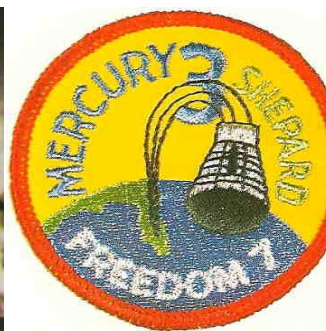
1961 - 1963

Seven 3-inch Patches!

1961 - 1963, Cape Canaveral, Florida

Mercury-3 / Freedom 7

Mercury-3

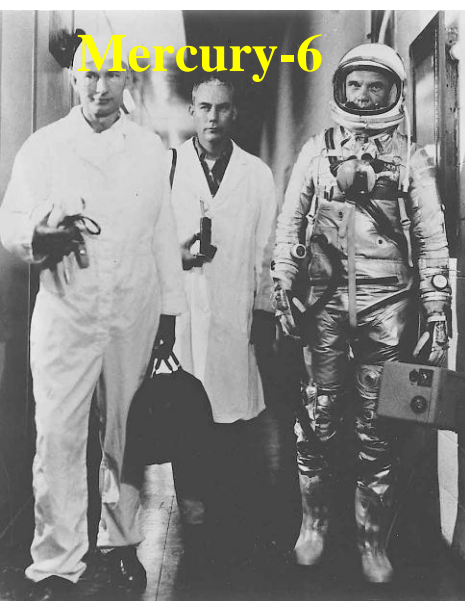
Alan Shepard, 1961-05-05, startplatta LC-5

Mercury-4 / Liberty Bell 7

Mercury-4

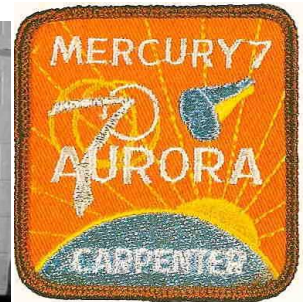
Virgil Grissom, 1961-07-21, startplatta LC-5 o

Mercury-6/Friendship 7

Mercury-6

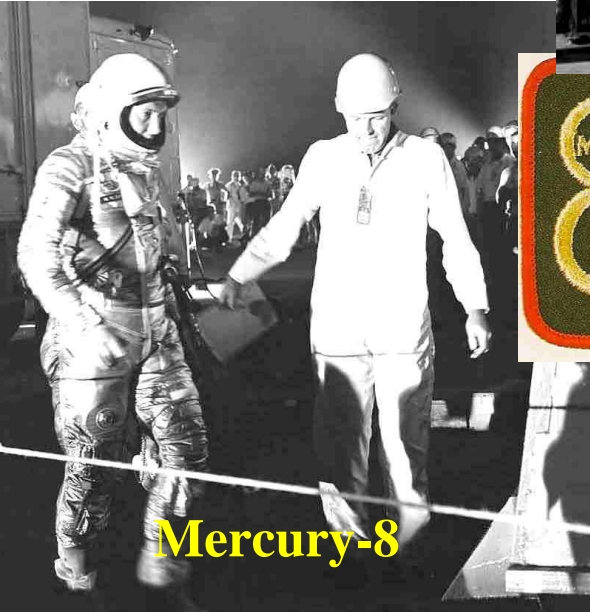
John Glenn, 1962-02-20, startplatta LC-14

Mercury-7/ Aurora 7

Mercury-7

Scott Carpenter, 1962-05-24, startplatta LC-14

Mercury-8

Mercury-8/Sigma 7

Mercury-9

Mercury-9 / Faith 7

Mercury-8,

Mercury-9

Walter Schirra, 1962-10-03, startplatta LC-14

Gordon Cooper, 1963-05-15, startplatta LC-14

Mercury-3

Mercury-4

Mercury-6

Mercury-7

Mercury-8

Mercury-9

Man kan bara tillägga att talet 7 är symboliskt kopplat till Uppenbarelseboken

Se vidare länken *Månens mysterium*, sidorna 23 - 42.

Mercuryprogrammet var grunden till NASA:s månfärder och månlandningar. Programmet genomfördes enligt ett väl genomtänkt arrangemang. Visst uppkom under färderna oväntade fel som man fick rätta till nästan omgående. NASA:s Mercuryprogram genomfördes utan olyckor och dödsfall. Efter Mercury började NASA med sitt Geminiprojekt 1965 - 66. Alla astronauter följde med till Geminiprogrammet utom Scott Carpenter. Enligt min uppfattning föddes Carpenter till astronaut enligt beskrivningen av hans rymdfärd. Se länken **Industri**, länken *Månens mysterium*, sidan 16. - Parallellt med NASA/Mercury, planerade USAF i hemlighet riktiga månfärder och en månbas som anslöt till X-20 DynaSoar och MOL-programmet.

Projekt X-20 DynaSoar

1961-1963

Hemlig rymdfarkost

Nästan berömd: The X-20 DynaSoar

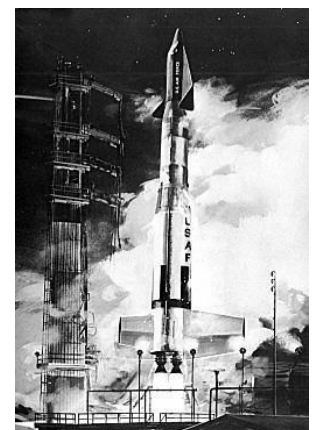
Albert H. Crews,
Albert Hanlin Crews Jr
1929-
Astronaut/ USAF testpilot

Henry Charles Gordon
1925-1996
Astronaut/USAF
testpilot

William John "Pete" Knight
1929-2004
Astronaut/USAF testpilot

Thompson, Milton Orville 'Milt'
1926-1993
Astronaut/USAF-testpilot

Russell Lee Rogers
1928-1967
Astronaut/USAF
testpilot

USAF: Hemlig rymdfarkost med hemliga astronauter
1961 - 1963

Wood, James Wayne
1924-1963
Astronaut/USAF
testpilot

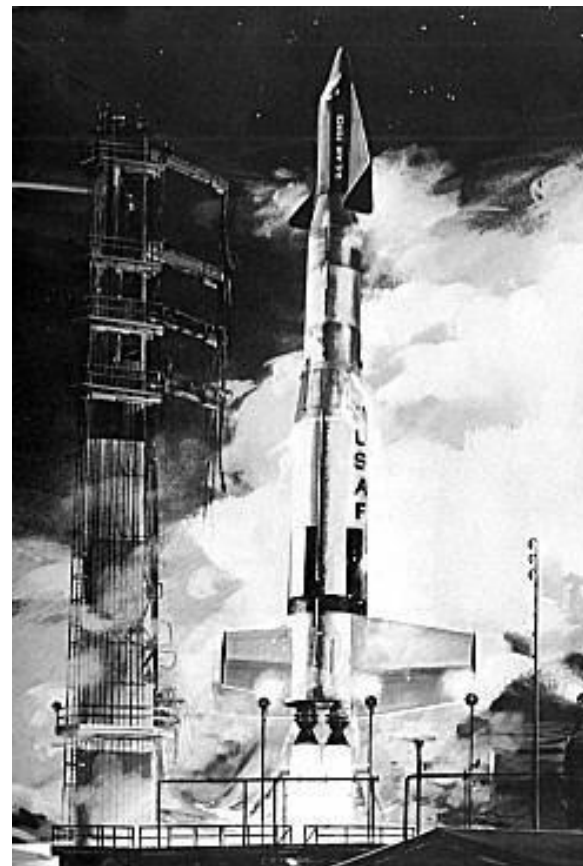

En tänkbar start från Cape Canaveral med den nya rymdfärjan i början av 60-talet

Den nya rymdfarkosten vid namn X-20 DynaSoar var en ny typ av rymdfärjor som utvecklades och var nära att förverkliga projektet. USAF hade sex utvalda hemliga astronauter som skulle flyga den nya rymdfarkosten. Det var ett totalt hemligt projekt som bara några få hade insyn i. Enligt bilderna och tillhörande texter hade USAF höga planer med den nya rymdfarkosten.

Parallellt pågick NASA:s Mercury program med dess utvalda sju astronauter i programmet. NASA valde den enklare typen av startverksamheten för att kunna erövra rymden.

1963 avslutade NASA sitt Mercury-program och gick över till Gemini-projektet med sina astronauter. Samtidigt hade USAF avslutat sin försvarsverksamhet X-20 DynaSoar och gick över till den nya bemannade rymdstationen Manned Orbiting Laboratory (MOL). Astronauten Albert H. Crews var den ende som följde det nya programmet, medan fyra andra anslutit sig till Taurus hemliga rymdprogram.

En tänkbar start från Vandenberg med den nya rymdfärjan i början av 60-talet

Manned Orbiting Laboratory (MOL)

1963-1969

Hemliga astronauter

Bemannad rymdstation och laboratorium (MOL)

Bemannad rymdstation och laboratorium runt jorden

U.S. Air Force presenterar 14 av 17 MOL- astronauter 1965: Övre raden, Herres, Hartsfield, Overmyer, Fullerton, Crippen, Peterson, Bobko, Abrahamson. Nedre raden: Finley, Lawyer, Taylor, Crews, Neubeck, Truly (USAF) Sju av dessa återkom senare i NASA:s STS-uppdrag 1981 - 2011. Hela MOL-programmet återkallades den 10 juni 1969.

MOL-astronauter Grupp 1, 1965 (USAF Foto):

Michael J. Adams, USAF, Albert H. Crews, USAF, John L. Finley, USN, Richard E. Lawyer, USAF, Lachlan Macleay, USAF, Francis G. Neubeck, USAF, James M. Taylor, USAF och Richard H. Truly, USN.

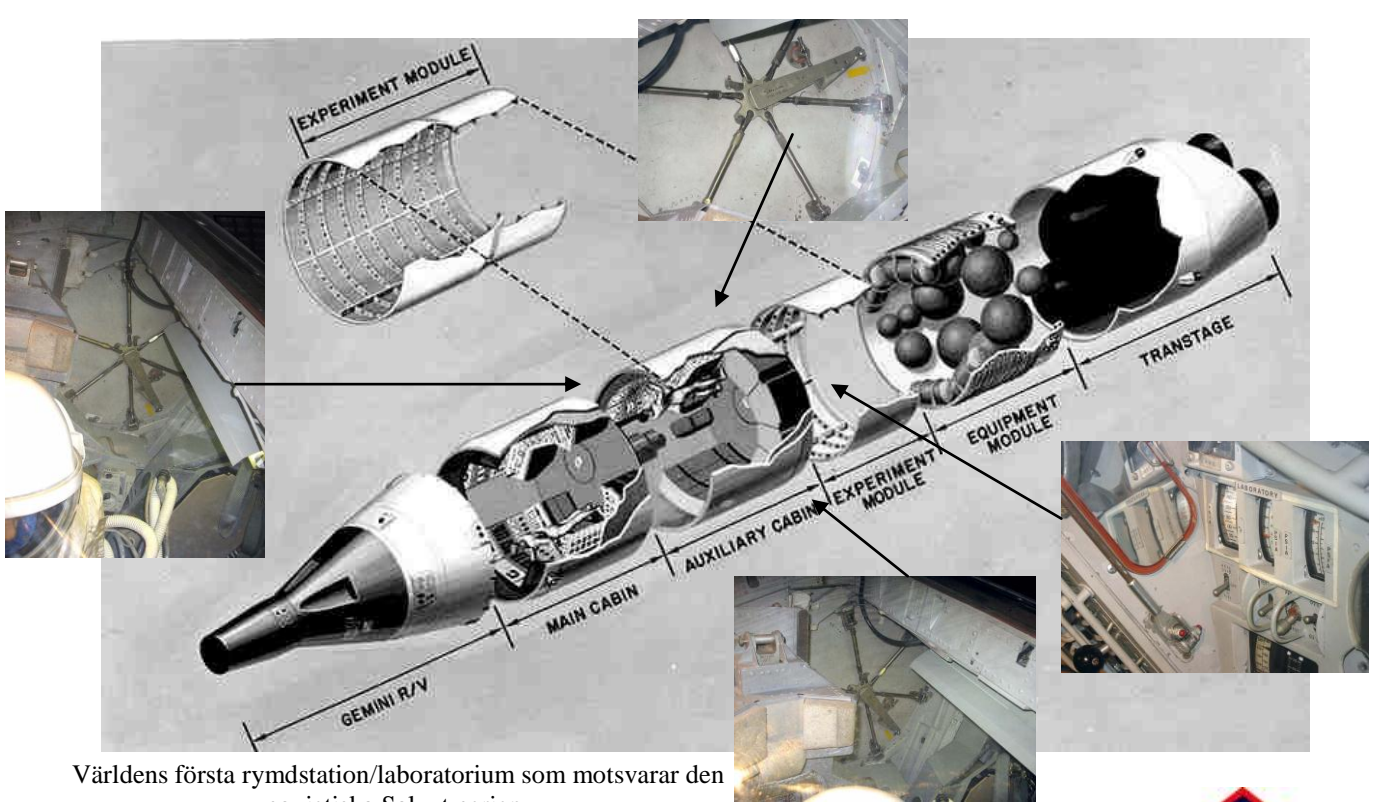
MOL-astronauter Grupp 2 1966 (USAF foto):

Robert F. (Bob) Overmyer, USMC, Henry W. (Hank) Hartfield, USAF, Robert L. Crippen, USN, Karol J. Bobko, USAF och Charles Gordon Fullerton, USAF. Alla dessa astronauter gick sedan över till STS-programmet.

MOL: Astronauter Grupp 3 1967 (USAF foto):

Robert T. Herres, USAF, Robert H. Lawrence, Jr., USAF, Dr. Donald H. Peterson, USAF och James A. Abrahamson, USAF. Av denna grupp gick astronauten D.H. Peterson vidare till STS-programmet.

Världens första rymdstation/laboratorium som motsvarar den sovjetiska Salyut-serien.

Gemini rymdkapsel eller Gemini B

Den första testflygningen genomfördes innan programmet lades ner. Gemini-skeppet man använde var Gemini 2, som modifierats. MOL-delen var byggd av en bränsletank från en Titan II-raket. Vid denna flygning innehöll MOL tre satelliter. Gemini-skeppet separerade som planerat från raketten innan den nått omloppsbanan. Väl i omloppsbanan levererade MOL de tre satelliterna.

Den första testuppskjutningen av MOL från Cape Canaveral AFS skedde den 3 november 1966

USAF:s MOL-program, Manned Orbiting Laboratory, var det amerikanska flygvapnets bemannade rymdprogram. Det hade som avsikt att skicka upp egna astronauter utanför NASA:s eget bemannade mer civila program för aktiviteter ombord på en rymdstation. Programmet initierades 1963 men blev beslutat först 1965. Det lades ner 1969 och vissa av de uttagna astronauterna för detta projekt överfördes då till NASA.

Uppdragets utförande

Istället för en bemannad rymdstation i bana som man dockade med, var programmet utarbetat så att man skulle skicka upp rymdstationen tillsammans med besättningens rymdfarkost. Hela ekipaget skulle sändas upp med en Titan 3M-raket. Farkosten som skulle användas var en modifierad Gemini-farkost. Trots de yttre likheterna med Gemini så var farkosten Gemini modifierad vad gäller prestanda. Farkosten kom att rubriceras som Gemini B. Ombord på Gemini B/MOL skulle besättningen kunna stanna uppe i 30 - 40 dagar för avancerade projekt.

NASA:s Gemini-program Dockning och system för rendez-vous ägde rum mellan 1965 och 1966. Detta system kunde också USAF använda efter 1965.

Specifikationer

Besättning: 2. Max tid: 40 dagar, Omlopps bana: solsynchronon bana eller polär bana, längd: 21,92 m, diameter: 3,05 m, kabinvolym: 11,3 m³, massa: 14 476 kg, last: 2 700 kg, elförsörjning: bränsleceller eller solceller; RCS-system: N2O4/MMH. MOL skulle skjutas upp med en Titan IIIM-raket från SLC-6 vid Vandenberg AFB i Kalifornien och LC-40 vid Cape Canaveral AFS i Florida.

Omlopps bana: solsynchronon bana eller polär bana, längd: 21,92 m, diameter: 3,05 m, kabinvolym: 11,3 m³, massa: 14 476 kg, last 2 700 kg.

Planerade färder

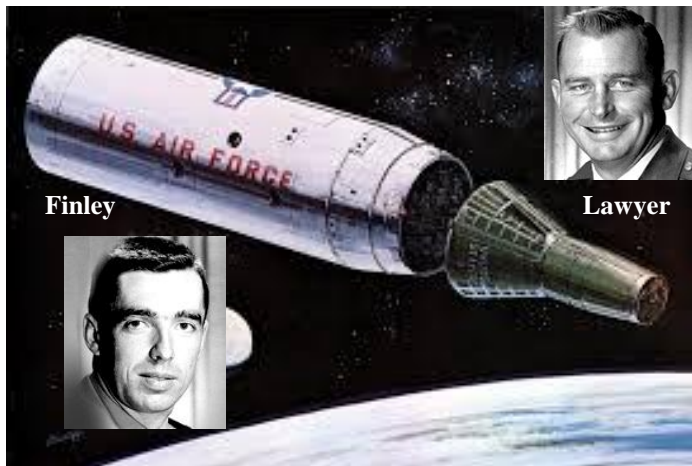
Flygning	Uppskjutning	Beskrivning
MOL 1	december 1970	Första obemannade testflygningen.
MOL 2	juni 1971	Andra obemannade testflygningen.
MOL 3	februari 1972	Första bemannade färden.
MOL 4	november 1972	Andra bemannade färden.
MOL 5	augusti 1973	Tredje bemannade färden.
MOL 6	maj 1974	Fjärde bemannade färden.
MOL 7	februari 1975	Femte bemannade färden.

USAF hade planerade rymdfärder i samband med MOL (se bredvid). Den första bemannade rymdfärden skulle starta från Vandenberg SLC-6 i februari 1972. USAF hade redan astronauter under utbildning 1965. Att det skulle ta sju år till den första rymdfärden som berör MOL är osannolikt. Förberedelse och satsning var enorma och kostade mycket pengar, jag tror personligen att USAF genomförde de första fem rymdfärderna mellan år 1966 och våren 1969. Efter den femte lyckade rymdfärden avslutades MOL. Det kostade mellan 1,5 och 3 miljarder dollar. Den 10 juni 1969 meddelade USAF officiellt att MOL projektet avslutats och återkallade av resterande 14 planerade rymdfärderna.

USAF planerade totalt 14 MOL-rymdfärder runt jorden.

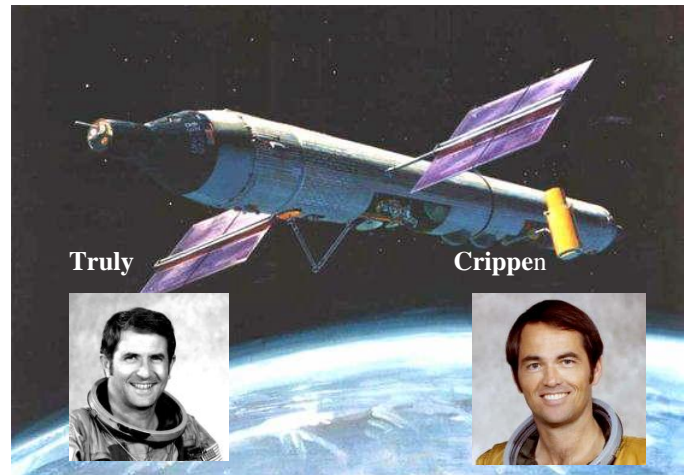
Besättningen på MOL-3, astronauterna James A. Taylor och Albert H Crews: Start februari 1967 från Vandenberg AFB, startplatta SLC-6, Kalifornien. Vistelse på MOL i 30 dagar?.

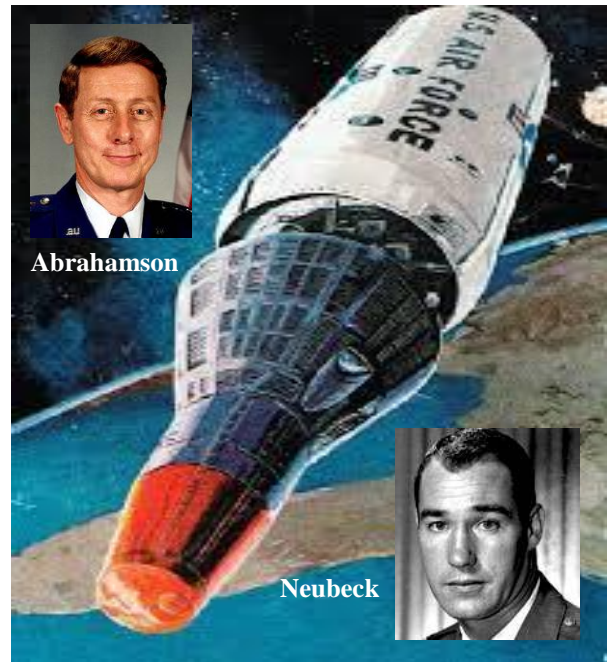
MOL-4 och dess besättning, USAF astronauterna John L. Finley och Richard E Lawyer som ombord på MOL-4 sändes upp i november 1967 från SLC-6 i Vandenberg AFB, Kalifornien. Finley och Lawyer tillbringade 40 dagar i laboriet i samband med DOD-uppdrag?.

Besättningen på **MOL-5** utgjordes av USAF-astronauterna Robert T Herres och Lachlan Macleay. Start våren 1968 från SLC-6 i Vandenberg AFB, Kalifornien, Herres och Macleay tillbringade 40 dagar i laboratoriet i samband med DOD-uppdrag?.

MOL-6, dess besättning var USAF-astronauterna Rober Richard H Truly och Robert Crippen. De sändes upp sommaren 1968 från SLC-6 i Vandenberg AFB. Truly och Crippen vistades 40 dagar i MOL laboratoriet i samband med DOD-uppdrag.

Besättningen på **MOL-7** sändes upp hösten 1968 från SLC-6 i Vandenberg AFB. USAF-astronauterna James A Abrahamson och Francis G. Neubeck skulle ha varit ombord och tillbringat 40 dagar i laboratoriet i samband med DOD-uppdrag?.

USAF meddelade den 10 juni 1969 att MOL-projektet avslutats. USAF planerade sammanlag 14 rymdfärder i början, för fem av dem hade USAF tagit ut astronauter. Det läcktes ut att exempelvis besättningen på MOL 6 skulle vara astronauterna Rober Richard H Truly och Robert Crippen. Det framkom att MOL kostat ca. 3 miljarder dollar, i det bör de fem rymdfärderna också ingå. De återstående sju rymdfärderna ställdes in. Enligt vissa ledtrådar (alla från Internet) är min uppfattning att USAF genomförde fem MOL-rymdfärder på ca två år. Parallellt avslutades NASA:s civila Gemini-projekt 1965 - 66 med dockning och system för rendez-vous, så att MOL kunde genomföra de första fem rymdfärderna som avsåg dockning mellan rymdstationen och rymdfarkosten. Efter 1965 gick NASA över till projektet Apollo liksom USAF efter 1969 samt till ISV Columbus bemannade Marsprogram.

Vandenberg Air Force Base, startområde, Kalifornien

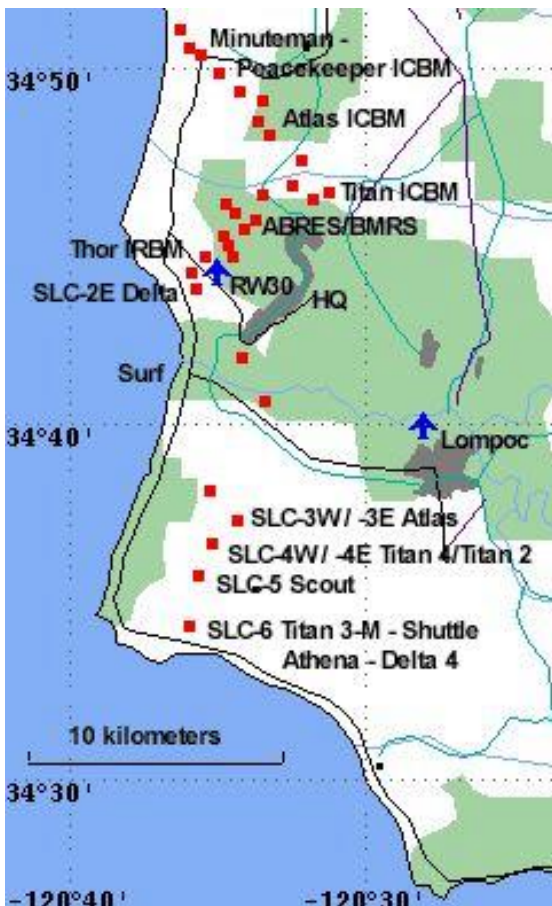
Vandenberg Air Force Base i Kalifornien uppkallades efter general Hoyt Stanford Vandenberg inom USAF. Den första uppskjutningen från Vandenberg skedde 1958 och den senaste 2014.

USAF:s uppsjuttingsplats Vandenberg Air Force Base i Kalifornien motsvarar NASA:s Kennedy Space Center i Florida. Vad jag förstår var Vandenberg USA:s näst största och moderna uppsjuttingsplats. Därifrån startade nästan alla typer av raket, till och med rymdfärjor. Det är inget problem för USAF att skicka besättningar till månen och genomföra månlandningar. USAF kunde och kan fortfarande skicka upp sina egna s.k. DOD-satelliter runt jorden.

Major General Hoyt Sanford **Vandenberg Jr**, 1951 - 1981
1928-
USAF

General Hoyt Sanford **Vandenberg**, 1948 - 1953
1899 - 1954
Vandenberg var USA:s flygvapenstabschef från 1948 till 1953.

Titan 4

Rymdfärjan Enterprise Startram: SLC-6

Titan 2

Apollo/Saturn V

Titan 3-M/Gemini MOL

Titan 2

Titan III/Gemini MOL

Se vidare länken **Industri**, länken *Månens besökare, final*, sidorna 33-36.

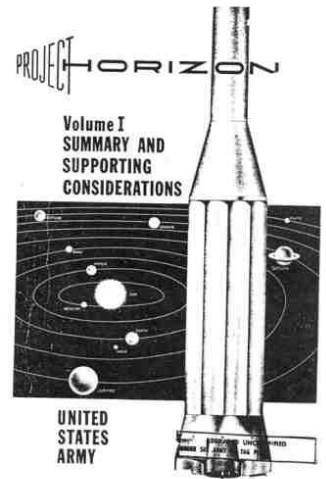
Efter MOL-projektet 1969 gick USAF och NASA över till Apollo-projektet. MOL-projektet förnyades och utvecklades i Apollo-projektet under 70-talet med ett flertal månfärder.

Projekt Horizon, arméns månbas

Project A119 – “A Study of Lunar Research Flights” 1958 var den första studien för att kunna erövra månen, ett dokument på 190 sidor.

Månbas. Arméchefen, General Arthur G. Trudeau, utarbetade i mars 1959 ett viktigt månprojekt efter Projekt A119, vid namn Horizon. 1965 utvecklades förslaget som ett topphemligt projekt som avsåg en månbas på månens framsida. Projekt Horizon finns bevarat i ett dokument på 419 sidor, i vilket namnges ett flertal tänkbara landningsplatser, bl.a. Copernicus krater.

Andra tänkbara landningsplatser nämndes också: norr om Sinus Aestuum, nära Eratosthenes krater, söder om Sinus Aestuum nära Sinus Medii och sydväst om Mare Imbrium, just norr om Montes Apenninus. – Av dokumenten framgår mycket tydligt att USA inte ville att Sovjet skulle komma först till månen.

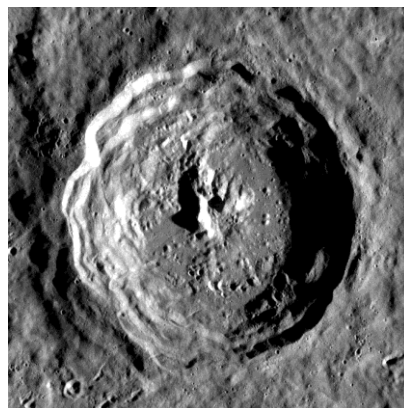
Projekt Horizon, 1959

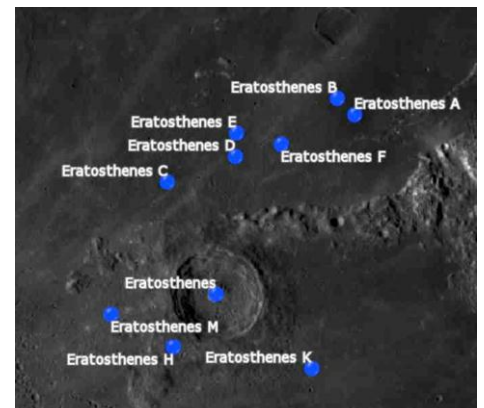
Projekt A119 – “A Study of Lunar Research Flights” 1958

Norr om Sinus Aestuum

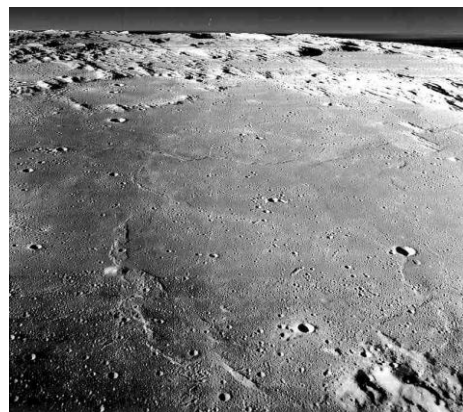
Eratosthenes krater

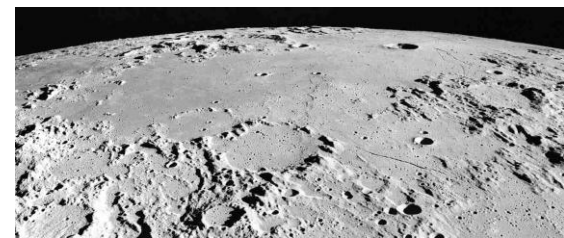
De andra mindre kratrarna runt Eratosthenes krater

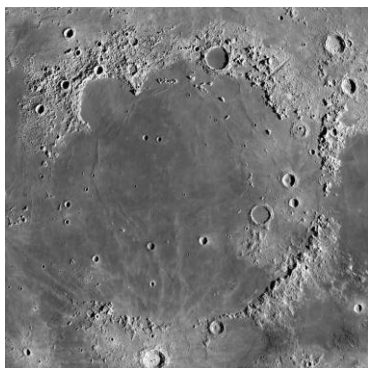
söder om Sinus Aestuum

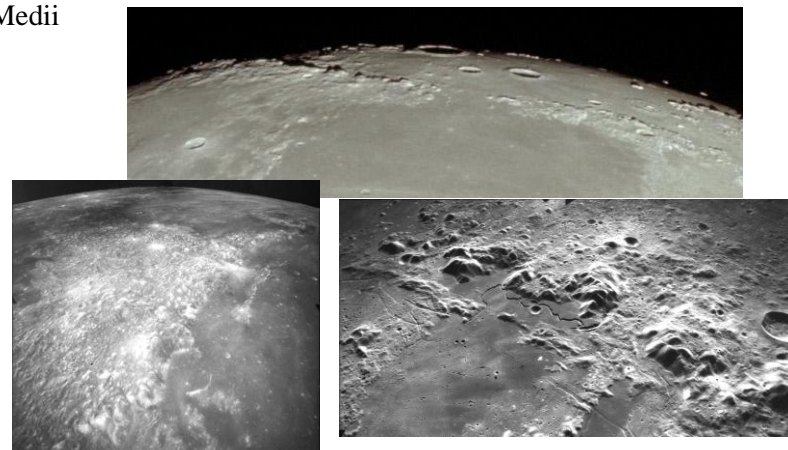
Sinus Medii

Sinus Medii

Mare Imbrium

Apenninerna /Montes Apenninus mountains.

Här landade Apollo 15 den 26 juli 1971.

Dessa landningsplatser förekom i Project Horizon för framtidens månresor och landningar på månen.

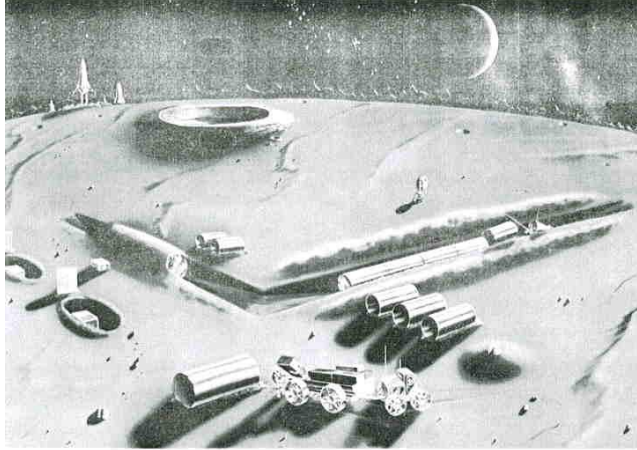
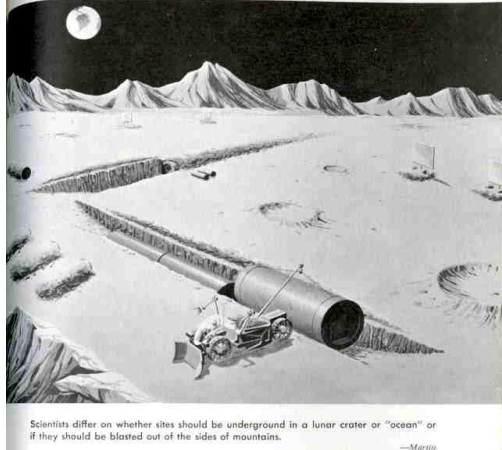

Fig. I-1. HORIZON Outpost in Late 1965
Amerikansk månbas

Scientists differ on whether sites should be underground in a lunar crater or "ocean" or if they should be blasted out of the sides of mountains.
—Martin

Amerikansk månbas

Amerikansk månbas

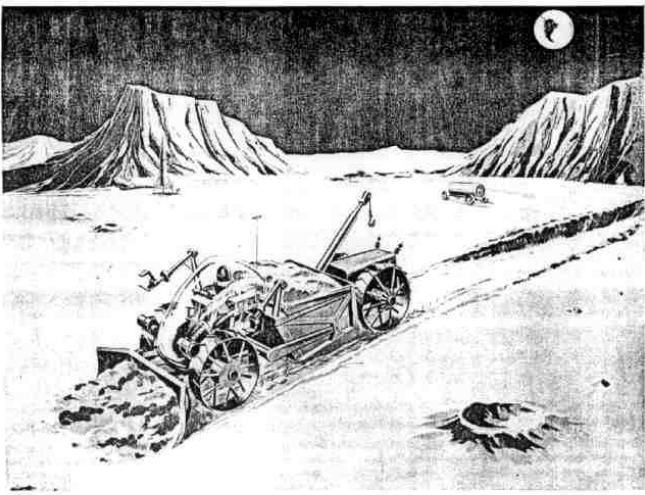
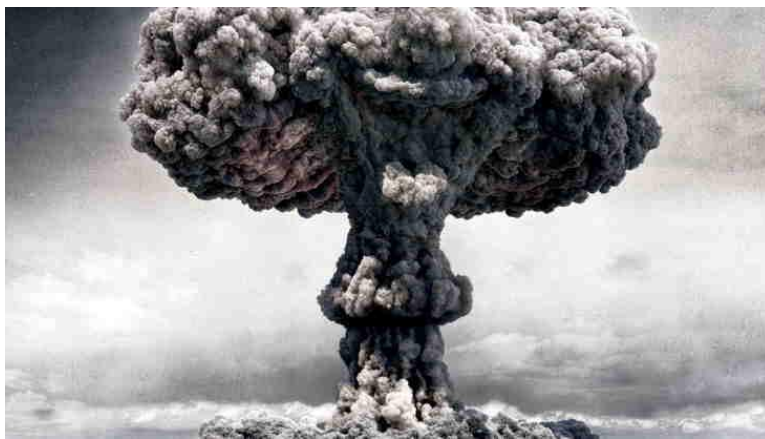

Fig. II-6. Typical Lunar Construction Vehicle

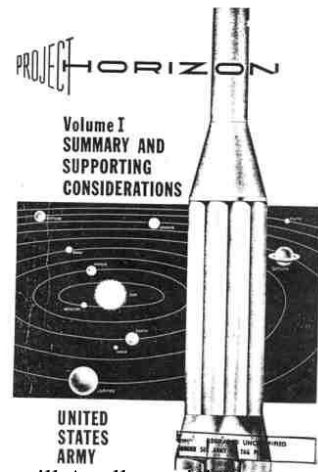
Project Horizon:1967
Amerikansk månbas skulle drivas av atomreaktor...

I projektet ingick också en atombombsprängning på månen

Se länken **Industri**, länken **Neutronstjärnans ankomst**, sidorna 3 - 19 och **Månens besökare, final**, sidorna 36 - 85

Clementine-projektet från 1965 förverkligades i modernare form mellan år 1993 - 1999
Se **Industri**, länken **Neutronstjärnans ankomst**, sidorna 11 - 13

Se **Industri**, länken **Solen i underläge**, sidorna 22-50

Dessa två projekt blev ett och fördes 1965 över till Apollo-projektet och utvecklades där under 70-talet. Apollo 18 – 20.

Soyuz 1 till Soyuz 40, 1967 - 1981, **Baikonur kosmodrom**

Soyuz-1, 1967-04-23. Komarov Vladimir Omkom, Startplatta **LC-1**.

Soyuz-3, 1968-10-26, Georgi Beregovoy Startplatta **LC-31**.

Soyuz-4, 1969-01-14 Shatalov Vladimir Startplatta **LC-31**.

Soyuz-5, 1969-01-15 Volynov, Yeliseyev och Khrunov Startplatta **LC-1**.

Soyuz-6, 1969-10-11 Shonin, och Kubasov Startplatta **LC-31**.

Soyuz-7, 1969-10-12 Filipchenko, Volkov och Gorbatko Startplatta **LC-31**.

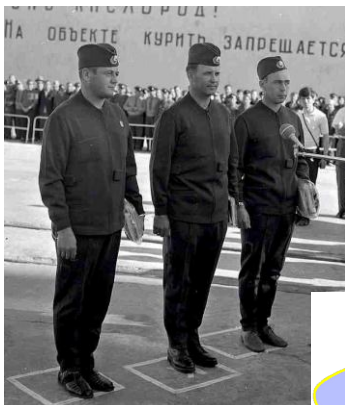
Soyuz-8, 1969-10-13, Shatalov och Yeliseyev LC-1

Soyuz-9, 1970-06-01 Nikolayev och Sevastiyarov Startplatta **LC-31**.

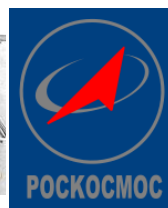

Soyuz-10, 1971-04-22 Shatalov, Yeliseyev och Rukavishnikov LC-31

Soyuz-11, 1971-06-06 Dobrovolsky, Volkovoch Patsayev, omkom, **LC-1**

Dockning med Salyut-1

Soyuz-12, 1973-09-27 Lazarev och Makarov Startplatta **LC-1**.

Dockning med Salyut-3

Soyuz-13, 1973-12-18 Klimuk och Lebedev Startplatta **LC-1**.

Soyuz-14, 1974-07-03

Popovich och Artyukhin , Startplatta **LC-31**.

Soyuz-15, 1974-08-26
Sarafanov och Dyomin
Startplatta **LC-1**.

Soyuz-16, 1974-12-02
Filipchenko och Rukavishnikov
Startplatta **LC-1**.

Soyuz-17, 1975-01-10
Gubarev och Grechko

Startplatta **LC-1**. Dockning med Salyut-4

Soyuz-18A, 1975-04-05
Lazarev och Makarov

Startplatta **LC-1**.

Soyuz-18, 1975-05-24

Klimuk och Sevastiyanov
Startplatta **LC-31**. Dockning med Salyut-4

Soyuz-19, 1975-07-15
Leonov och Kubasov

ASTP
Startplatta **LC-1**.

Soyuz 21, 1976-07-06
Volynov och Zholobov

Startplatta **LC-1**. Dockning med Salyut-5

Soyuz-22, 1976-09-15
Bykovsky och Aksyonov

Startplatta **LC-1**.

Soyuz 23, 1976-10-14
Zudov och Rozhdestvensky
Startplatta **LC-1**.

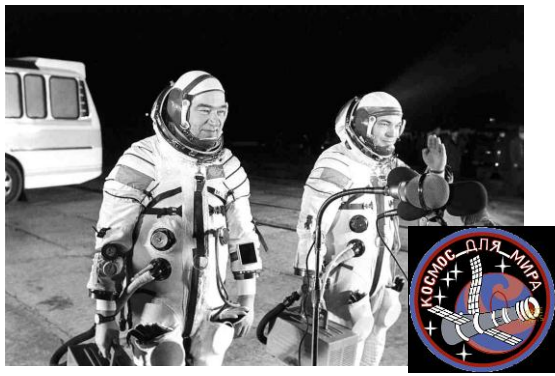
Soyuz 24, 1977-02-07
Gorbatko och Glazkov

Startplatta **LC-31**. Dockning med Salyut-5

Soyuz 25, 1977-10-09
Kovalyonok och Ryumin

Startplatta **LC-1**. Dockning med Salyut-6

Soyuz 26, 1977-12-10
Romanenko and Grechko
Startplatta **LC-1.** Dockning med Salyut-6

Soyuz 27, 1978-01-10
Dzhanibekov and Makarov , LC-1

Soyuz 28, 1978-03-02
Gubarev och Remek Czechoslovakia
Dockning med Salyut-6 LC-1

Soyuz 29, 1978-06-15
Kovalyonok och Ivanchenkov
Startplatta **LC-1.** Dockning med Salyut-6

Soyuz 30, 1978-06-27
Klimuk och Hermaszewski "Mirek" Poland
Startplatta **LC-1.** Dockning med Salyut-6

Soyuz 31, 1978-08-26
Bykovsky och Jähn "Sig" Germany DDR
Startplatta **LC-1.** Dockning med Salyut-6

Soyuz 32, 1979-02-25
Lyakhov och Ryumin
Startplatta **LC-31.** Dockning med Salyut-6

Soyuz 33, 1979-04-10
Rukavishnikov och Ivanov Bulgaria
Startplatta **LC-31.**

Soyuz 35, 1980-04-09
Popov och Ryumin
Startplatta **LC-31.** Dockning med Salyut-6

Soyuz 36, 1980-05-26
Kubasov och Farkas "Bertsi" (Berci) Hungary
Startplatta **LC-31.** Dockning med Salyut-6

Soyuz 37, 1980-07-23
Gorbatko och Pham Vietnam
Startplatta **LC-1.** Dockning med Salyut-6

Soyuz 38, 1980-09-18
Romanenko och Tamayo
"Guasso" Cuba
Startplatta **LC-1.** Dockning med Salyut-6

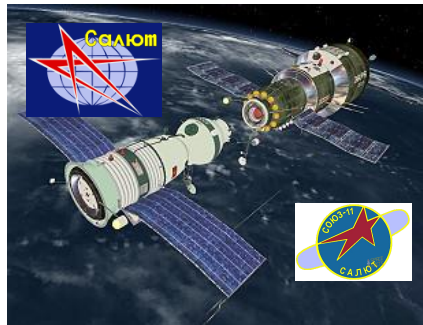
Soyuz 39, 1981-03-22
Dzhanibekov och Gurragecha "Gurr" Mongolia
 Startplatta **LC-31.**
 Dockning med Salyut-6

Soyuz 40, 1981-05-14
Popov och Prunariu Romania
 Startplatta **LC-1.**
 Dockning med Salyut-6

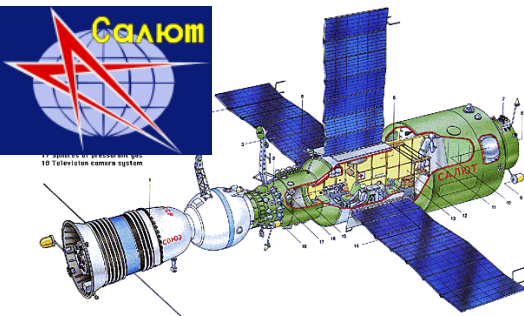
Soyuz-10 dockade med Salyut 1

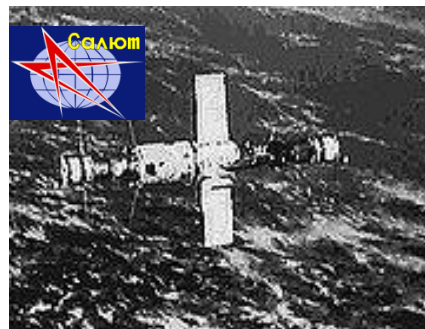
Salyut 1 och Soyuz 13

Salyut 3 och Soyuz 14

Salyut 4 och Soyuz 18

Salyut 5 och Soyuz 21

Salyut 6 och Soyuz 25

År 1975 inträffade den viktigaste rymdhändelsen då enligt tidigare avtal mellan länderna Apollo STP dockades med Soyuz 19. Det var ett historiskt ögonblick då astronauterna Stafford, Slayton och Brand tillsammans med kosmonauterna Leonov och Kubasov grundade ett vänligt, långvarigt och tätt rymdsamarbete, enligt f.d. presidenten Kennedy. – I detta sammanhang segrade kunskap! – Sovjetunionen förlorade fyra kosmonauter: besättningen på Soyuz 1 och besättningen på Soyuz 11.

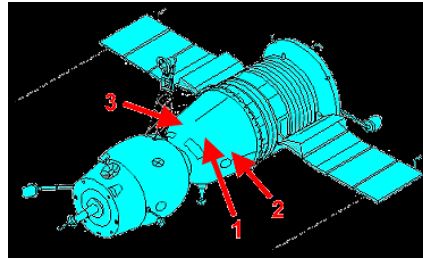
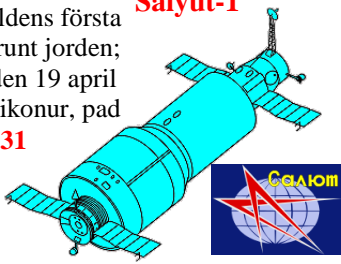

Soyuz 1 till Soyuz 40

1967-1981, Baikonur kosmodrom

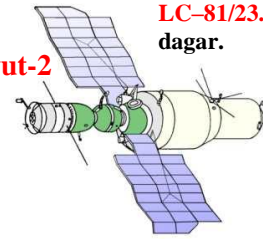
Salyut-1, världens första rymdstation runt jorden; sändes upp den 19 april 1971 från Baikonur, pad **LC-31**

Salyut-1

Soyuz rymdskepp

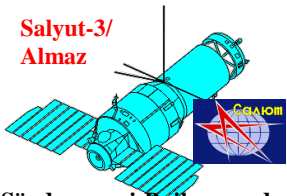
Salyut-2

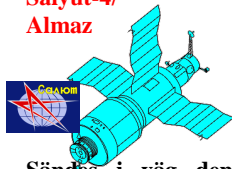
Sköts upp 4 april 1973 från **LC-81/23**. Störtade efter 54 dagar.

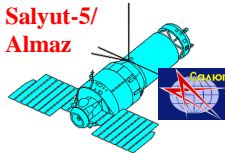
Salyut-3/Almaz

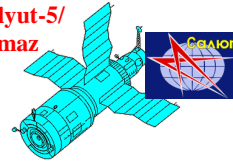
Salyut-4/Almaz

Salyut-5/Almaz

Salyut-5/Almaz

Förberedelse till månfärder

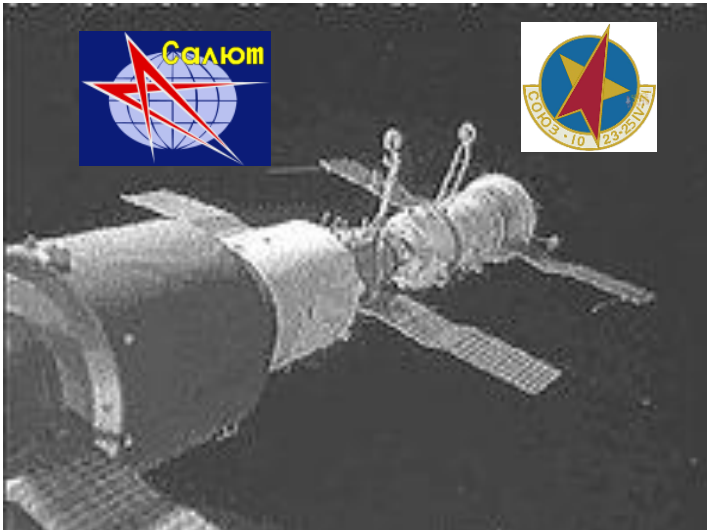
Dockning med rymdstationen är grunden till månfärder och månlandningar

Sändes upp i Baikonur, den 25 juni 1974. Störtade. Den 24 januari 1975 brann den upp.

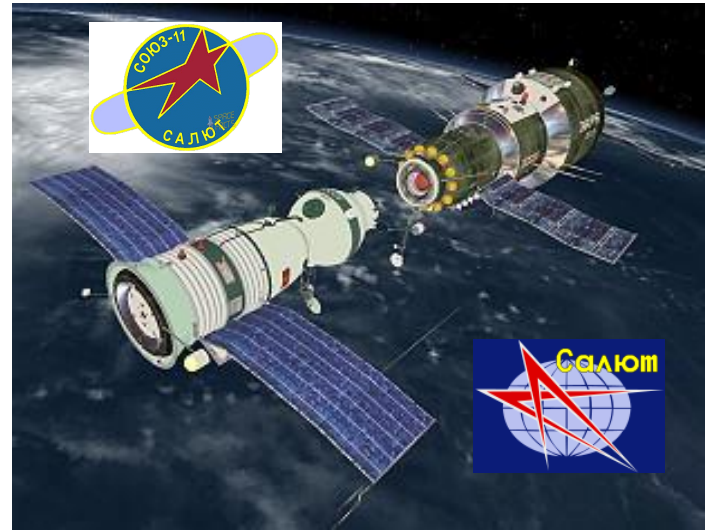
Sändes i väg den 26 december 1974 och den 3 februari 1977 brann den upp i atmosfären.

Sändes upp den 22 juni 1976, den 8 augusti 1977 återinträdde Salyut-5 i atmosfären och brann upp.

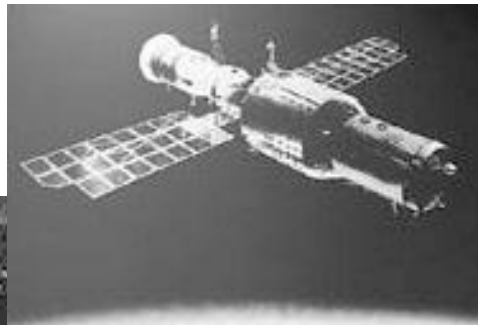
Almaz/Salyut-6 sköts upp från Pad **81/24**, Baikonur den 29 september 1977.

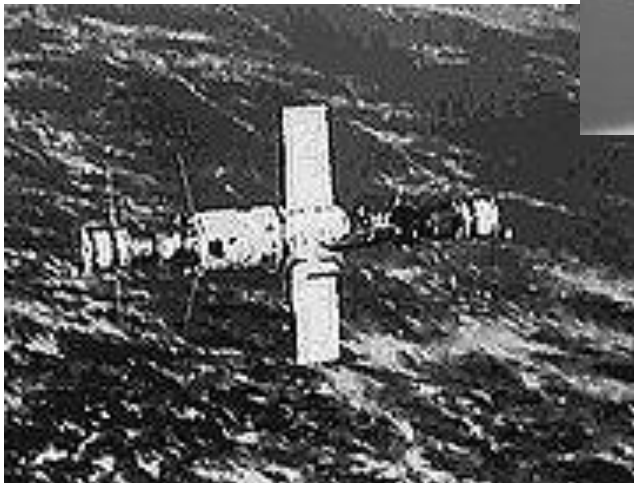
Soyuz-10 dockade med Salyut 1

Salyut 1 och Soyuz 13

Salyut 3 och Soyuz 14

Salyut 5 och Soyuz 21

Salyut 6 och Soyuz 25

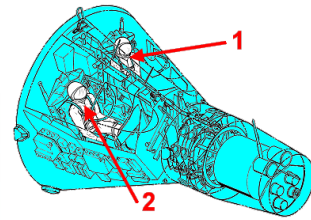
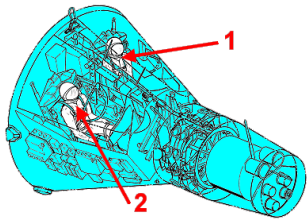
Project Gemini Patch Collection

1965-1966

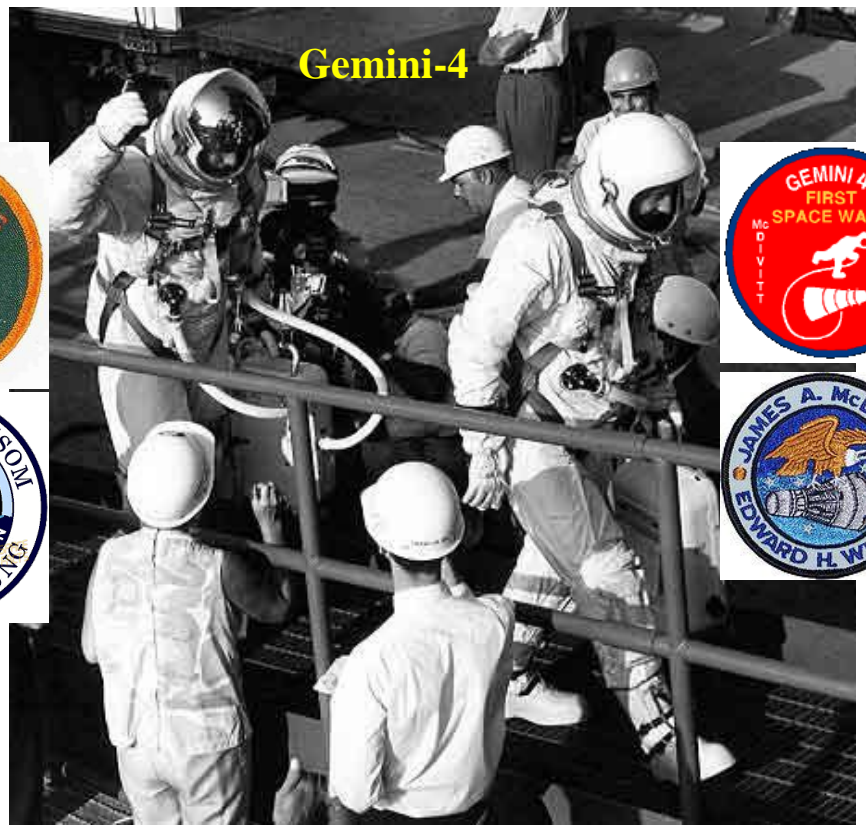
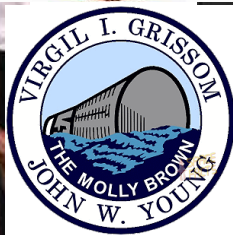
1965-1966

Kennedy Space Center, Florida

Gemini-3

Gemini-4

Gemini-3, 1965-03-23

Young John (2), Grissom Virgil "Gus" (1)
Startplatta LC-19.

Gemini-4, 1965-06-03

White Edward (2) McDivitt James (1)
Startplatta LC-19.

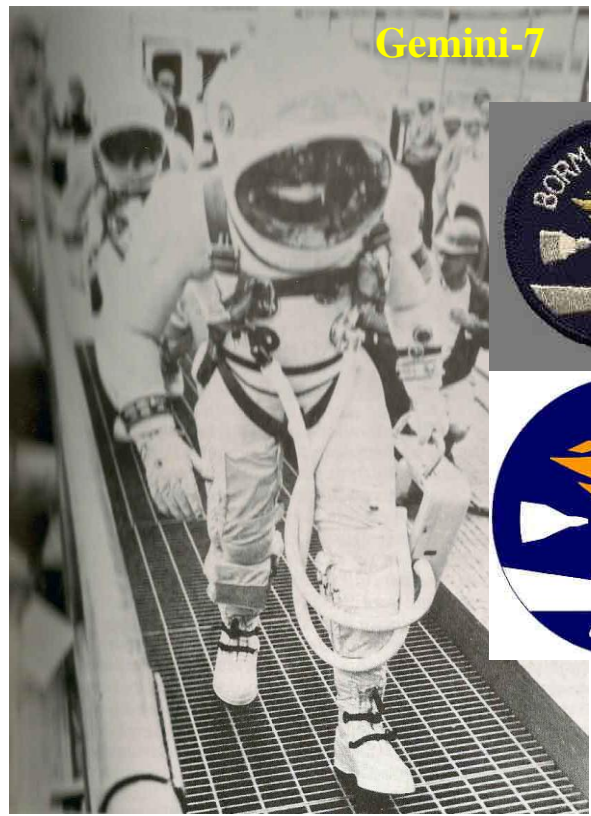
Gemini-5

Gemini-5, 1965-08-21

Conrad Charles (2), Cooper Leroy Gordon, Jr. (1)
Startplatta LC-19.

Gemini-7

Gemini-7, 1965-12-04

Lovell James (2) Borman Frank (1)
Startplatta LC-19.

Gemini-6

Gemini-6, 1965-12-15

Schirra Walter (1) Stafford Thomas (2)
Startplatta LC-19.

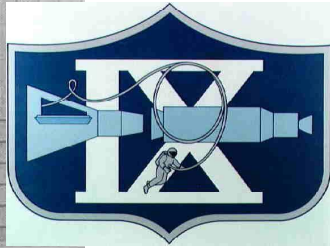
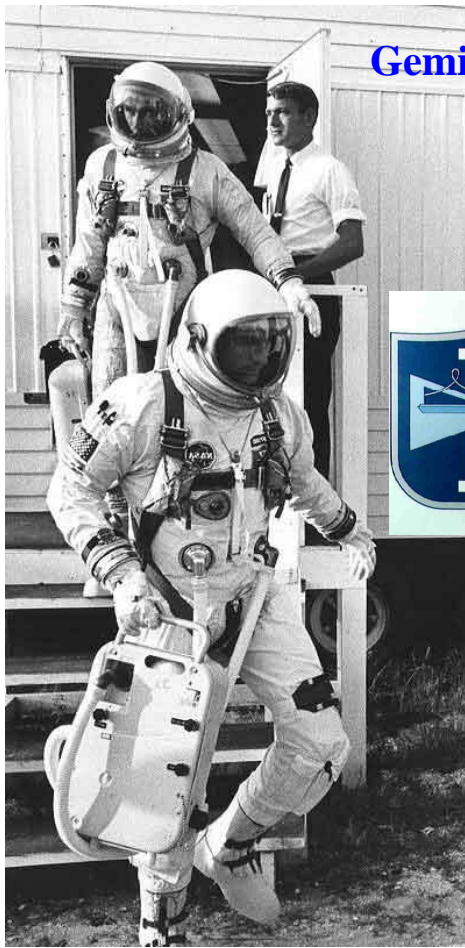
Gemini-8

Gemini-8, 1966-03-16

Armstrong Neil (1) Scott David (2)
Startplatta LC-19.

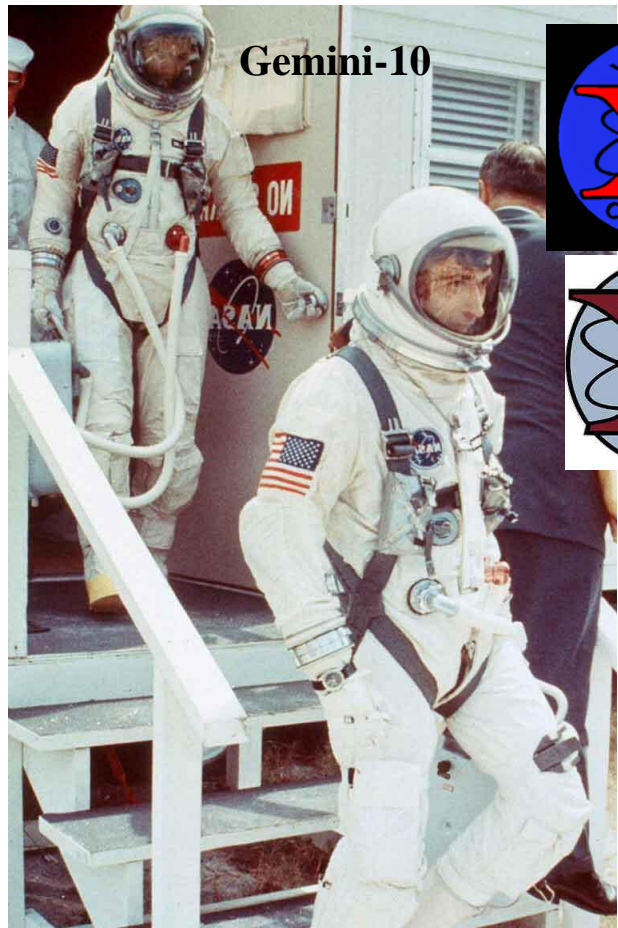
Gemini-9

Gemini-9, 1966-06-03

Stafford Thomas (1) Cernan Eugene (2)
Startplatta LC-19.

Gemini-10

Gemini-10, 1966-07-18

Young John (1) Collins Michael (2)
Startplatta LC-19.

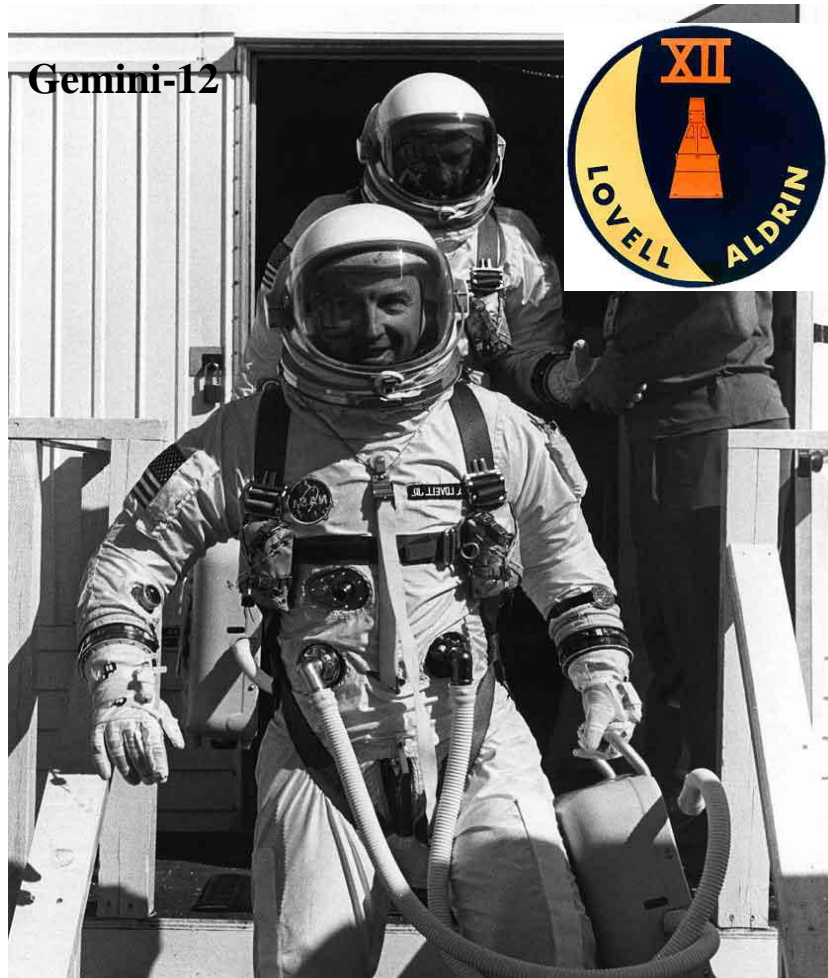
Gemini-11

Gemini-11, 1966-09-12

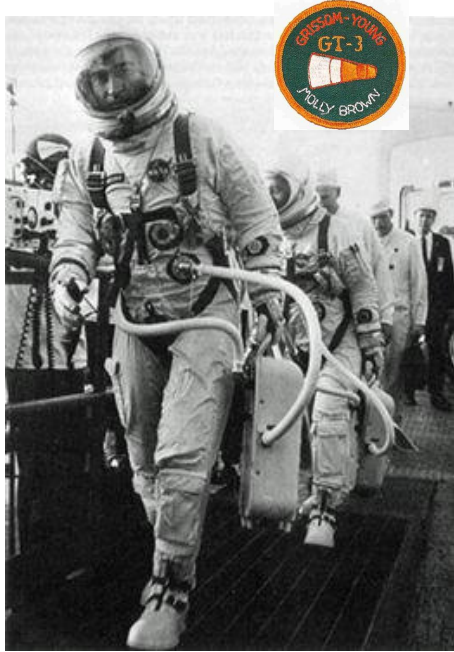
Gordon Richard (2) Conrad Charles, (1)
Startplatta LC-19.

Gemini-12

Gemini-12, 1966-11-11

Lovell James (1) Aldrin Edwin (2)
Startplatta LC-19.

Gemini-3

Gemini-4

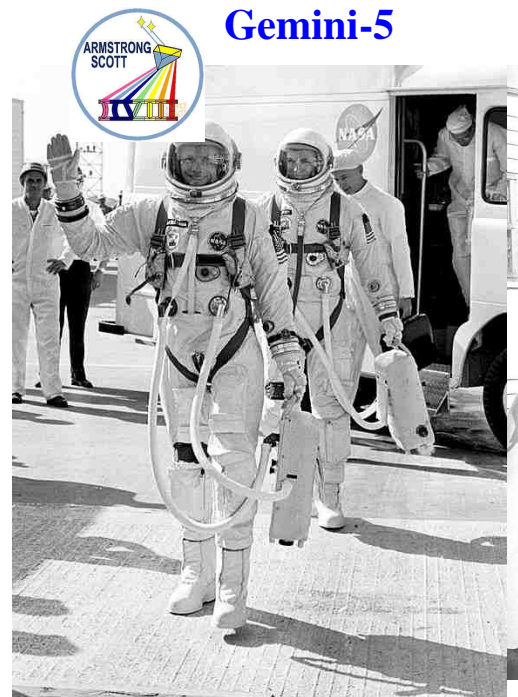
Gemini-5

Gemini-7

Gemini-6

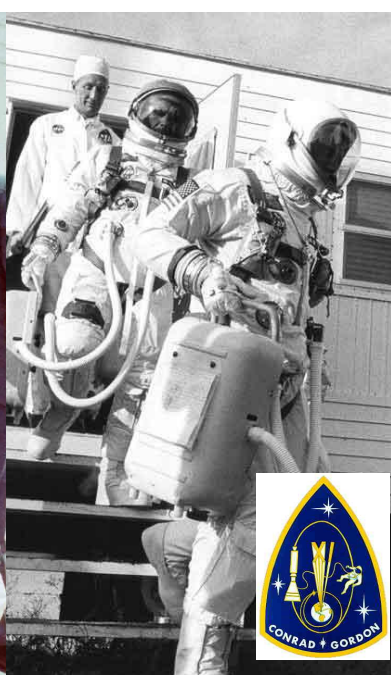
Gemini-8

Gemini-9

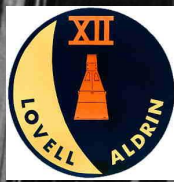
Gemini-10

Gemini-11

Gemini-12

Gemini-12

Theodore Cordy Freeman, 1930-1964
Uttagen till NASA:s astronautgrup-3 1963
Omkom, T-38 flygkrasch

Theodor Freeman och Eugene Cernan håller en modell av månlandaren 1964

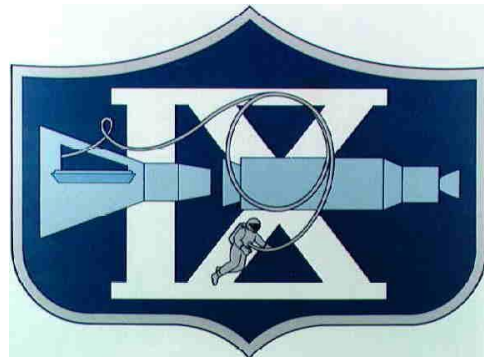
Clifton Curtis "CC" Williams 1932-1967
Omkom, T-38 flygkrasch

Alan Bean och Curtis Williams var reserver för Gemini 10

Elliot McKay, See Jr, 1927-1966 och Charles Arthur II "Charlie", Bassett 1931-1966
Astronauterna See och Bassett var originalbesättning på Gemini 9.
Omkom, T-38 flygkrasch?.

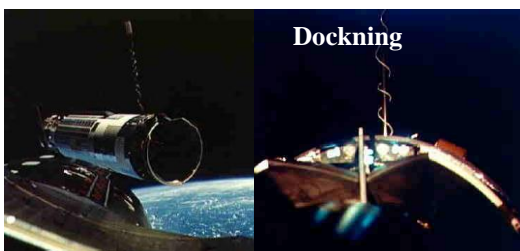

Besättningen på Gemini 9: astronauterna See, Bassett, Stafford och Cernan

NASA har förlorat dessa fyra astronauter i Gemini: Freeman, Williams, See och Bassett. Alla fyra dog vid flygkrasch med flygplan T-38.

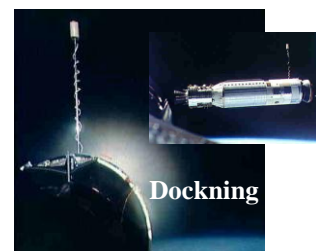
Gemini 6 och Gemini 7 möttes i rymden. Perfekt program

Gemini 8 och Agena T-8. Efter dockningen började Gemini 8 rotera. Armstrong stoppade rotationen genom att koppla bort Agena. Misslyckat program.

Gemini 9 och Agena T-9. Dockning med Agena genomfördes inte. Däremot blev bilden världsberömd, en alligator i rymden.

Gemini 10 och Agena T-10. Såväl dockningen som programmet lyckades perfekt.

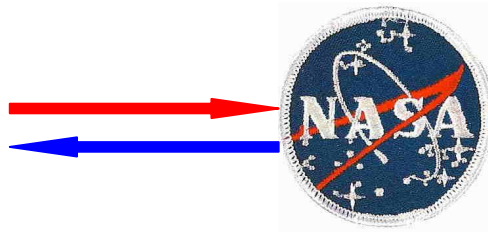

Gemini 11 o Agena T-11 Gemini 12 o Agena T-12

Gemini 11 och Agena T-11 samt Gemini 12 och Agena T-12. Såväl näst sista som sista Gemini-programmet lyckades mycket väl utan större problem. Även långvariga rymdpromenader genomfördes. Dockningarna som delvis lyckades i Geminiprojektet förde NASA närmare månen.

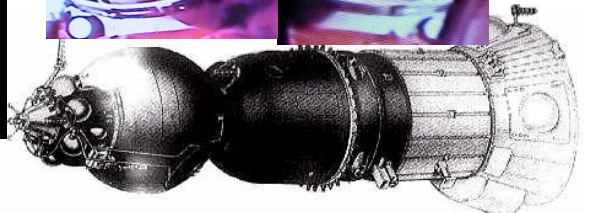
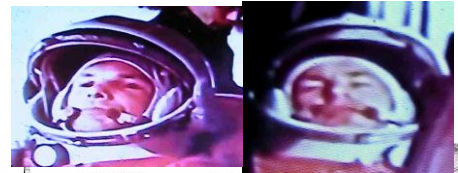
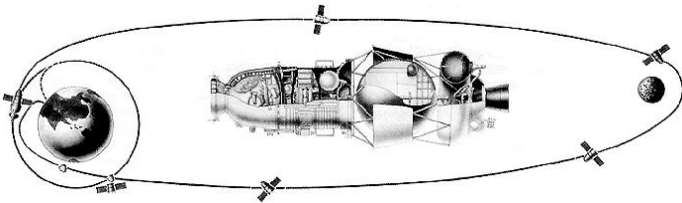
Månen nästa!

Sovjet och månen, 1968-1976

I slutet av 60-talet försökte Sovjetunionen med nästan alla medel att komma först till och sedan landa på månen,

Den första bemannade månfärden

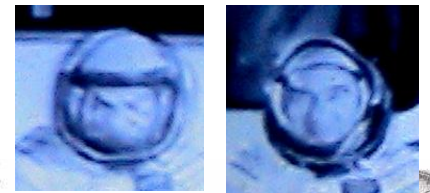
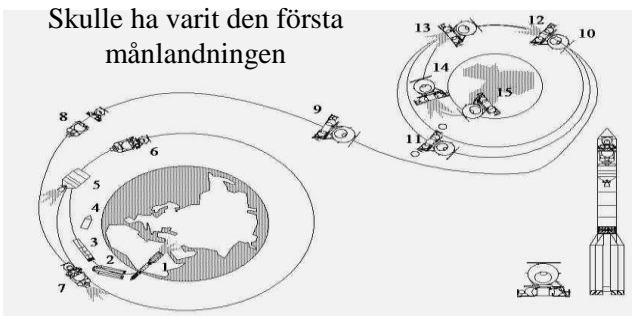
Soyuz 7K-LOK-1 kring månen den 5 mars 1968. Enligt vissa källor har Soyuz 7K-LOK-1 återvänt till jorden. Framåt kvällen den 7 mars skulle **Soyuz 7K-LOK-1** landa på jorden, men rymdfarkosten kom in i fel vinkel, varvid den brann upp i atmosfären. Därefter har Sovjetunionen meddelat att såväl Gagarin som Seryogin omkom i samband med en flygolycka. Se vidare länken *Månens mysterium*, sidorna 43 -4 4. Månfärden kodades som Zond-4.

**Yuri Gagarin, Vladimir Seryogin 1968-03- 02
Soyuz 7K-LOK-1, 1968-03-02**

Start från **Tyuratam Kosmodrom**

Skulle ha varit den första månlandningen

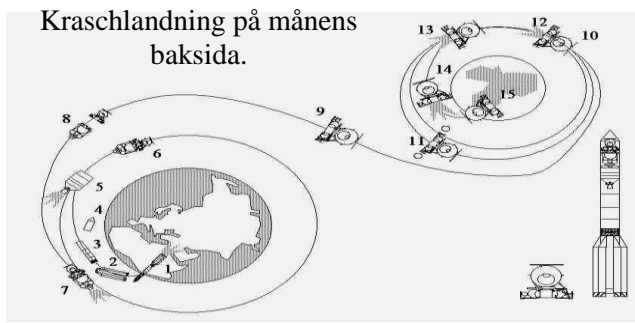
**Andrei Mikoyan, okänd, 1969-07-03
Soyuz 7K-L1-1, 1969-07-03**

Den 3 juli 1969 skulle **Soyuz 7K-L1-1** sändas till månen för att göra den första månlandningen. Det antas ha varit fråga om en direktfärd till månen (utan separat månlandare) med en stor farkost, som skulle slungas iväg av en raket kallad N-1, avsevärt kraftigare än USA:s månrocket Saturn 5. Ombord på **Soyuz 7K-L1-1** var Mikoyan och en okänd kosmonaut. Vid starten exploderade rymdfarkosten och besättningen omkom omedelbart.

Se vidare länken *Månens mysterium*, sidorna 44-45.

Start från **Tyuratam Cosmodrome, Sovjet**

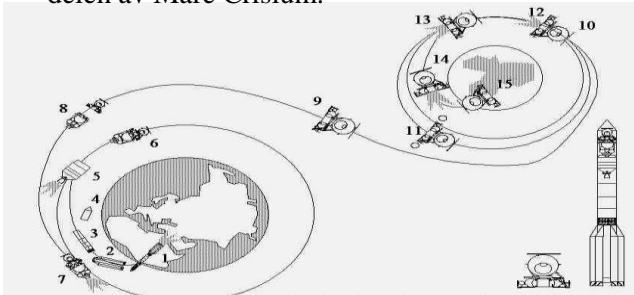
Utanför Izsak-D krater på månens baksida 20 juli 1969 **Soyuz 7K-LOK/Luna 15** kraschade så att dess besättning omkom, eller?

Se vidare länken *Solen i underläge* sidorna 14-17.

Månfärden kodades som Luna-15.

Start från **Baikonur Cosmodrome, Sovjet**

En månlandning i södra delen av Mare Crisium.

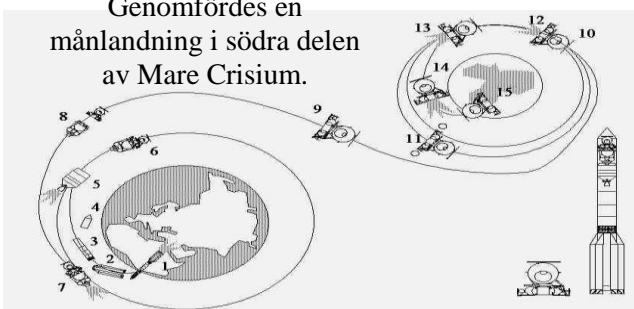

En av kosmonauterna lyckades landa i södra Mare Crisium på månens framsida. Kort efter landningen dödades kosmonauten. Se vidare länken *Månens besökare, final*, sidorna 48-54.

Månfärden kodades som Luna-23.

Start från **Tyuratam Cosmodrome, Sovjet**

Genomfördes en månlandning i södra delen av Mare Crisium.

En av kosmonauterna lyckades landa i södra Mare Crisium på månens framsida. Vistelsen på månen var utan problem, förmodligen Sovjets sista månlandning. Därmed avslutades månprojektet Luna.

Se mer länken *Månens besökare, final*, sidorna 56-60.

Månfärden kodades som Luna-24

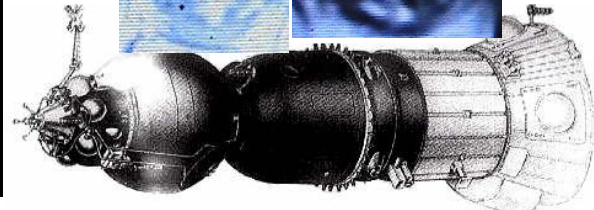
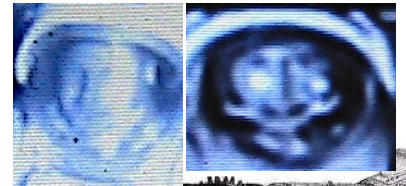

Rymdfarkosten för månfärder Soyuz 7K-LOK runt månen.

Soyuz 7K-LOK/Luna 15, två okända kosmonauter 1969-07-13

Denna månfärd skedde parallellt med **Apollo-11**. Senare huvudmål för **Apollo-18**, USF/DOD

Soyuz 7K-LOK/Luna 23, två okända, namnlösa kosmonauter Soyuz 7K-LOK/Luna 23, 1974-10-28

Efter denna månfärd kom **Apollo-18** som reserv in i bilden, alltså hör månfärden samman med **Apollo-18** USF/DOD

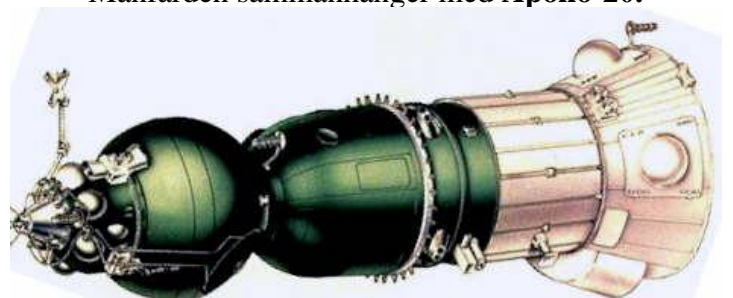

Soyuz 7K-LOK/Luna 24, två okända, namnlösa kosmonauter Soyuz 7K-LOK/Luna 24, 1976-08-09

Start från **Tyuratam Cosmodrome, Sovjet**

Efter denna månfärd meddelade Sovjetunionen att det så kallade Lunaprojektet var avslutat.

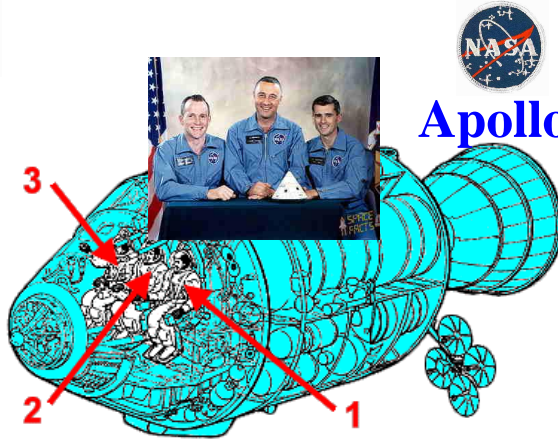
Månfärden sammanhänger med **Apollo-20**.

Rymdfarkosten för månfärder Soyuz 7K-LOK

Apolloprogrammet, 1967-1976 på väg till slutmålet

Apollo 1

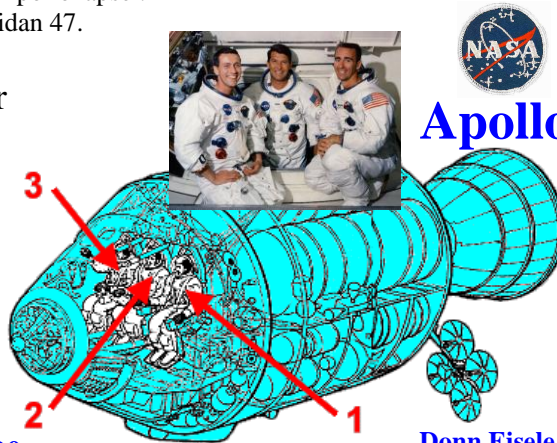

Besättningen på Apollo 1 omkom 1967. På grund av grava tekniska fel brann astronauterna i sin Apollokapsel. Se länken *Månens mysterium*, sidan 47.

Edward White (2), Virgil Grissom (1) Roger Chaffee (3)

Florida

Start: Kennedy Space Center

Apollo 7

Apollo 7, 1968-10-11 -- 1968-10-20

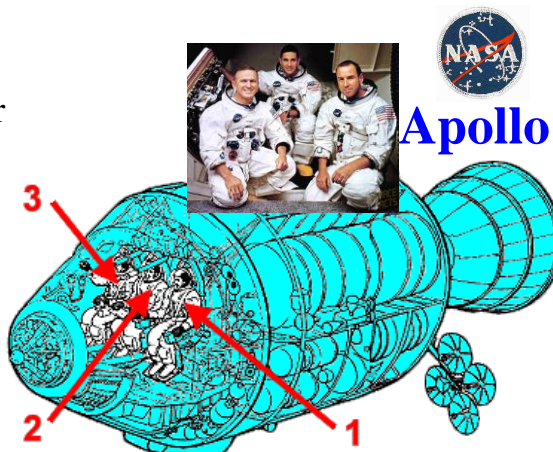
Startplatta LC-34

Donn Eisele (2), Walter Schirra (1), Walter Cunningham (3)

Test av Apollofarkosten som rundade jorden 163 gånger. Se länken *Månens mysterium*, sidorna 47-49.

Florida

Start: Kennedy Space Center

Apollo 8

Apollo 8, 1968-12-21 -- 1968-12-27

Startplatta LC-39 A

James Lovell (2) William Anders (3) Frank Borman (1)

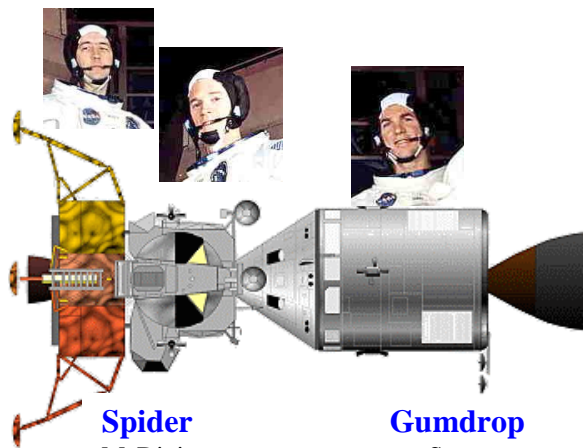
Nasas första månfärd. Apollo 8 rundade månen 10 gånger innan startraketerna tändes mot jorden. Apollo 8 genomförde ett perfekt månprogram som öppnade vägen för vidare månfärder. Se länken *Månens mysterium*, sidorna 49-52.

Apollo 9

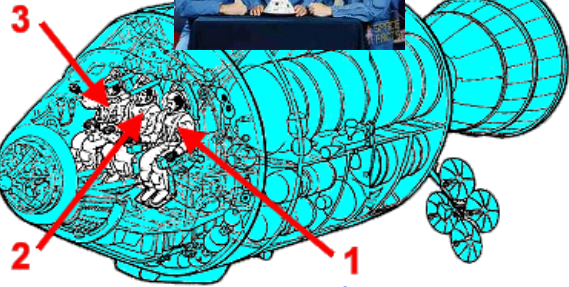
Start: Kennedy Space Center
Florida: 1969-03-03
Startplatta **LC-39A**

Spider
McDivitt
Schweickart

Gumdrop
Scott

Månlandarens pilot

Kommandomodul

Befälhavare

Scott David (2), McDivitt James (1), Schweickart Russell (3)
Apollo 9, 1969-03-03 -- 1969-03-13
Startplatta **LC-39A**

Apollo 9 testade månlandaren LM-Spider runt jorden. Testen gick enligt program. Apollo 9 rundade jorden 151 gånger och gjorde därefter en mjuklandning. Se länken *Månens mysterium*, sidorna 52-54.

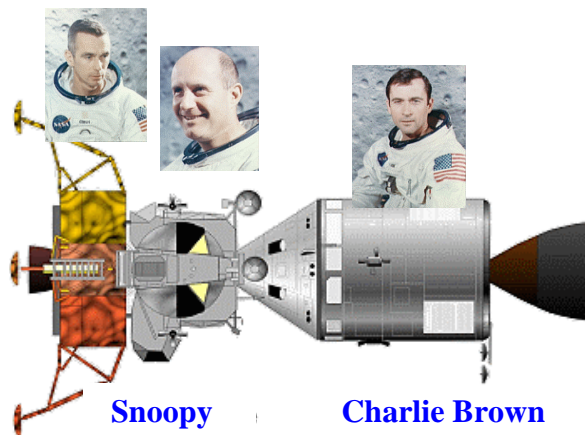
LM-Spider runt jorden

Apollo 10

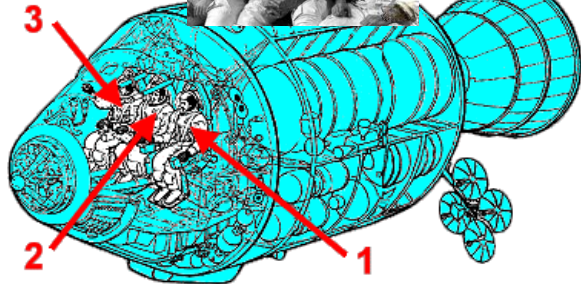
Start: Kennedy Space Center
Florida, 1969-05-18
Startplatta **LC-39B**

Snoopy
Stafford
Cernan

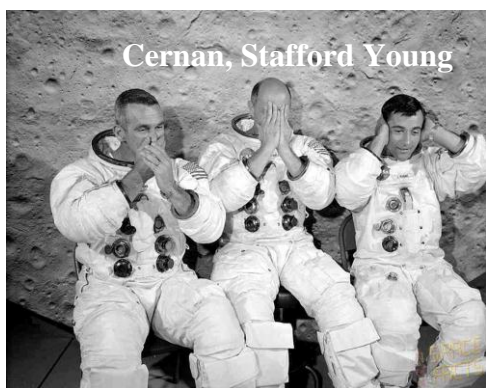
Charlie Brown
Young

Månlandarens pilot

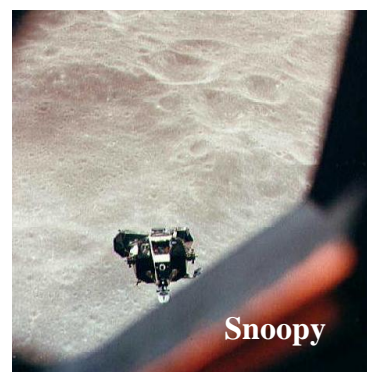
Kommandomodul

Befälhavare

Cernan, Stafford Young

Apollo 10 (Charlie Brown-Snoopy) gjorde nästa månfärd och månlandaren LP-Snoopy kom så nära månytan som ca 15 km. Apollo 10 varvade månen 31 gånger varefter startmotorer mot jorden tändes och Apollo gjorde en lyckad mjuklandning. Därmed var vägen öppen för den första månlandningen. Se länken *Månens mysterium*, sidorna 54-56.

Snoopy

LM-Snoopy cirka 15 km ovanför månens yta den 22 maj 1969.

NASA pratar inte, ser inte och hör inte heller.

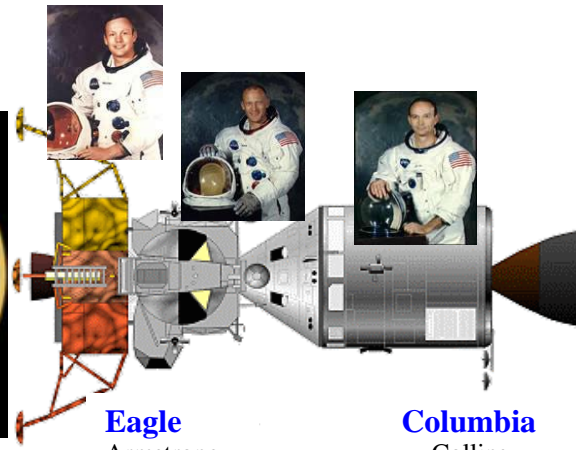
Stafford Thomas (1), Cernan Eugene (3), Young John (2)
Apollo 10, 1969-05-18 -- 1969-05-26
Startplatta **LC-39B**

Apollo 11

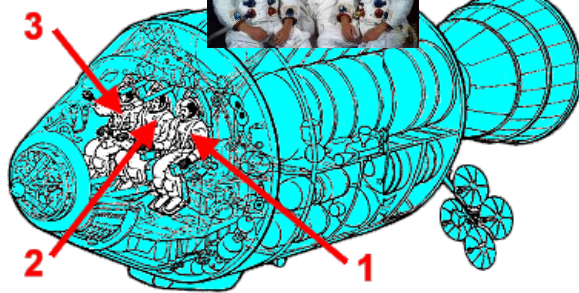
Start: Kennedy Space Center
Florida: 1969-07-16
Startplatta LC-39A

Eagle
Armstrong
Aldrin

Columbia
Collins

Månlandarens pilot

Kommandomodul

Befälhavare

Armstrong Neil (1), Collins Michael (2) Aldrin Edwin (3)
Apollo-11, 1969-07-16 -- 1969-07-24
Startplatta LC-39A

Apollo-11 (Columbia-Eagle). Den första månlandningen ägde rum den 20 juli 1969 då LM-Eagle landade i Stillhetens hav. Astronauterna Armstrong och Aldrin tillbringade nästan ett helt dygn på månen efter det att Armstrong tagit det första steget. Apollo-11 var den första Apollo-besättning som tog månstenar direkt från månens yta med sig hem. Därmed blev president Kennedys tal verklighet. Se länken *Månens mysterium*, sidorna 56-61.

"Ett litet steg för människa"
Ett ofantligt språng för
mänskligheten".

Neil Armstrong, 1969 från månen

Eagle

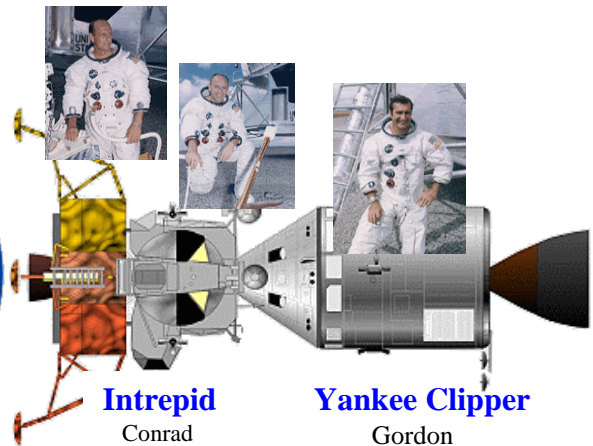
LM-Eagle har landat, den 20 juli 1969, i Stillhetens hav. Armstrong och Aldrin tillbringade 21 timmar och 36 minuter på månen.

Apollo 12

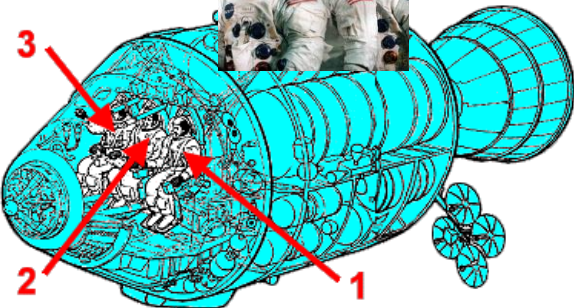
Start: Kennedy Space Center
Florida: 1969-11-14
Startplatta LC-39A

Intrepid
Conrad
Bean

Yankee Clipper
Gordon

Månlandarens pilot

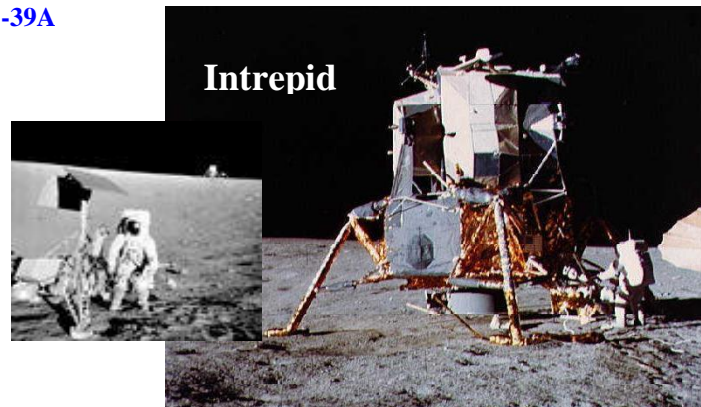
Kommandomodul

Befälhavare

Charles Conrad (1) Richard Gordon (2) Alan Bean (3)
Apollo-12, 1969-11-14 -- 1969-11-24, LC-39A

Apollo 12 (Yankee Clipper-Intrepid). Den andra månlandningen ägde rum den 19 november 1969 i Stormarnas hav. Uppdraget omfattade 31,5 timmars månbesök. Apollo 12 lämnade sitt budskap på månen. Den 24 november 1969 landade Apollo 12 i Stilla havets vågor med många kilo tunga månstenar. Se länken *Månens mysterium*, sidorna 61-64.

Intrepid

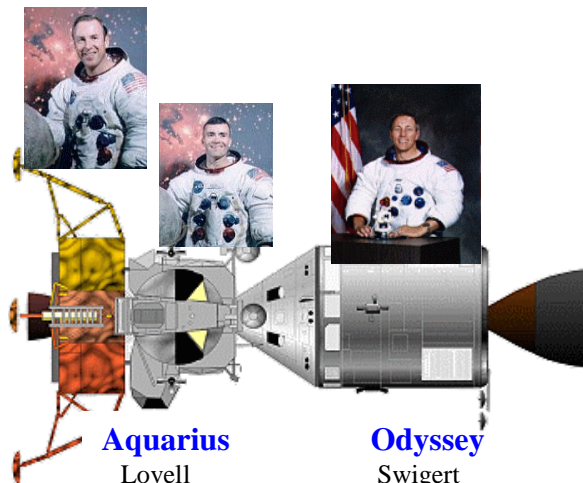
Den 19 november 1969 pricklandade LM-Intrepid i sydöstra kanten av Stormarnas ocean, inte långt ifrån Surveyor 3:s landningsplats. Ombord fanns Conrad och Bean.

Apollo 13

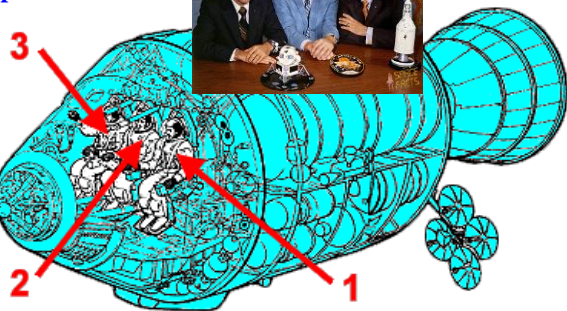
Start: Kennedy Space Center
Florida: 1970-04-11
Startplatta **LC-39A**

Aquarius
Lovell
Haise

Odyssey
Swigert

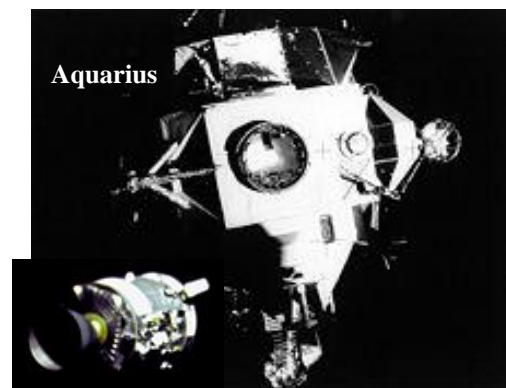
Månlandarens pilot

Befälhavare

Kommandomodul

Apollo 13 (Odyssey-Aquarius), en olycka i rymden på väg mot månen. LM-Aquarius var besättningens räddning. Till sist lyckades Apollo 13 landa efter cirka en veckas spänning ute i rymden. Lyckans dag var 17 april 1970. Se länken *Månens mysterium*, sidorna 64-67.

Aquarius

På väg mot månen. Utsidan på kommandomodulen exploderar, därmed inträffar en katastrof.

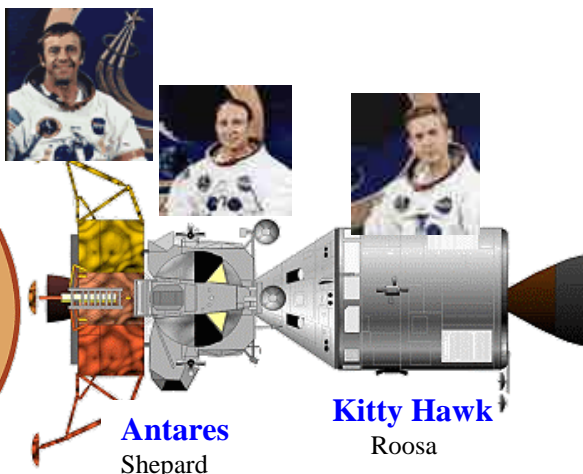
James Lovell (1), John Swigert (2) Fred Haise (3)
Apollo 13, 1970-04-11 -- 1970-04-17
Startplatta **LC-39A**

Apollo 14

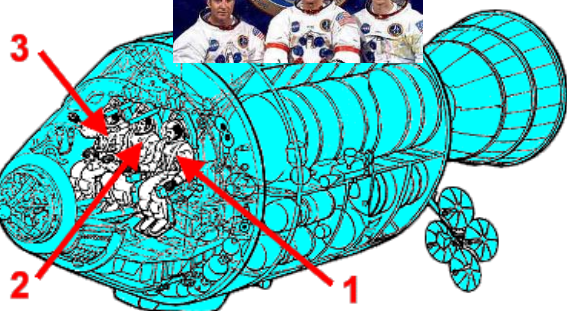
Start: Kennedy Space Center
Florida: 1971-01-31
Startplatta **LC-39A**

Antares
Shepard
Mitchell

Kitty Hawk
Roosa

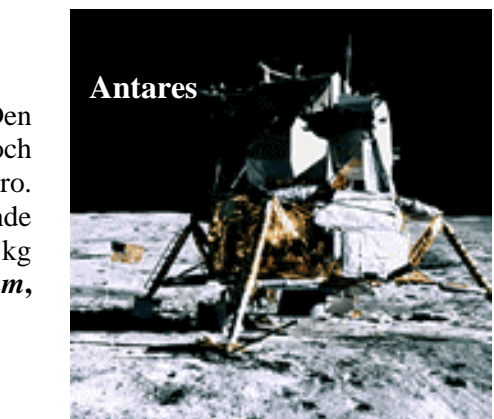
Månlandarens pilot

Befälhavare

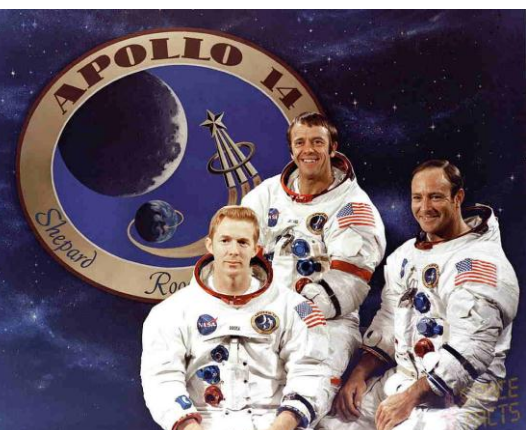
Kommandomodul

Apollo 14, (Kitty Hawk-Antares). Den tredje månlandningen efter Eagle och Intrepid i höglandsområdet Fra Mauro. Efter 9 dagars utflykt på månen återvände astronauterna välbehållna med ca 40 kg månstenar. Se länken *Månens mysterium*, sidorna 67-70.

Antares

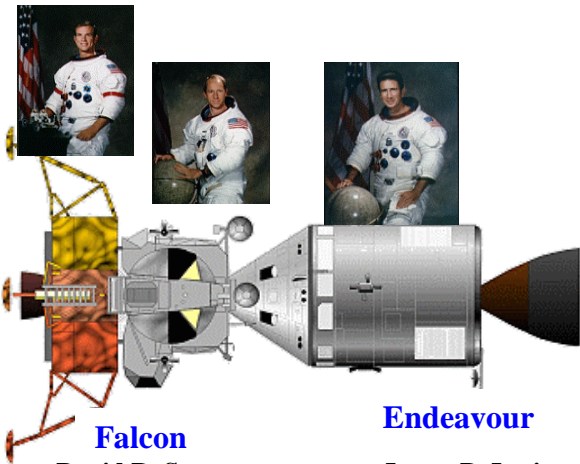
Den 5 februari 1971 landade LM-Antares i höglandsområdet Fra Mauro. Ombord fanns Shepard och Mitchell. De tillbringade cirka 38 timmar på månen

Stuart A. Roosa (3), Alan B. Shepard Jr (1), Edgar D. Mitchell, (3)
Apollo-14, 1971-01-31 -- 1971-02-08, LC-39A

Apollo 15

Falcon
David R. Scott
Alfred M. Worden

Endeavour
James B. Irwin,

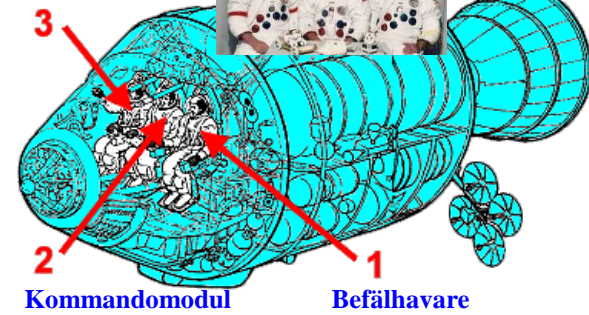
Start: Kennedy Space Center
Florida: 1971-07-26
Startplatta **LC-39A**

Apollo 15 (Endeavour-Falcon), den fjärde månlandningen. Den 30 juli 1971 landar LM-Falcon på månen, i Apenninerna, med Scott och Irwin ombord. Den första mån bilen, LRV-15, rullade cirka 24 km på månen. Den 3 augusti lyfte Falcons överdel och lämnade Apenninerna för gott efter cirka 70 timmar på månen. Den 7 augusti landade Apollo 15 programenligt med mängder av månstenar. Se länken *Månens mysterium*, sidorna 70-74.

Falcon
Den 30 juli 1971 landade LM-Falcon på månen, Apenninerna, med Scott och Irwin ombord. Lunar Roving Vehicle, LRV, månbil.

Månlandarens pilot

1 Befälhavare
2 Kommandomodul
3

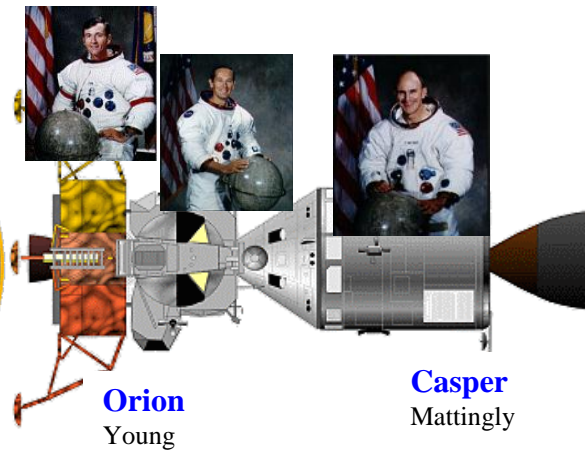

James Irwin, David Scott, Alfred Worden, Apollo-15, 1971-07-26 --1971-08-07

Startplatta **LC-39A**

Apollo 16

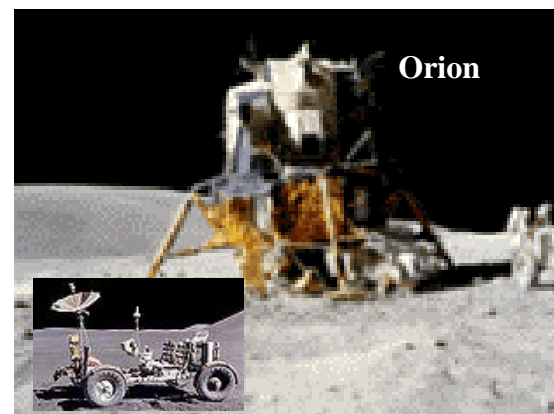

Orion
John W. Young
Charles M. Duke Jr.

Casper
Thomas K. Mattingly II

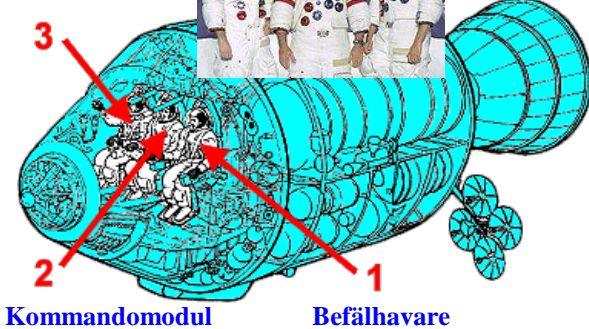
Start: Kennedy Space Center
Florida: 1972-04-16
Startplatta **LC-39A**

Apollo 16 (Casper-Orion). Den 20 april 1972 landade LM-Orion på Descartes, ett bergigt landskap, den femte månlandningen. Besättningen körde 27 km med månbil nr 2, LRV-16. Efter tre och en halv dagars vistelse på månen lyfte Orions överdel i direkt-sänd tv den 23 april. Därefter följde hemfärd och mjuklandning med medförda månstenar. Se länken *Månens mysterium*, sidorna 75-78.

Orion

Den 20 april 1972 landade Orion på Descartes, ett bergigt landskap som blev ett nytt hem för besättningen på månen. Efter tre och en halv dagars vistelse på månen lyfte Orions överdel den 23 april 1972.

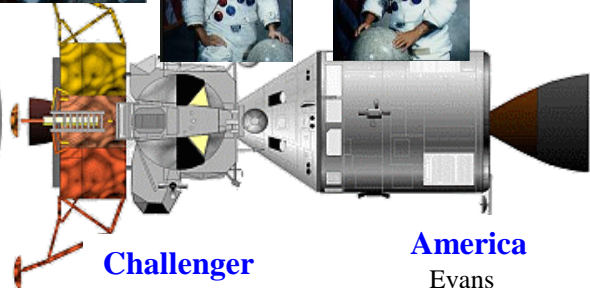

1 Befälhavare
2 Kommandomodul
3

Charles M. Duke Jr (3) John W. Young (1), Thomas K. Mattingly II (2) Apollo 16, 1972-04-16 --1972-04-27, LC-39A

Apollo 17

Challenger

Cernan
Schmitt

America

Evans

Start från Kennedy Space Center, Florida: 1972-12-07

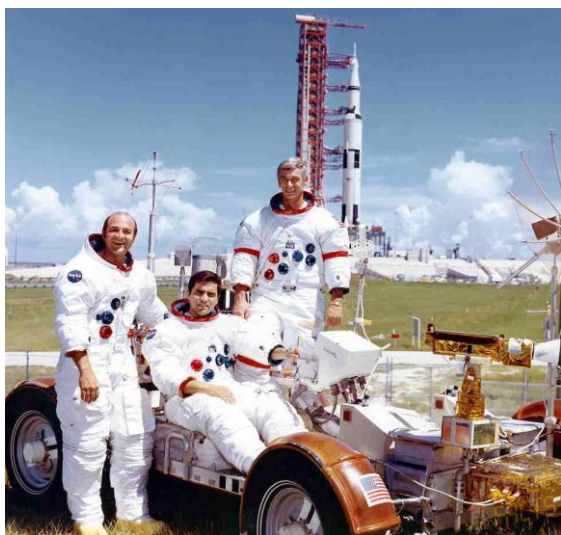
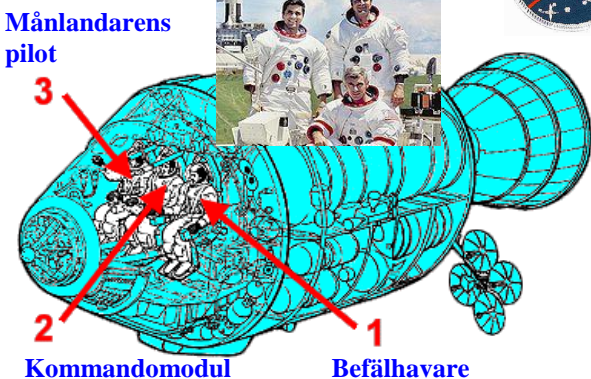
Startplatta LC-39A

Apollo 17 (America-Challenger). Den 11 december 1972 landade LM-Challenger i en "bukt" i östra utkanten av Klarhetens hav, vid foten av Taurus-bergen, Nasas sjätte och sista månlandning. Utforskning av både hög- och lågländ under 36 km med månbil nr 3, LRV-17. Efter fyra dagars ständiga och spännande uppdrag i Klarhetens hav var uppdraget över och den 14 december startade Challenger från månen i direktsänd tv. Landning skedde den 19 december 1972, därmed var NASA:s månfärder fullbordade.

Challenger

Den 11 december 1972: LM-Challengers landning i en "bukt" i östra utkanten av Klarhetens hav, vid foten av Taurus-bergen. Se länken *Månens mysterium*, sidorna 74-83. NASA:s officiellt sista månfärd och månlandning.

Ronald B. Evans (2), Harrison H. Schmitt (3), Eugene A. Cernan (1)

Apollo 17, 1972-12-07 -- 1972-12-19

Startplatta LC-39A

Efter Apollo-17:s lyckade månfärd avslutade NASA officiellt sitt månprogram. NASA återkallade följande månresor och tillhörande månlandningar: Apollo-18, Apollo-19 och Apollo-20. Det är ingen hemlighet att UFO följde såväl Sovjets som NASAs rymdfärder redan från början. Månens framsida och baksida är fulla med månbaser från olika UFO-grupperingar. Varken NASA eller Sovjet hade tillstånd att resa till månen och landa där. Därför var NASA tvingat att avbryta sitt vidare månprogram med Apollo-18, Apollo-19 och Apollo-20.

Under 70-talet tog DOD/USAF över NASAs Apolloprogram och sände iväg tre månfärder med förnyad Apollo 18, Apollo 19 och Apollo 20. Nästan alla astronauter var anställda av USAF.

Apollo-18, månens framsida Copernicuskrater

Apollo-19, månens framsida Hyginus Rille

Apollo-20, månens framsida Tychokratern.

Apollo 18 original
Månens baksida, Izsak-D krater

Apollo 18 reserv,
Månens framsida
Södra Mare Crisium.

Apollo 19
Månens baksida, Izsak-D krater

Apollo 20, sista
Månens baksida, Izsak-D krater

Apollo-18

Gordon

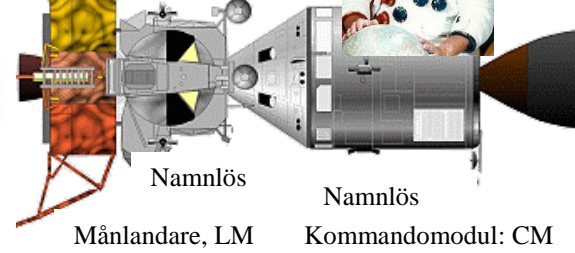
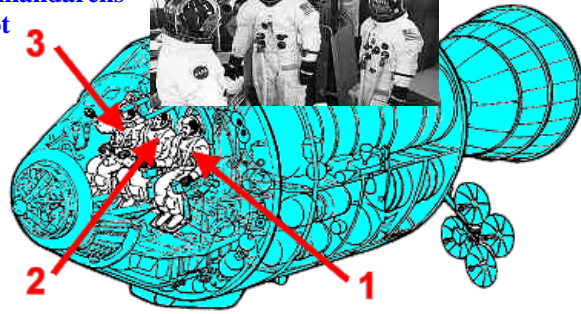
Schmitt

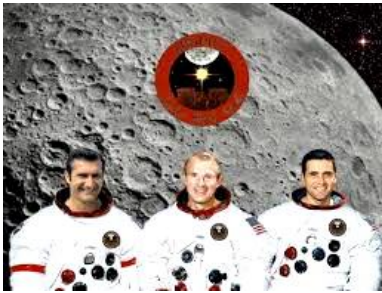
Brand

Månlandarens pilot

Kommandomodul

Gordon, Richard (1) Brand, Vance (2) Schmitt, Dr Harrison

Apollo-18, 1973-01-07

Startplatta LC-

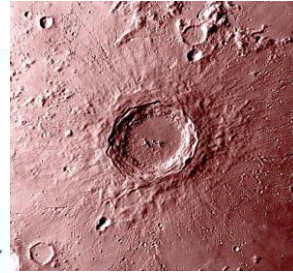
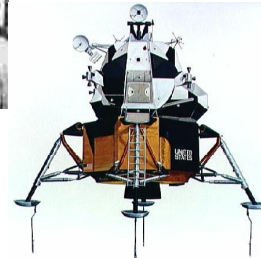
Gordon Brand Schmitt

Besättning på Apollo-18

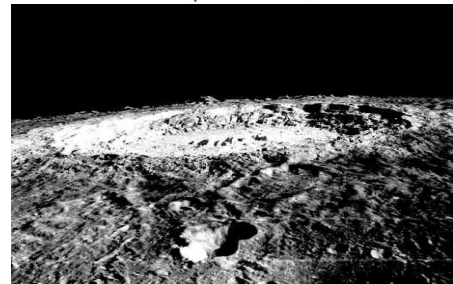
Apollo-18 skulle starta sin månfärd den 7 januari 1973, och landa i Copernicuskratern, en förändring efter Apollo-13:s misslyckade månfärd. NASA beslutade att Apollo-18:s månfärd skulle ställas in på grund av brist på pengar, så NASA fick aldrig landa i Copernicuskratern. Finns det en månbas där också? Schmitt skulle ha gjort sin andra månfärd, han landade med Challenger i Klarhetens hav vid foten av Taurusbergen. Bland astronauterna var han kunnigast i ämnet geologi.

Brand

Gordon

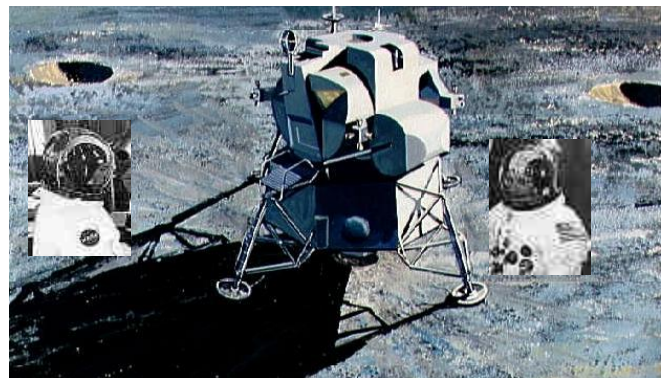

Copernicus krater

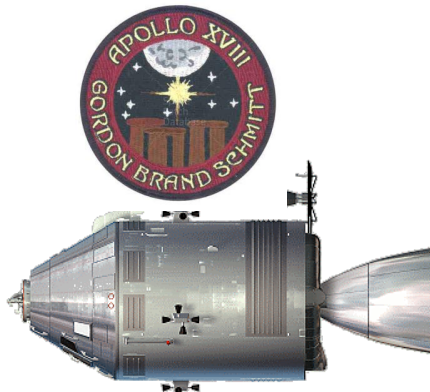
Schmitt

Copernikus krater

I Copernicuskratern skulle Gordon och Schmitt ha landat i januari 1973.

Se vidare länken **Industri**, länken *Månens besökare*, *final*, sidorna 21-23.

Apollo-18

Apollo-19

Haise

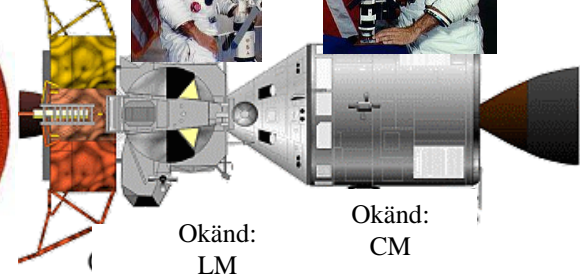
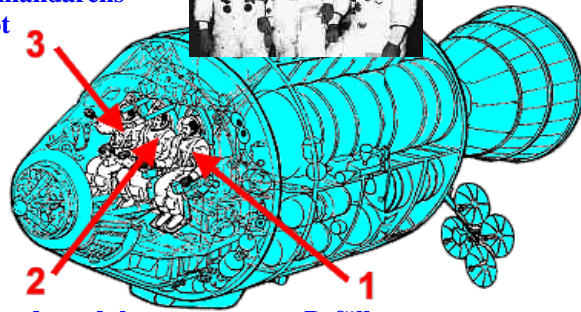
Carr

Pogue

Månlandarens pilot

Okänd: LM

Okänd: CM

Kommandomodul

Befälhavare

Dubbeltjärnesystem

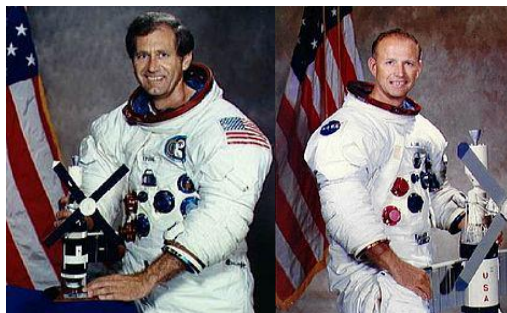
William Pogue (2) Fred Haise (1) Gerald Carr (3)

Apollo-19, 1973-12-12

Startplatta LC-

Haise

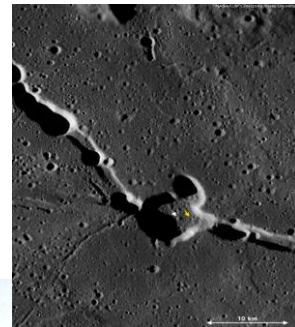
Pogue

Carr

Besättning Apollo-19

Pogue

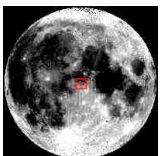

Haise

Carr

Apollo-19 skulle lämna jorden den 12 december 1973. Planerad landningsplats var kraterområdet Hyginus Rille. Besättningen på Apollo 19 skulle ha landat i mitten av december 1973. Hyginus krater är 11 km i diameter och dess djup är 0,8 km. Den är en liten krater med en flod eller bäckliknande kanal som flyter till och från kraterns högra och vänstra sida. Här skulle astronauterna Fred Haise och Gerald Carr ha landat. Det verkar som om där finns en månbas, både på och under tytan.

Apollo-19

Hyginus Rille är ett mycket intressant och mystiskt område på månen. Bilderna kan bekräfta att någon typ av månbas existerar där, men till vilken grupp av utomjordingar basen hör vet vi inte. Vi vet att NASA fick stopp, och Apollo 19 med sin besättning kom aldrig i väg.

Se vidare **Industri**, länken *Månens besökare, final*, sidorna 23-25

Apollo-20

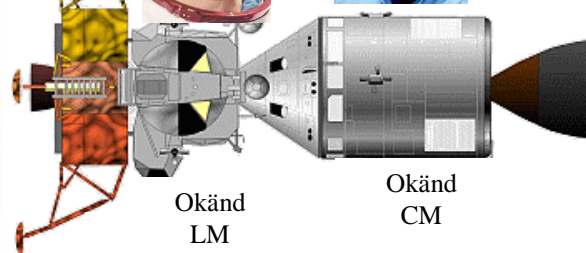
Roosa

Lousma

Lind

Okänd LM

Okänd CM

Månlandarens pilot

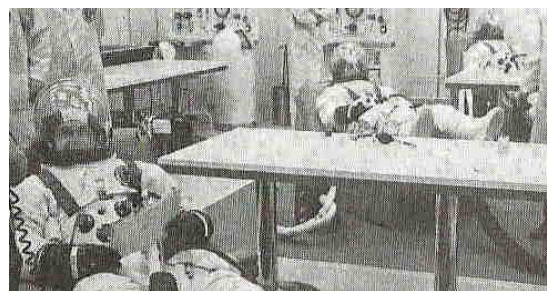
3

2

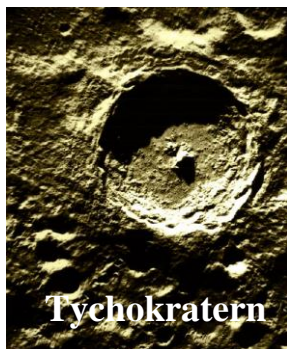
1

Befälhavare

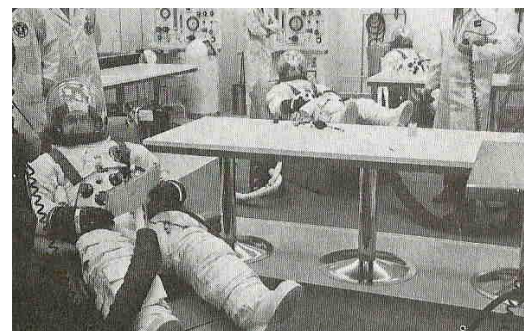
Kommandomodul

Stuart Roosa (1) Jack Lousma (3) Leslie Lind (2)

Tychokratern

Apollo-20, 1974-01-07

Startplatta LC-

Roosa

Lind

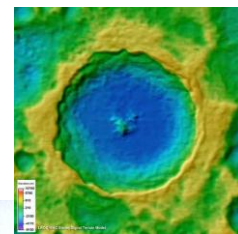

Lousma

Besättning på Apollo-20

Lind

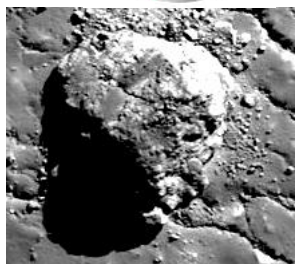

Roosa

Lousma

Den sista Apollo-månfärden skulle ha gjorts av Apollo-20 den 7 januari 1974 med landning i Tychokratern. Men färden ställdes också in på grund av pengbrist enligt NASA. Även Tychokratern verkar vara en mystisk krater som NASA inte får landa i. Det kan ligga en hemlig månbas i den och utan tillstånd får ingen resa dit.

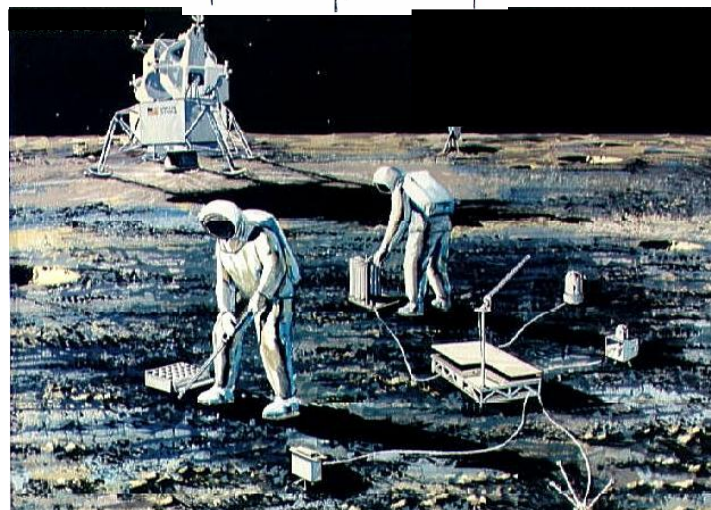

Tychokratern

Det här stora stenblocket liknar en skalle, vad finns där inne?

Apollo-20

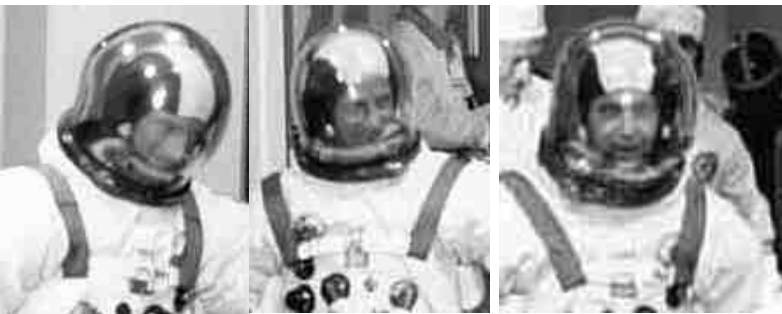
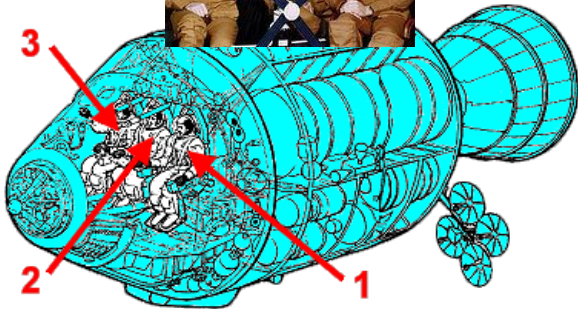

Astronauterna Roosa och Lousma skulle ha landat i Tychokratern i början av januari 1974. Denna landning skulle ha varit den sista som planerats av NASA.

Se vidare Industri, länken *Månens besökare, final*, sidorna 25-27

Apollo Skylab-1

Conrad Kerwin Weitz
Besättningen på Apollo Skylab-1

Apollo Skylab-1 sändes upp den 25 maj 1973 från Kennedy Space Center LC-39B och dockade med Skylab rymdstation.

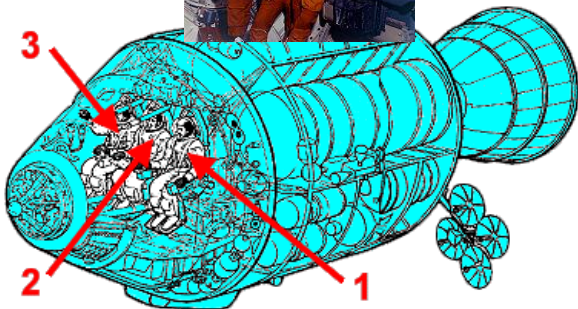
Besättningen på rymdstationen Skylab hade mycket att göra. Olika typer av forskning, utförande av olika vetenskapliga test samt rymdpromenad på flera timmar för alla i besättningen. Även reparationer ingick i programmet.

Besättningen på Apollo Skylab-1 tillbringade en månad på rymdstationen, och slog nytt världsrekord i rymden. Därefter gjorde de en planerig landning i Stilla havet den 22 juni 1973. Astronauten Charles Conrad gjorde sin fjärde och sista rymdfärd: (Gemini-5, Gemini-11, Apollo-12).

Se vidare **Industri**, länken *Månens mysterium*, sidorna 88-89.

Apollo Skylab-2

Bean Alan (1) Lousma Jack (3) Garriott Owen (2)
Apollo Skylab-2, 1973-07-28
Startplatta LC-39B

Bean Garriott Lousma
Besättning på Apollo Skylab-2

Kennedy Space Center: Den 28 juli 1973 lyfte Apollo Skylab-2 från LC-39B i Florida. Apollokapseln dockade med rymdstationen Skylab och fortsatte sin färd runt jorden till den 25 september 1973. Även denna besättning hade många uppdrag att genomföra.

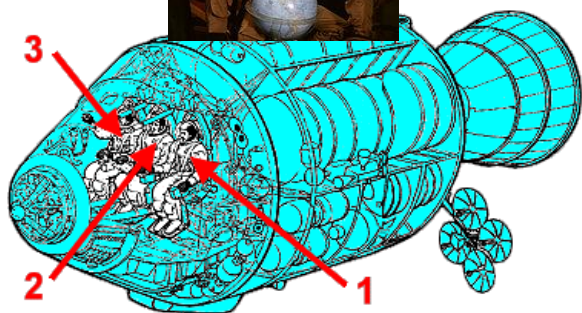
Forskning, testkörning och rymdpromenad på ett flertal timmar för alla tre i besättningen, även reparationer förekom.

Efter två månaders vistelse i rymdstationen Skylab återvände Apollo Skylab-2 till jorden och landade planenligt i Stilla havet utan problem. De slog nytt världsrekord för vistelse i rymden.

Se vidare **Industri** länken *Månens mysterium*, sidorna 89-90.

Apollo Skylab-3

Carr Gerald (1) Gibson Edward (2) Pogue William (3)

Apollo Skylab-3, 1973-11-16

Startplatta LC-39B

Carr Gibson Pogue
Besättning på Apollo Skylab-3

Se vidare **Industri**, länken *Månens mysterium*, sidorna 88-95.

Florida, Cape Kennedy: Den 16 november 1973 startade Apollo Skylab-3 sin färd från LC-39B och dockade med Skylab. Besättningen trivdes mycket bra och hade gott om tid att utföra sina respektive uppgifter ända till den 8 februari 1974. Besättningen sysslade med nästan allt som är seriöst inom vetenskap, även astronomi som t.ex. studier av bl.a. solen. Besättningen fick sällskap av en spindel i dess nät. Efter nästan tre månaders vistelse i rymdlaboratoriet landade Apollo Skylab-3 i Stilla havet den 8 februari 1974. Därmed avslutades hela det långa Apollo Skylab-programmet. Skylab fortsatte ensam sin färd runt jorden. – Den 11 juli 1979 avslutade Skylab sin rymdfärd runt jorden.
Se vidare **Industri**, länken *Månens mysterium*, sidorna 90-91.

Apollo STP

Apollo - Soyuz TP

Soyuz 19

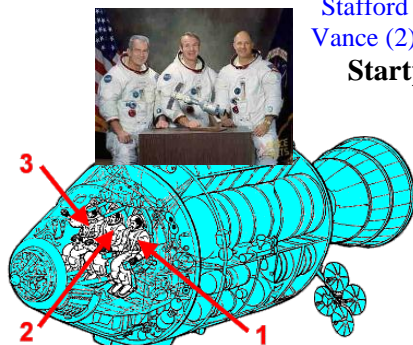
Kennedy Space Center. Den 15 juli 1975 lyfte Apollo från LC-39B för sista gången.

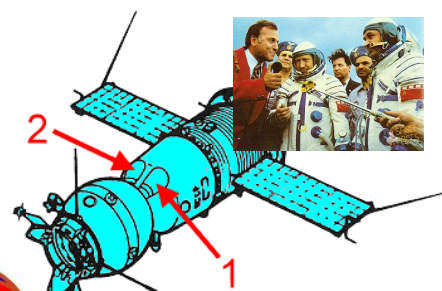
Baikonur. Den 15 juli 1975 lyfte Soyuz-19 från LC-1 för att docka med Apollo

Stafford Thomas (1), Brand Vance (2) Slayton Donald (3)
Startplatta LC-39B

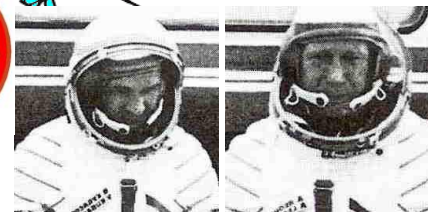
Leonov Aleksei (1), Kubasov Valeri (2)

Se vidare **Industri**, länken *Månens mysterium*, sidorna 92-94.

Stafford Brand Slayton

Leonov Kubasov

Det första handslaget håller än idag.

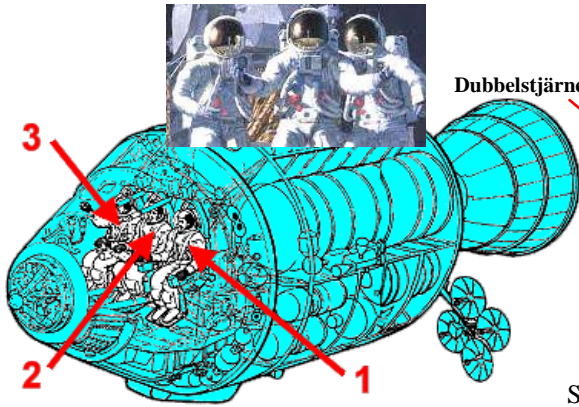
Apolloprogrammet fortsatte 1974-1976 med månen som slutmål. Ett DOD- uppdrag. (DOD = Department of Defense, försvarsdepartementet)

Apollo 18

Dubbelstjärnesystem

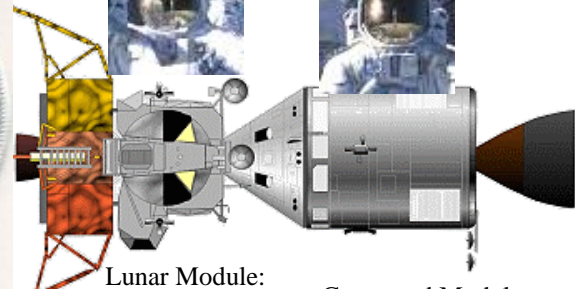
Start: Vandenberg Air Force Base, Space Launch i Kalifornien, 1974-10-04
Startramp: SLC-6

Claggett

Perry

Pope

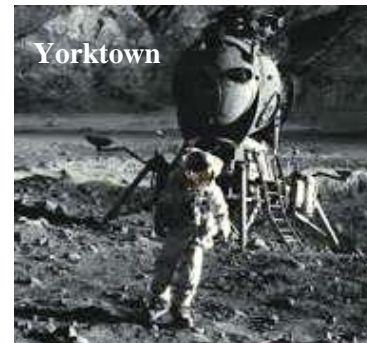
Lunar Module: **"Yorktown"**
Claggett, Perry

Command Module: **"Independence"**
Pope

Apollo 18 original. (Independence-Yorktown).

Enligt källan var Apollo 18:s uppdrag att landa på månens baksida och utföra olika mycket känsliga uppgifter. Luna-15 kraschade på månens baksida i närheten av ett jättestort cigarrformat rymdskepp, se sidan 19 ovan. Det är mycket möjligt att besättningen, Claggett och Perry, fick uppdraget att genomsöka det aktuella området bl.a. det stora, långa rymdskeppet, men astronauterna dog av någon anledning. Enligt källan dog de av en stark solfläck- aktivitet, starka strålningar, så att månlandaren kraschade.

Yorktown

Besättningen på månens baksida, utanför kratern Izsak-D. Okänt vad som hänt.... Delporte-Izsak D Area.

Commander: Claggett, CM Pilot: Pope.
LM Pilot: Perry

Originalbesättning på Apollo 18, USAF/DOD,

Se vidare **Industri**, länken *Solen i underläge*, sidorna 13-16

Apollo 18

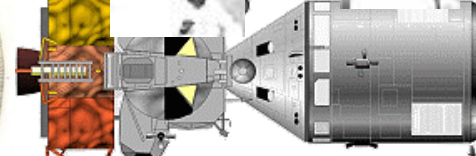
Start: Vandenberg Air Force Base, Space Launch i Kalifornien, 1974-12-?
Startramp: SLC-6

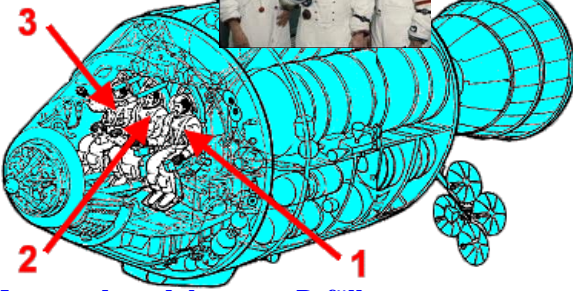
Liberty
Nathan Walker
Ben Anderson

Freedom
John Grey

Månlandarens pilot

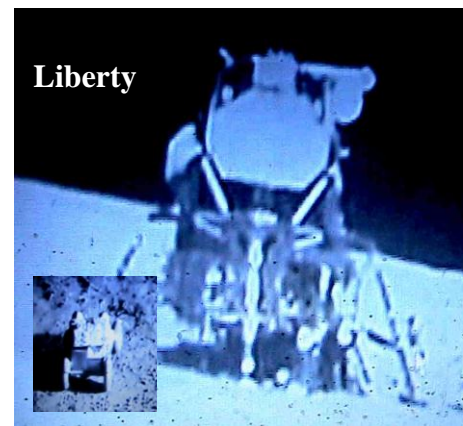

Kommandomodul

Befälhavare

Apollo 18 reserv. (Freedom-Liberty). Ett mycket hemligt DOD-uppdrag, utan Nasamedverkan, i samarbete med *Soyuz 7K-LOK/Luna 23*. Befälhavaren Walker var kvar på månen, död. Anderson och Grey blev kvar runt månen. USAF (US Air Force) ville inte ha dem tillbaka hem till jorden. Tredje katastrofen på månen. Se länken *Månens besökare, final*, sidorna 36-53.

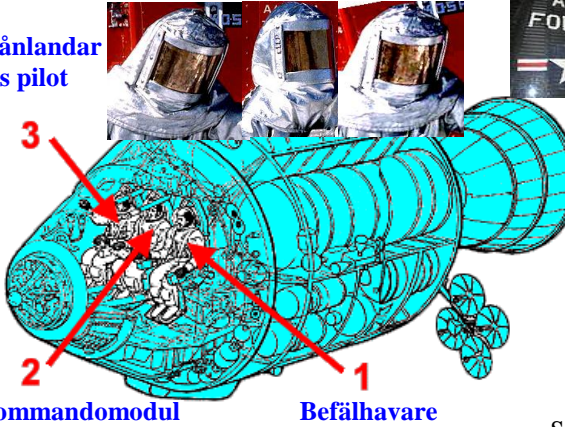

Liberty

LM-Liberty landade på månen i december 1974 i Södra Mare Crisium. Liberty står kvar där än idag. Också månbil nr 4, LRV-18, är kvar där.

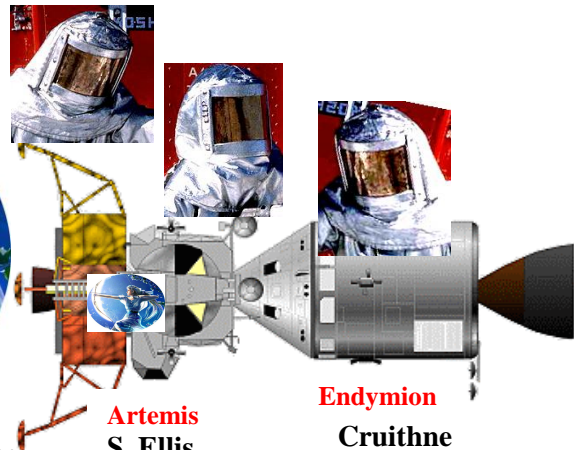
Benjamin Anderson 3, Nathan Walker 1, John Grey 2
Reservbesättning på Apollo-18, USAF/DOD,

Månlandarens pilot

Kommandomodul Befälhavare

Apollo 19

Artemis S. Ellis A. Sorokin
Endymion Cruithne

Start: Vandenberg Air Force Base, Space Launch i Kalifornien, 1976-02-02
Startramp: SLC-6

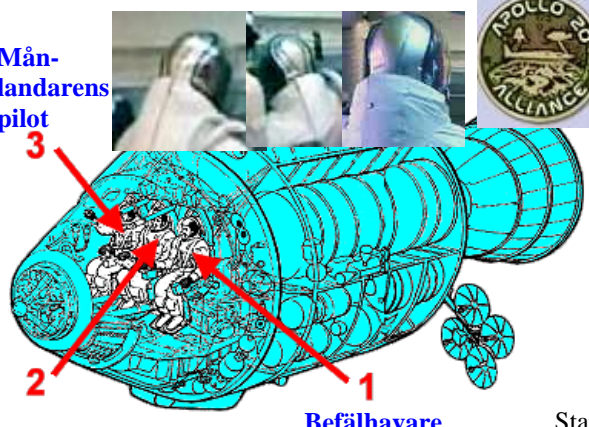
Stephanie Ellis 1, Alexej Sorokin 3, Cruithne 2
Apollo 19, USAF/DOD, febr. 1976

Stephanie Ellis, Cruithne och Alexej Sorokin
Besättningen på Apollo 19

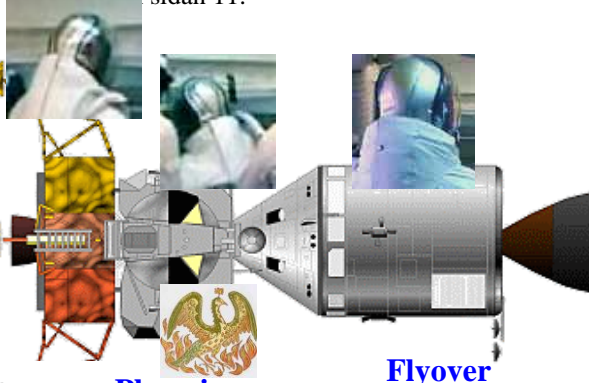
Apollo 19 (Endymion-Artemis) var ett hemligt DOD-uppdrag, som startade från Vandenberg Air Force Base i Kalifornien 1976. Enligt William Rutledge var Apollo 19:s uppdrag att landa utanför kratern Izsak-D, Delporte-Izsak D Area, på månens baksida vid foten av berget Monaco. Där finns det cigarrformade rymdskeppet som besättningen skulle besöka och vandra på berget Monaco. Ytterligare två triangulära rymdskepp skulle besökas och omgivningen utforskas, ett tufft uppdrag, liksom det för Apollo 20. Besättningen kunde kanske ha varit beväpnad. En av astronauterna på Apollo 20, William Rutledge, har avslöjat Apollo 19:s hemliga uppdrag. Enligt honom drabbades Apollo 19 av en olycka och hela besättningen gick förlorad i samband med en kollision i rymden vi inte vet något om. Se vidare länken *Månens besökare, final*, sidan 54 och *Solen i underläge*, sidorna 16-17.

Månlandarens pilot

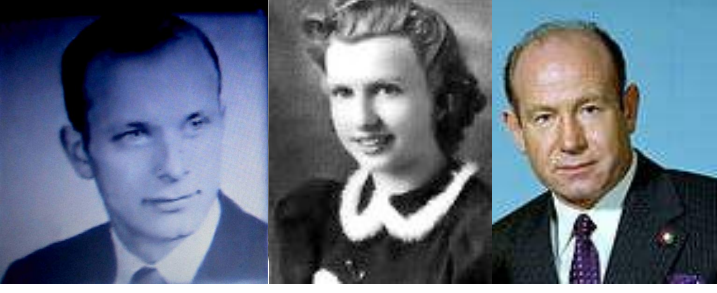
Kommandomodul Befälhavare

Apollo 20

Phoenix (Vandenberg Phoenix)
Flyover (Vandenberg Constellation)
William Rutledge
Alexej Leonov
Leona. Marietta Snyder

Start: Vandenberg Air Force Base, Space Launch. i Kalifornien, 1976-08-16
Startramp: SLC-6

William Rutledge 1, Leona M. Snyder 2 Alexej Leonov 3
Apollo 20, USAF/NASA
1976-08-16 1976-08-23

Apollo 20 (Flyover-Phoenix) var det sista hemliga uppdraget för Apollo med USAF och NASA. Landning på månens baksida utanför kratern Izsak-D, Delporte-Izsak D Area sent på kvällen den 18 augusti 1976, sedan flera timmars resa med månbil nr 6, LRV-20. Så vitt jag förstår var Apollo-20:s uppdrag, enligt deras program, att skaffa fram bevis i samband med kristendomen, se bl.a. emblemet. Efter en veckas spännande och givande månresa landade besättningen välbehållna på jorden.

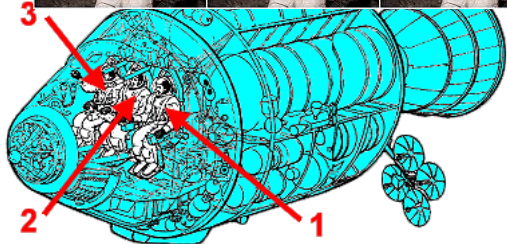

Phoenix

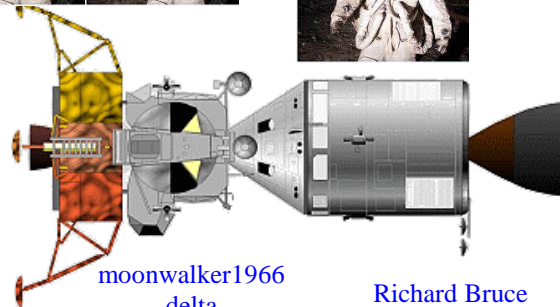
Se vidare länken *Månens besökare, final*, sidorna 55, 61-86, och 93, och *Solen i underläge*, sidorna 19-22, samt *Neutronstjärnans ankomst*, sidorna 8-10

Den 18 augusti landade LM-Phoenix på månens baksida utanför kratern Izsak-D. Flera timmars månfärd med LRV-20.

Apollo 21

Start: Vandenberg Air Force Base, Space Launch. i Kalifornien, 1977-07-?

moonwalker1966 delta
"John Moonwalker"
CDR

Richard Bruce "Dick" Cheney
CM Pilot

Apollo 21

Startramp: SLC-6

George Walker Bush,
LM Pilot

" moonwalker1966delta
"John Moonwalker"?
CMR

Richard Bruce "Dick" Cheney, 1941
CM Pilot

George Walker Bush, 1946
LM Pilot

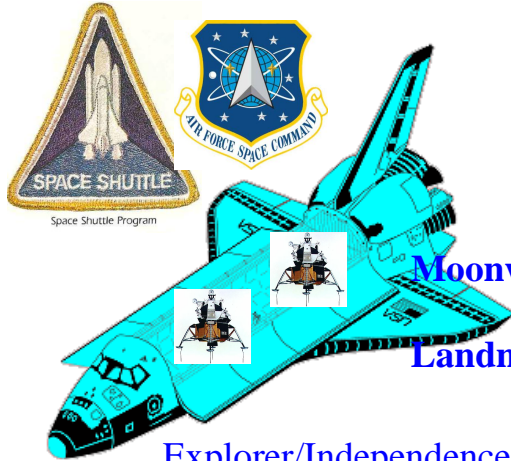
Apollo 21 skulle ha startat juli 1977, ett topphemligt militärt program, landningsställe samma som för Apollo 20. Apollo 21 skulle ha varit "final" på Taurus Space Program, Taurus Orange Mission, Apollo månprogrammet.

Uppdraget för Apollo 21 förmodningen återkallades på grund bl.a. av tekniska dockningsproblem, och personliga omständigheterna. Uppdraget fördes över till det superhemliga Clementine månprogrammet, i vilket även månlandningar ingick. – 1993-1999 -

Läs mer om detta, sidorna 95-96 nedan.

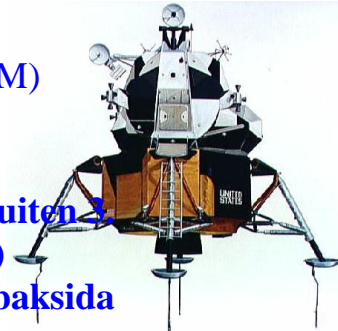
Clementine-9

Explorer/Independence
7 besättningsmän

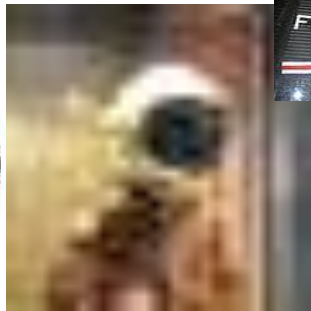
STS och LM
Explorer/Independence STS – Clementine (LM)
Startramp: SLC-6

Clementine 9, 1997-12-03, månlandning
Moonwalker1966 delta 1, William Rutledge 2, Jesuiten!
Explorer/Independence – Clementine (LM)
Landningsplats: utanför krater Izsak-D, månens baksida
Start från Vandenberg

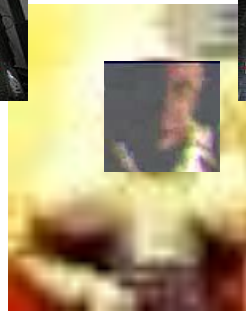
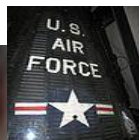

Clementine

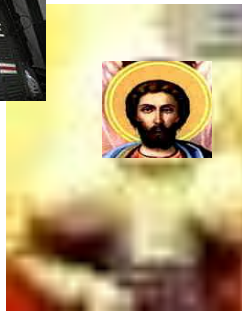
Moonwalker 1966 delta
Jesuiten

Moonwalker1966delta
CDR

Retiredafb/William Rutledge
Shuttle PLT

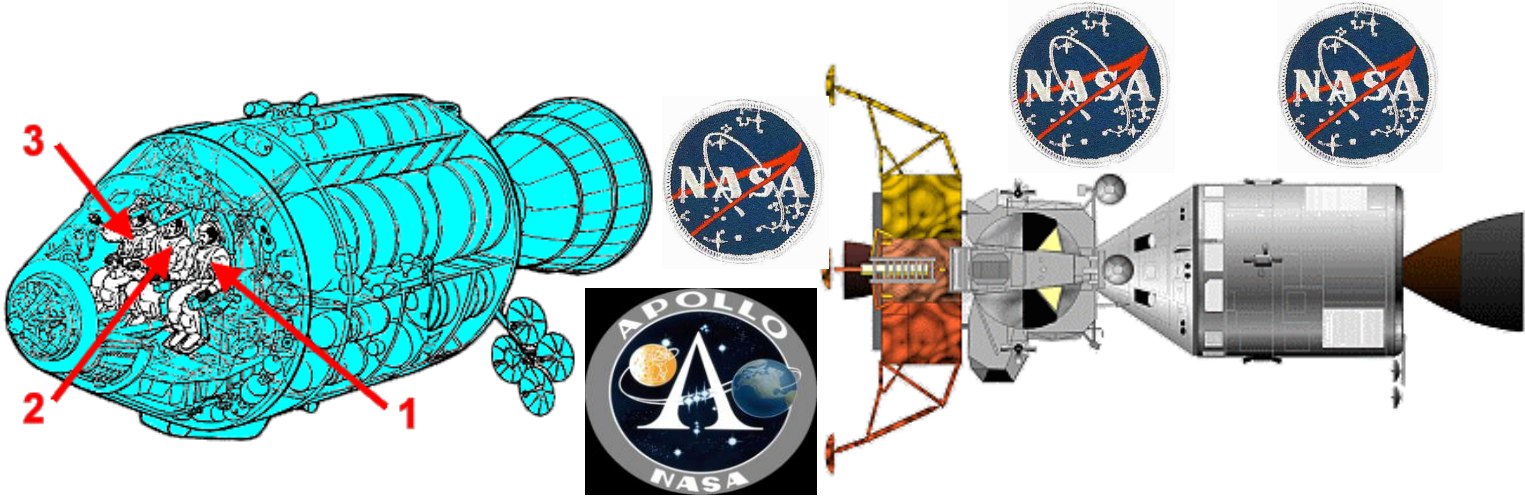

Jesuiten/Herren/Tjuren
Mission Specialist, MSP

Clementine månprogram under 90-talet var det hemligaste rymduppdraget och ett mysterium. Utan läckor från myndigheter skulle man aldrig publicerat denna månfärd och månlandning. I och för sig var själva månprogrammet känt över hela världen, men vissa hemliga inslag som till exempel Clementine 9:s månfärd läcktes i form av olika ledtrådar. Själva Clementines två olika emblem avslöjar ändå nästan hela dess program. Även **Moonwalker 1966 delta** nämnde kort denna månfärd vid en rymdolycka som han överlevde med W.Rutledge. Se vidare länken Industri länken *Solen i underläge*, sidorna 33-50 och *Neutronstjärnans ankomst*, sidorna 11-15.

Kort kan man sålunda sammanfatta de hemliga dolda månfärderna under 70 och 90-talet. De mest mystiska och hemlighetsfulla månfärderna var de båda Apollo 18, med såväl original- som reservbesättning. Apollo 18:s originalbesättning var redan i förväg bestämd, de skulle landa på månens baksida utanför det 4 km långa cigarrformade ufo-rymdskeppet, alltså utanför kratern Izsak-D, och där kraschade Luna 15 med kosmonauter ombord. Där finns ytterligare bl.a. två triangulära rymdskepp och ett mindre samhälle, kunskapens stad. Det är ett mycket känsligt område. Det som läcktes var att besättningen som färdades till månen skulle ha landat där, men under återresan från månens yta till moderskeppet **Independence** hände någonting. Enligt källan var strålningen från solfläckarna för aktiva och för starka, vilket ledde till besättningens död. Månlandaren **Yorktown** exploderade och föll tillbaka till månen. F.d. astronauten William Rutledge berättade att det fanns problem med dockning och system för rendezvous. Detta problem var förmodligen orsak till att dockningen misslyckades mellan månlandaren och moderfarkosten Apollo. Vid tidigare månlandningar fanns inte någon stark solstrålning i form av solfläckar som kända faror, men datorer inne bl.a. i månlandare hade problem, exempelvis med Örnen, Apollo 11 vid landning. En sak är klar och tydlig: Apollo 18 hade inte tillstånd att landa på månens baksida och man vet inte heller vilka saker de tog med sig därifrån. Det är inte heller uteslutet att de dog på månens yta i samband med genomsökningen av det känsliga området. När det gäller reserven Apollo 18, kom deras månfärd plötsligt i samband med Luna 23:s månlandning, begäran om hjälp från Sovjet. Samtidigt låg Apollo 19 på träning inför sin månfärd. Om Apollo 18:s tragedi vill vederbörande inte tala inför omvärlden, det är den mörkaste perioden i rymdhistorien i modern tid. Inte ens Rutledge vill tala om dessa rymdkatastrofer. När det gäller Apollo 19:s månfärd, enligt William Rutledge, slutade den med kollision mellan månlandare och Apollorymdskepp, alla dog. Apollo 20 hade tillstånd och gjorde ett perfekt uppdrag. – Clementine 9 var också en topphemlig månresa. Kanke var det den sista hemliga månresan.

1967-1976

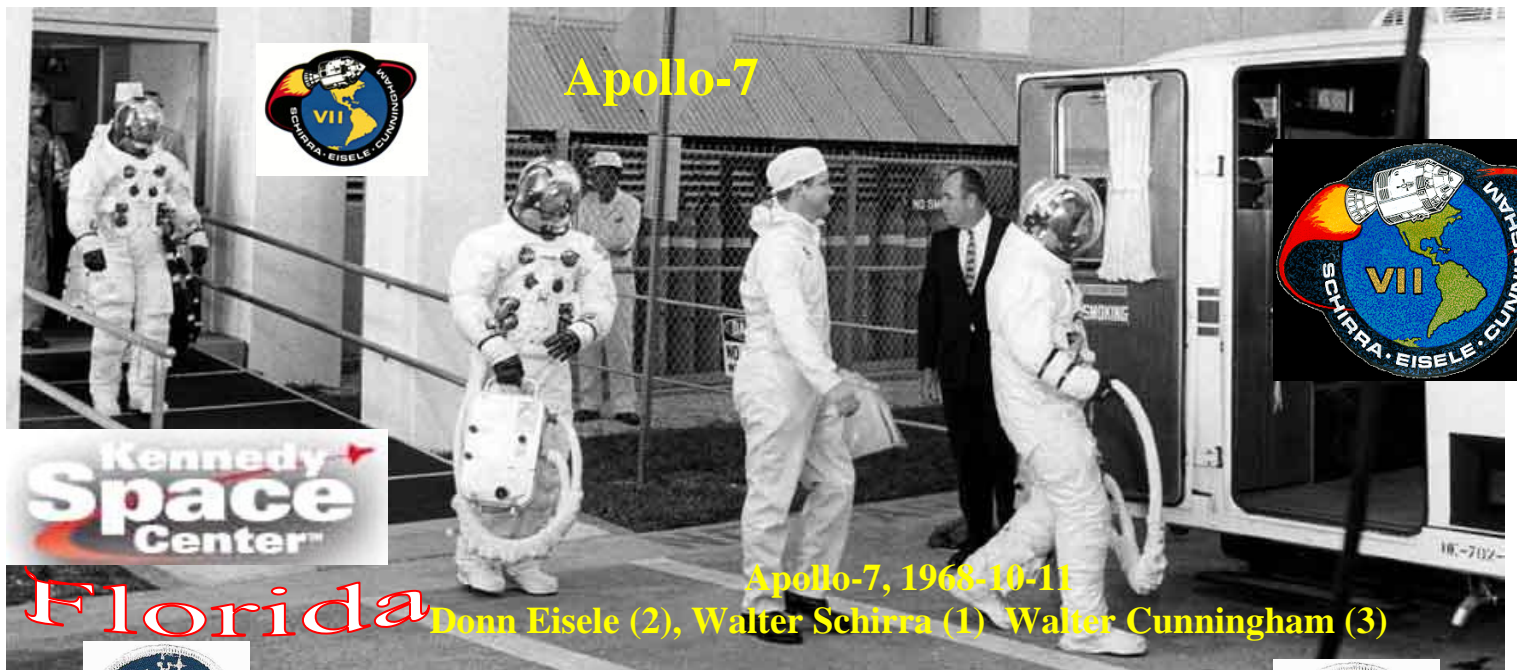
Apollo-1

1967-1976

Apollo-1, 1967

Edward White (2), Virgil Grissom (1) Roger Chaffee (3)

Apollo-7

Apollo-7, 1968-10-11

Donn Eisele (2), Walter Schirra (1) Walter Cunningham (3)

Kennedy Space Center

Florida

Apollo-7, 1968-10-11, jorden runt

Startplatta LC-34

Florida

Frank Borman (1) William Anders (3) James Lovell (2)

Apollo-8, 1968-12-21, till månen, månen runt

Startplatta LC-39A

Florida

Apollo-9, 1969-03-03, jorden runt

Gumdrop- Spider (LM)

Startplatta LC-39A

Apollo-10, 1969-05-18, till månen, månen runt

Charlie Brown – Snoopy (LM)

Startplatta LC-39B

Apollo-11, 1969-07-16, till månen, månlandning

Columbia – Eagle (LM)

Landningsplats: Stillhetens hav, månens framsida - Eagle (LM)

Startplatta LC-39A

Florida

Apollo-12, 14/11/1969, till månen, månlandning

Yankee Clipper – Intrepid (LM)

Landningsplats: Stormarnas ocean, månens
framsida. Intrepid (LM)

Apollo-13, 1970-04-11, till månen, månlandning,

Landningsplats: Fra Mauro, månens framsida

James Lovell (1) John Swigert (2), Fred Haise (3)

Odyssey - Aquarius (LM) – Explosion på väg

Apollo-14, 1971-01-31, till månen, månlandning

Kitty Hawk – Antares (LM)

Landningsplats: Fra Mauro, månens framsida, Antares (LM)

Kennedy
Space
Center™

Florida

Apollo-15, 1971-07-26, till månen, månlandning
Endeavour – Falcon (LM)
Landningsplats: Apenninerna, månens framsida, Falcon (LM)

Kennedy
Space
Center™

Florida

Apollo-16, 1972-04-16, till månen, månlandning
Casper – Orion (LM), Landningsplats: Descartes, månens framsida, Orion (LM),

Kennedy
Space
Center™

Florida

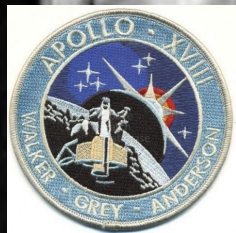
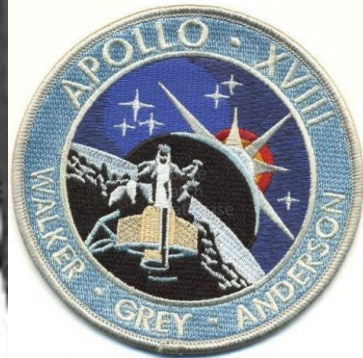
Apollo-17, 1972-12-07, till månen, månlandning

America – Challenger (LM)

Landningsplats: Klarhetens hav, månens framsida, Challenger (LM)

Topp hemligt uppdrag
Vandenberg, DOD

Vandenberg Air Force Base
California

Apollo-18, 1974-12-18? till månen, månlandning

Nathan Walker 1, John Grey 2, Benjamin Anderson 3

Freedom – Liberty (LM)

Landningsplats: Södra Mare Crisium, .

Månens framsida, Liberty (LM)

Apollo-19, 1975-12-19? till månen, månlandning

**Stephanie Ellis 1, Cruithne 2, Alexej Sorokin 3
Endymion -Artemis (LM)**

Landningsplats: utanför Izsak-D krater, månens baksida
Besättningen dog vid kollision i rymden

Apollo-20, 1976-08-16, till månen, månlandning

William Rutledge 1, Leona M. Snyder 2 Alexej Leonov 3

Flyover – Phoenix (LM)

Landningsplats: utanför Izsak-D krater, månens baksida

Apollo Skylab-1 1973-05-25
Weitz Paul (3) Conrad Charles, Jr (1) Kerwin Joseph (2)
Varaktighet i rymdstationen: 28 dygn

Apollo Skylab-2, 1973-07-28
Bean Alan (1) Lousma, Jack (3) Garriott Owen (2)
Varaktighet i rymdstationen: 59 dygn

Apollo Skylab-3, 1973-11-16
Carr Gerald (1) Gibson Edward (2) Pogue William (3)
Varaktighet i rymdstationen: 84 dygn

Soyuz 19, 1975-07-15

Apollo STP, 1975-07-15
Stafford Thomas (1), Brand Vance (2), Slayton Donald (3)

Apollo-1

Apollo-1. 1967
Edward White (2), Virgil Grissom (1)
Roger Chaffee (3)

Apollo-8

Apollo 8, 1968-12-21
Frank Borman (1) William Anders (3)
James Lovell (2), Runt månen
Startplatta LC-39A

Apollo-7

Apollo-7, 1968-10-11
Donn Eisele (2), Walter Schirra (1) Walter
Cunningham (3)
Startplatta LC-34

Apollo-9

Apollo-9, 1969-03-03
Mc Divitt, Scott, Schweickart
jorden runt, Gumdrop- Spider (LM)
Startplatta LC-39A

Apollo-10

Apollo-10, 1969-05-18
Stafford, Young, Cernan, till månen, månen runt
Charlie Brown – Snoopy (LM)
Startplatta LC-39B

Apollo-11

Apollo-11, 1969-07-16
Armstron, Collins, Aldrin, till månen, månlandning,
Landningsplats: Stillhetens hav, månens framsida,
Columbia – Eagle (LM)
Startplatta LC-39A

Apollo-12

Apollo-12, 1969-11-14,
Conrad, Gordon, Bean, till månen, månlandning,
Yankee Clipper – Intrepid (LM),
Landningsplats: Stormarnas ocean, månens
framsida, Intrepid (LM)
Startplatta T.C-39A

Apollo-13

Apollo-13, 1970-04-11, t
James Lovell (1) John Swigert (2), Fred Haise (3)
till månen, månlandning,
Landningsplats: Fra Mauro, månens framsida
Odyssey - Aquarius (LM) – Explosion på väg
Startplatta LC-39A

Apollo-14

Apollo-14, 1971-01-31
Shepard, Rosa, Mitchell, till månen, månlandning,
Kitty Hawk – Antares (LM)
Landningsplats: Fra Mauro, månens framsida, Antares
(LM)
Startplatta LC-39A

Apollo-15

Apollo-15, 1971-07-26
Scott, Worden, Irwin,
till månen, månlandning, Endeavour – Falcon (LM)
Landningsplats: Apeninerna, månens framsida, Falcon
(LM)
Startplatta T.C-39A

Apollo-16

Apollo-16, 1972-04-16
Young, Mattingly, Duke, till månen, månlandning Casper –
Orion (LM),
Landningsplats: Descartes, månens framsida, Orion (LM),
Startplatta LC-39A

Apollo-17

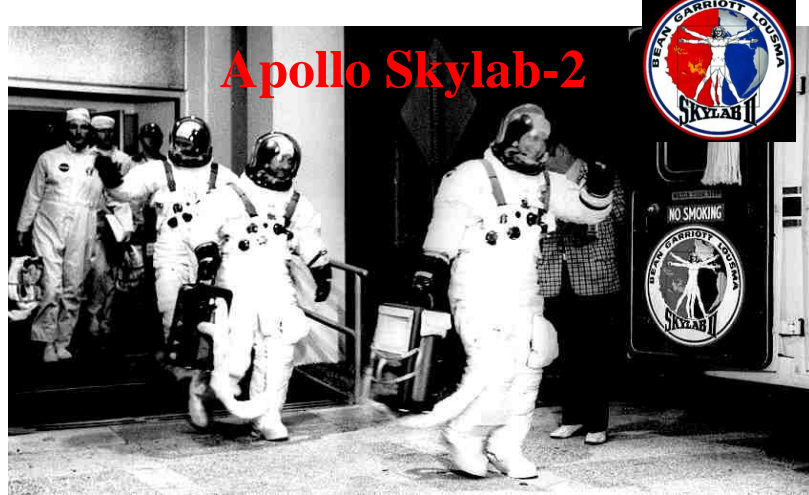
Apollo-17, 1972-12-07,
Cernan, Evans, Schmitt, till månen, månlandning, America –
Challenger (LM)
Landningsplats: Klarhetens hav, månens framsida, Challenger
(LM), Officiellt en sista månfärd och månlandning
Startplatta LC-39A

Apollo Skylab-1

Apollo Skylab-1 1973-05-25

Weitz Paul (3) Conrad Charles, Jr (1) Kerwin Joseph (2)
Varaktighet i rymdstationen: 28 dygn
Startplatta LC-39B

Apollo Skylab-2

Apollo Skylab-2, 1973-07-28

Bean Alan (1) Lousma, Jack (3) Garriott Owen (2)
Varaktighet i rymdstationen: 59 dygn
Startplatta LC-39B

Apollo Skylab-3

Apollo Skylab-3, 1973-11-16

Carr Gerald (1) Gibson Edward (2) Pogue William (3)
Varaktighet i rymdstationen: 84 dygn
Startplatta LC-39B

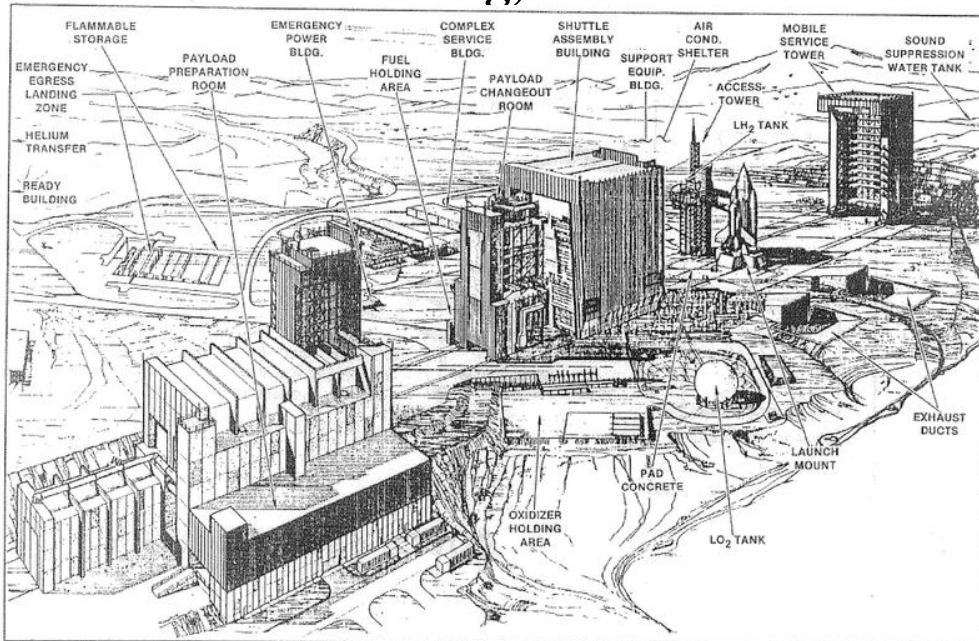

Apollo STP

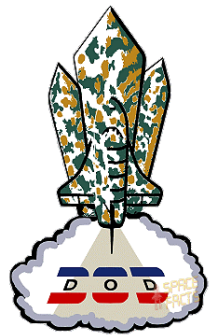
Apollo STP, 1975-07-15

Stafford Thomas (1), Brand Vance (2), Slayton Donald (3)
Dockning med Soyuz 19
Startplatta LC-39B

Vandenberg, California

VANDENBERG AFB SHUTTLE LAUNCH SITE

Vandenberg Air Force Base California

Startramp: SLC-6

Apollo 18, 1974-10-04

Befälhavare: Claggett, CM Pilot: Pope. Månlandarens pilot: Perry

till månen, månlandning

Kommandomodul: Independence -- Månlandare: Yorktown

Landningsplats: utanför kratern Izsak-D, månens baksida

Besättningen dog vid dockning

Orginalbesättning på Apollo 18

*Vandenberg Air Force Base
California*

Apollo-18, 1974-12-18?

Nathan Walker 1, John Grey 2, Benjamin Anderson 3

till månen, månlandning.

Freedom – Liberty (LM)

Landningsplats: Södra Mare Crisium, .

Månens framsida, Liberty (LM)

Besättningen dog

Reservbesättning till Apollo 18

Startramp: **SLC-6**

*Vandenberg Air Force Base
California*

Apollo-19, 1976-02-02,

Stephanie Ellis 1, Cruithne 2, Alexej Sorokin 3

till månen, månlandning

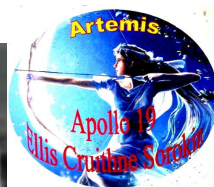
Endymion - Artemis (LM)

Landningsplats: utanför Izsak-D krater, månens baksida

Besättningen dog vid kollision i rymden

Startramp: **SLC-6**

*Vandenberg Air Force Base
California*

Apollo-20, sista 1976-08-16,

William Rutledge 1, Leona M. Snyder 2 Alexej Leonov 3

till månen, månlandning

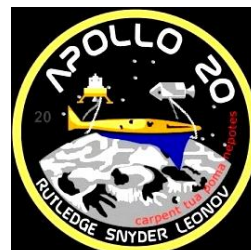
Flyover – Phoenix (LM)

Landningsplats: utanför kratern Izsak-D, månens baksida
Detta speciella uppdrag genomfördes med tillstånd av UFO

Startramp: **SLC-6**

*Vandenberg Air Force Base
California*

Landningsställe nära kratern Izsak D,
Delporte-Izsak D Area. Återspeglar
bl.a. Sumers tid och kultur

Mercury Program Patch Collection

Seven 3-inch Patches!

1961-63

Project Gemini Patch Collection

1965-66

Emblem i det fördolda

NASA:s och USAF:s tolv astronauter är döda, tre officiellt kända som besättningen på Apollo 1, 1967 och i hemlighet besättningar på Apollo 18, både original och reserv 1974, samt besättningen på Apollo 19 1976. Enligt Rutledge dog besättningen vid en explosion i rymden, förmodligen runt månen före landning, medan Apollo 18:s besättningar blev kvar vid månen. Månprogrammet började med katastrof för **Apollo 1**, men finalen slutade däremot mycket väl med **Apollo 20**. Den populäraste landningsplatsen var utanför kratern Izsak-D i Delporte-area på månens baksida, där kraschade **Soyuz 7K-LOK/Luna-15**, kodad Luna 15 1969. Mån bilen **Lunochod 3** gjorde en mjuklandning där 1976, se **Industri**, länken *Månens besökare, final*, sidan 69. Vidare skulle **Apollo 19** ha landat där vilket slutligen **Apollo 20** gjorde 1976. Den sista månlandningen, såvitt man vet, genomfördes av **Clementine 9** 1997. Ett utmärkt samarbete mellan Sovjet och USA, enligt president Kennedys förslag 1963. UFO följde alla månfärder och hade fullständig kontroll över dem.

Tillbaka till månstaden, kunskapens stad på andra sidan månen, Apollo 20

Apollo-20, 1976-08-16,
William Rutledge 1, Leona M. Snyder 2, Alexej Leonov 3
till månen, månlandning
(Vandenberg Constellation) Flyover – Phoenix (LM) (Vandenberg Phoenix)
Landningsplats: utanför Izsak-D krater, månens baksida
Detta speciella uppdrag genomfördes med tillstånd av UFO
Startramp: SLC-6, Vandenberg

Apollo-20, 1976-08-16,
Vandenberg Air Force
Base, Space, California

Kännedomen om månprogrammet Apollo 20 grundar sig på intervjun 2007 av Luca Scantamburlo med WILLIAM RUTLEDGE, befälhavare på APOLLO 20. Även intervjun 2008 med APOLLO 19:s befälhavare MOONWALKER 1966 DELTA John Moonwalker" också av Luca Scantamburlo, frilansskribent i Free Lance Internationl Press, via mejl. MOONWALKER 1966 DELTA bekräftade att Apollo 20:s månfärd och månlandning och månprogram verkligen ägt rum och att han själv personligen träffat astronauterna William Rutledge, Leona M. Snyder, Alexej Leonov samt även David Scott 1993 i San Antonio.

Denna är månstaden på andra sidan månen i Delporte Area-området sommaren 1976. Det finns vissa inslag på Internet som påstår att denna bild av staden som astronauterna W. Rutledge och A. Leonov, Apollo 20, tog är falsk.

Här kan man se att bilderna är olika fast platsen är detsamma. Hur kommer det sig?
Är bilden verkligen förfalskad? Låt mig följa händelserna enligt vissa inslag från Internet och intervjuen med de f.d. astronauterna.

Nu kan vi äntligen se tillbaka till månstaden i Delportekraterns område

Här kan vi se Apollo 20:s moderskepp CSM Flyover, kommandomodulen invändigt i vilket apollopiloten Leona Marietta Snyder befann sig hela tiden och skötte kontakten såväl med månlandare Phoenix som markkontrollen i Vandenberg sommaren 1976

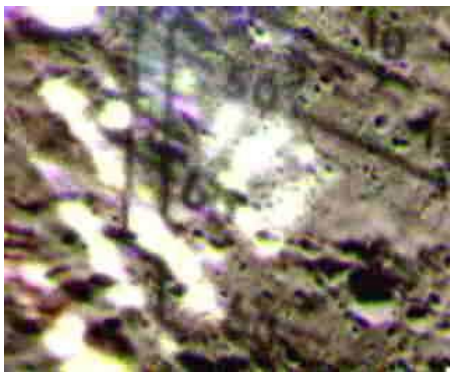
Månlandare Phoenix med astronauterna Rutledge och Leonov ombord kopplar loss sig från moderskeppet Flyover och är på väg att landa på månens baksida utanför kratern Izsak-D i Delportekraterns område sommaren 1976 18-19 augusti.

Sent på kvällen landade Phoenix. På bilderna kan vi se hur astronauten Rutledge från Phoenix går omkring månlandaren som kontroll medan kosmonauten Leonov filmar honom.

Astronauterna ute på månens yta och Rutledge är i samtal med markkontrollens Charles Peter Conrad och James Irwin i Vandenberg. Rutledge berättar om problemet med månlandaren, det hörs samtalet i ledningen som sändes via satelliten Tyros till markkontrollen. Trots massor av problem och oväntade saker som uppstod i landaren, landade Phoenix under Rutledges kontroll manuellt på den förutbestämda landningsplatsen. Även Leonov rapporterade händelserna i månlandare Phoenix till markkontrollen i YEVPATORIYA i det forna Sovjet.

I Apollo 20:s hemliga uppdrag ingick bl.a. att besöka ett jättestort cigarrformat rymdskepp som ligger i Delporte arena utanför kratern Izsak D. På Internet kan vi se hur månlandningen med Phoenix gick till, och vi kan även höra samtalet mellan Phoenix och markkontrollen i Vandenberg. Låt oss följa den månlandningen enligt videofilmen och intervjun mellan f.d. astronauterna och Luca Scantamburlo. Bilderna nedan är ur videofilmen. Landningen filmades förmodligen av Leonov från landarens högra fönster.

Månlandaren Phoenix befinner sig ovanför Delporte arena

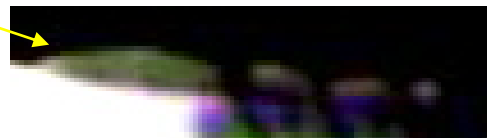
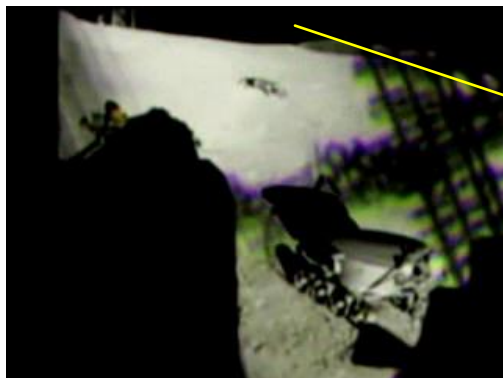
Från Phoenix fönster (Leonov) kan man se det jättestora cigarrformade rymdskeppet, UFO

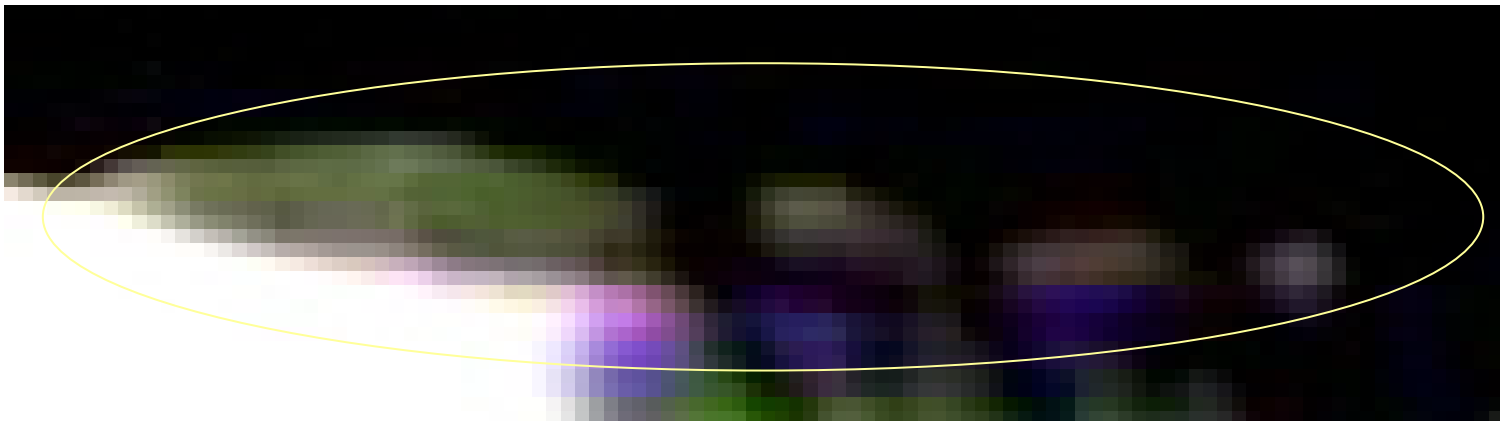
Månlandaren Phoenix befinner sig ovanför den sovjetiska mån bilen Lunokhod 3/SL-12

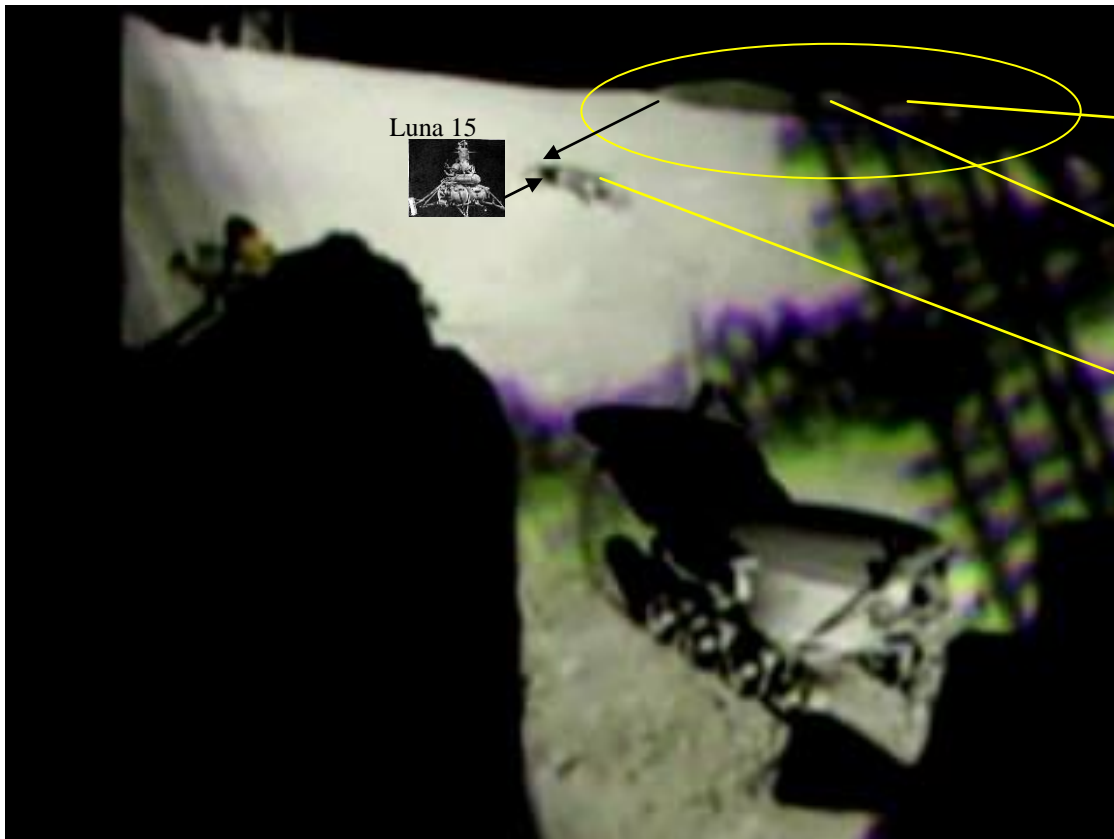
Månlandaren Phoenix flyger förbi mån bilen Lunokhod 3

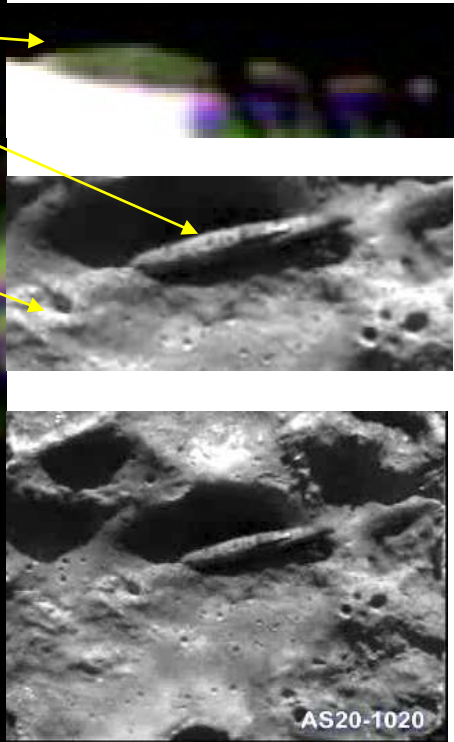
Strax efter att Phoenix flög över och förbi Lunokhod 3 landade den perfekt på den förutbestämda landningsplatsen. Om vi tittar noggrant på landningsplatsen ser vi ett rymdskeppsliknande föremål. Rutledge berättade att de landade i närheten av det långa cigarrformade rymdskeppet, detta föremål liknar det.

Ett cigarrformat föremål, kan vara det långa moderrymskeppet.

Luna 15

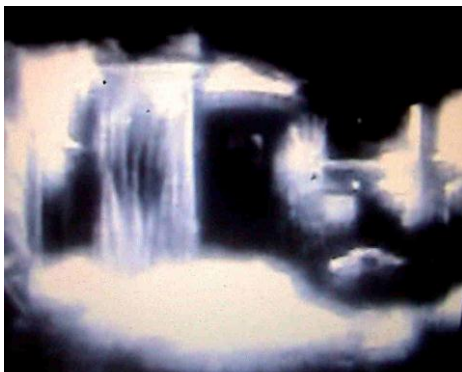
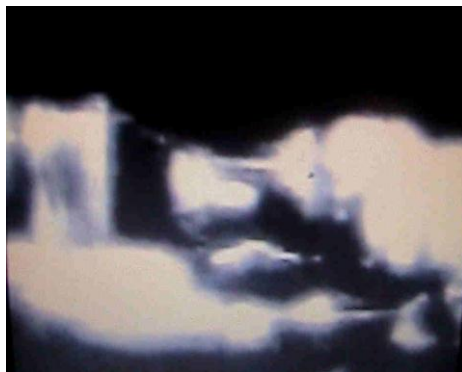
Moonwalker 1966 delta Så här berättar han om landningsplatsen: "Våra huvudsakliga mål var att besöka ett av de triangulära objekten söder om moderskeppet, SV om månbasen. Vår landningsplats var densamma som Apollo 20. Sovjeterna lanserade SL-12, 2 månader före vårt uppdrag och Luna 21 landade på kraterns västra sida. Apollo 20 använde Lunokhod 2 för att landa exakt på den näst största klippiga stigen, inte långt från Luna 21. Rutledge och Leonov använde mycket Lunokhod 2 på grund av att det är en mycket sofistikerad utrustning som är nödvändig för den här typen av uppdrag. Inte bara de 4 panoramatelemetrarna men även röntgenomfånget kombinerat med lasermätare och strålningsdetektor för att verifiera eventuella strålningar som utges av moderrymdskeppet och basen.

Om man känner till det sovjetiska Luna månprogrammet så vet man att Luna 21/ Lunokhod 2 landade den 15 januari 1973 i krater Monnier i Mare Serenitatis som ligger på månens framsida. Den 3 juni 1973 slutade Lunokhod-2/Luna 21 att fungera. Däremot skickade Sovjet iväg mån bilen SL-12/Lunokhod-3 i juni 1976, innan Apollo 20:s avresa. På bilden ser man tydligt att Phoenix landade nästan bredvid Lunokhod-3. – Alltså bekräftade även **Moonwalker 1966 delta** Apollo 20:s månlandning.

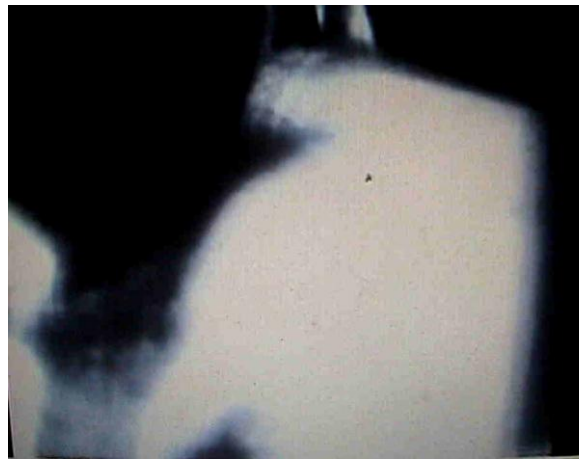
Moonwalker 1966 delta ingick i Apollo 19:s originalbesättning som befälhavare, men han togs bort för ett ännu viktigare uppdrag som senare ägde rum på samma plats. Förresten omkom Apollo 19:s besättning vid en kollision i rymden innan de skulle ha lämnat jorden.

WILLIAM RUTLEDGE berättade bl.a. följande: "Ryska samarbeten; Jag vet inte hur, men Sovjet blev informerat om närvaron av ett rymdskepp på andra sidan av månen. Luna 15 kraschade i juli 1969 precis vid nosen på skeppet". – Luna 15 startade från Baikonur den 13 juli 1969 och krashade på månens baksida den 20 juli 1969. Månprogrammet Luna 15 ägde rum parallellt med Apollo 11. Dess program var att mjuklanda på månen före Apollo 11, och sedan återvända till jorden. Många betraktade Luna 15 som ett bemannat (två kosmonauter ombord) månprogram som skulle landa före Apollo 11. Det officiella meddelandet från Moskva nämnde att Luna 15 kraschade på månen, Se vidare **Industri**, länken **Solen i underläge**, sidorna 13-16.

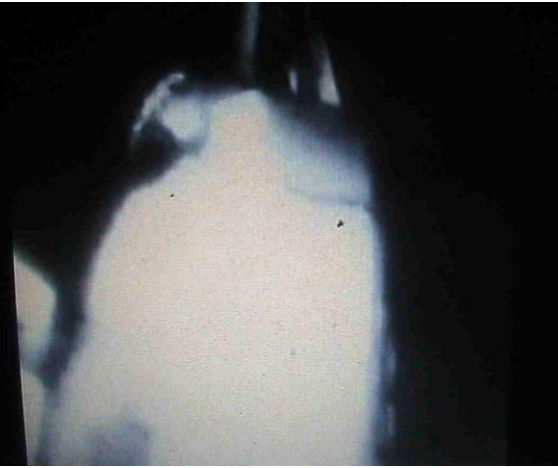
Låt mig nu följa Rutledges och Leonovs program enligt material som finns till förfogande på Internet. Först är den s.k. månbasen eller Moon City, som ligger i ruiner inne i rymdskeppet. Se nedan.

Månbasen, Moon City eller månstaden i ruiner i själva rymdskeppet. Här syns flera söndertrasade kabiner

Inne i byggnaden ett tomt rum. Man ser hur Rutledge går förbi Leonov som filmar vad som finns bland ruinerna.

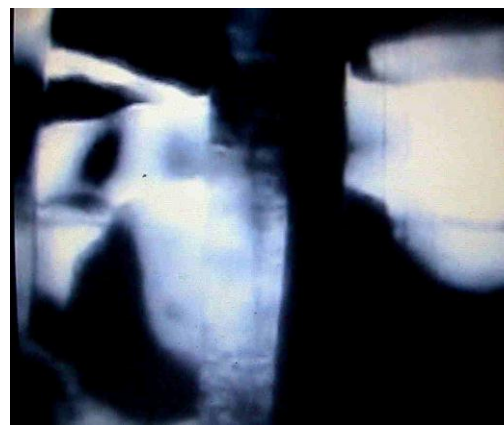
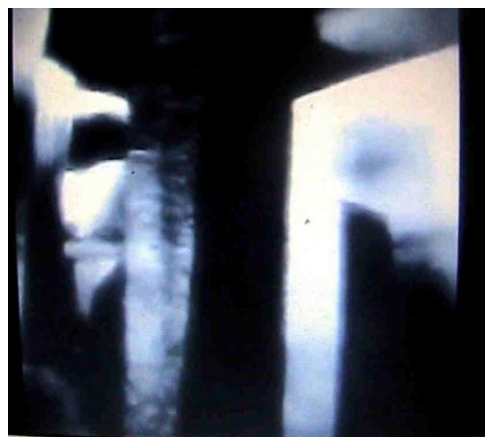
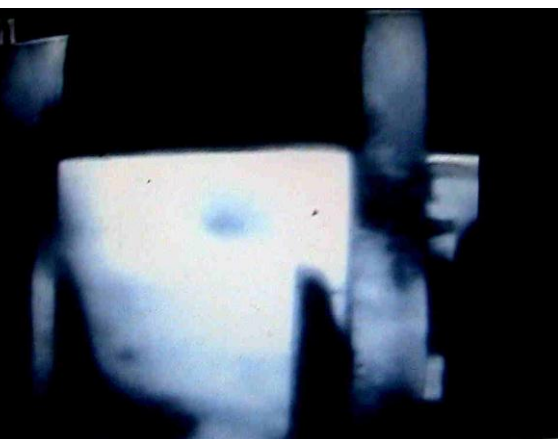

Rutledge går framåt bland efterlämnade saker

Här syns två tomma kabiner i förfall

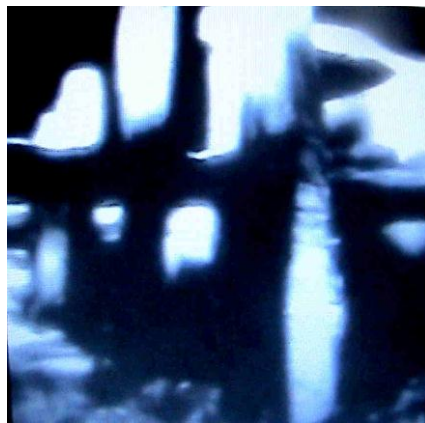
Ett öppet dörrliknande föremål. Genom det kan man se och gå ut och in i kabiner och rymdskeppet.

Massor av kabiner invändigt i förfall. Man kan direkt gå ut ur rymdskeppet som syns ganska väl.

Bilderna visar hur astronauten W. Rutledge förflyttar sig i det ena rummet

Bilderna visar hur rymdskeppets sida är skadad och massor av hål syns tydligt i väggen eller på sidan av rymdskeppet.

Rutledge besöker rum efter rum och befinner sig i en situation som inte ens fanns i drömmen. Leonov följer med som filmare för eftervärlden.

Bilderna visar hur Rutledge skottar bland skrot, gulddelar

Bilderna visar när Rutledge samlar bl.a. guldbitar och delar av andra saker.

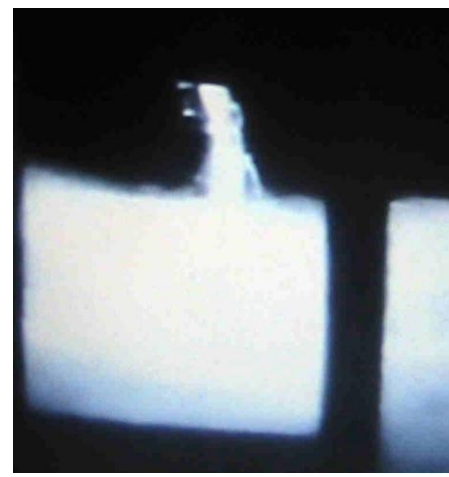
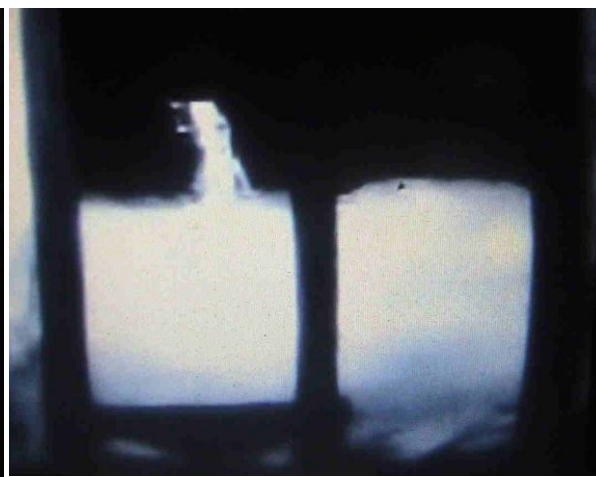

Bilderna visar när Rutledge samlar bl.a. guldbitar och delar av andra saker som artefakter.

På följande sätt beskriver W. Rutledge månbasen, Moon City: "City" namngavs på jorden och planerades som station ett i programmet, men det verkade vara verkligt rymdskräp, full av skrot, gulddelar, endast en konstruktion verkade intakt (vi kallar den katedralen). Vi gjorde skott av metallstycken, av alla delar med kalligrafi, utsatta för solen. "City" verkar vara lika gammal som skeppet, men det är en mycket liten del."

Vi gick in i det stora rymdskeppet. De viktigaste delarna av utforskningen var att det var ett moderskepp, väldigt gammalt, som korsat universum för åtminstone miljarder år sedan (1,5 uppskattat). Det fanns många tecken på biologi inuti, återstoden av en vegetation i en "motorsektion", speciella triangulära stenar som släppte "tårar" av en gul vätska som hade speciella medicinska egenskaper och naturligtvis tecken på extra solvarelser.

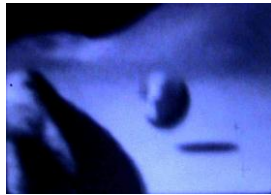
Vad jag förstår av hans kortfattade berättelse är att det stora rymdskeppet liksom de triangulära farkosterna var byggda inifrån som en planet, med alla naturliga tillbehör och på det viset kunde besättningarna resa vart som helst i vår galax och leva på samma sätt som vi lever på jorden här. Detta byggnadssätt gäller för varje stort UFO-rymdskepp. Det finns även utrymme för flygande tefat av alla storlekar inne i rymdfarkosten.

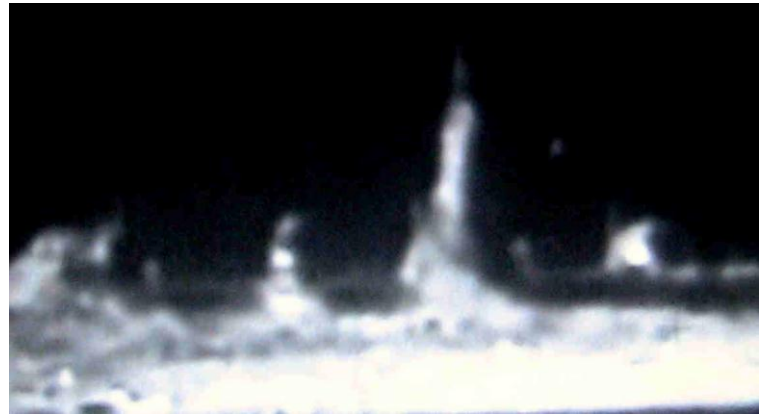
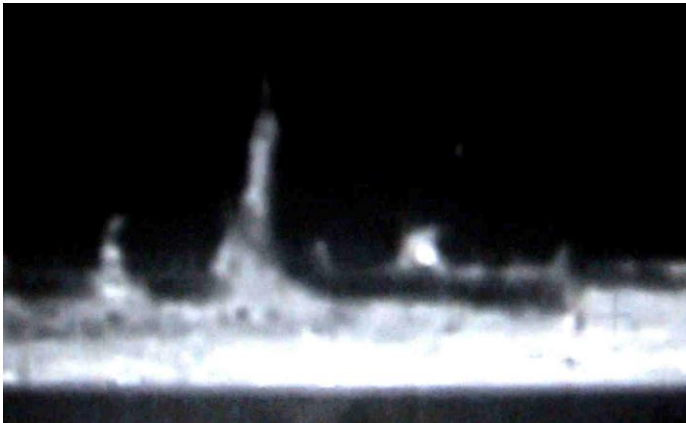
Genom fönstret längre bort syns månlandaren Phoenix som överblickar det stora cigarrformade rymdskeppet.

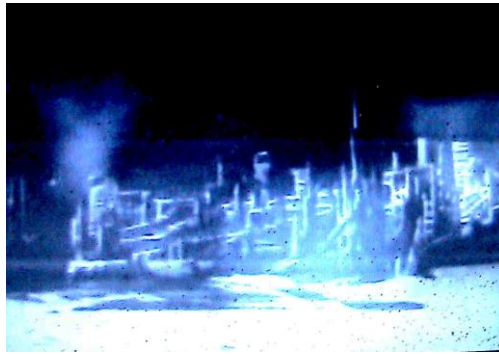
Phoenix månobil LRV-20.

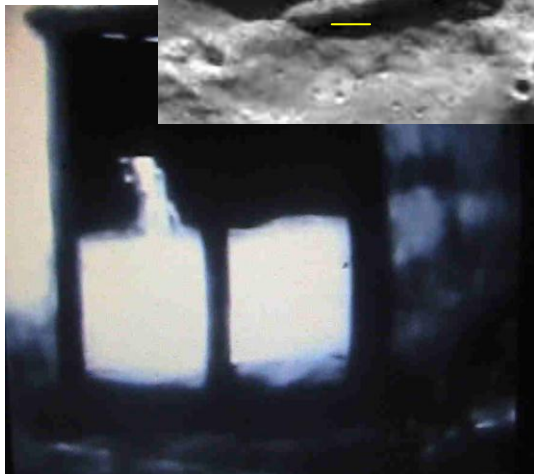
Mån bilen LRV-20:s högra hjul lossnar under färden och rullar vidare. Här fick besättningen fånga bilhjulen och stoppa tillbaka dem.

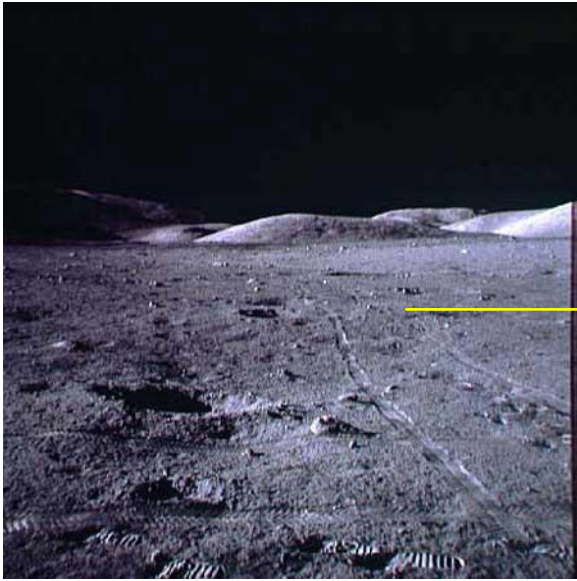
Dessa byggnader finns inne i det stora cigarrformade moderskeppet. Karaktäristisk formade urgamla UFO-byggnader i Moon City.

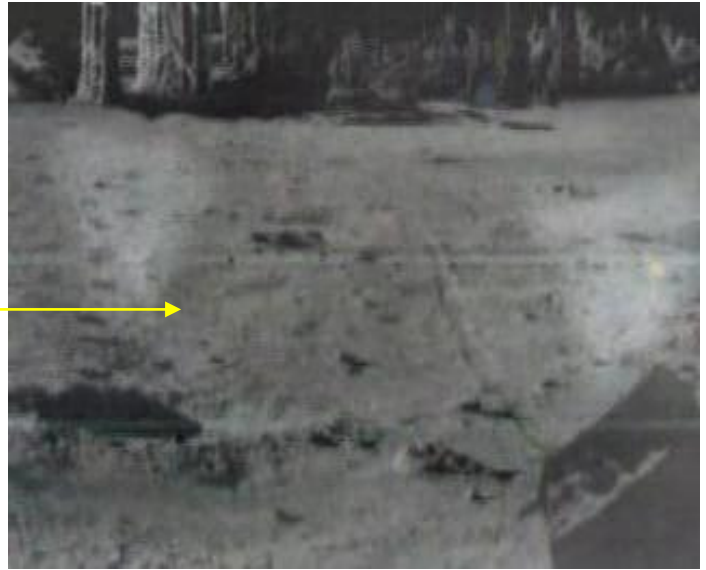
Även dessa byggnader finns inne i rymdskeppet. Byggnadernas karaktär och stil liknar dem på ovanstående bilder. Vilken byggnad astronauterna fick besöka, filma och spara för bevis, kan man bara gissa sig fram till. Man kan utgå ifrån att man genom ena byggnadens fönster ser månlandaren, Phoenix, att byggnaden ligger ungefär i den ena änden av farkosten, Jag markerar den med ett gult streck på bilden här bredvid.

Rutledge hävdar i sin intervju med Scantamburlo att Nasas Apollo 14-uppdrag flög över en polarregion på månen och fångade många rymdskepp och städer i forntida, udda formade, höga byggnader, som såg ut som om de hade varit övergivna i hundratals år. Ovanstående UFO-byggnaders still och byggnadskaraktär sammanfaller med Apollo 14:s iakttagelse.

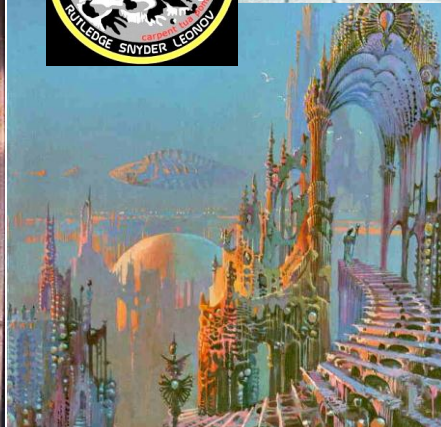
Enligt källan, NASA, togs denna bild av Apollo 17, månlandaren Challenger i Klarhetens hav vid foten av **Taurus**

Denna månstad ligger i den stora rymdfarkosten, enligt **Rutledge** och **Moonwalker 1966 delta** på månens baksida. Så mycket är självklart och säkert att denna landskapsbild på månen sammanfaller med **Taurus**, Tjuren. Var det Rutledge som lade ut detta inlägg på Internet 2007?

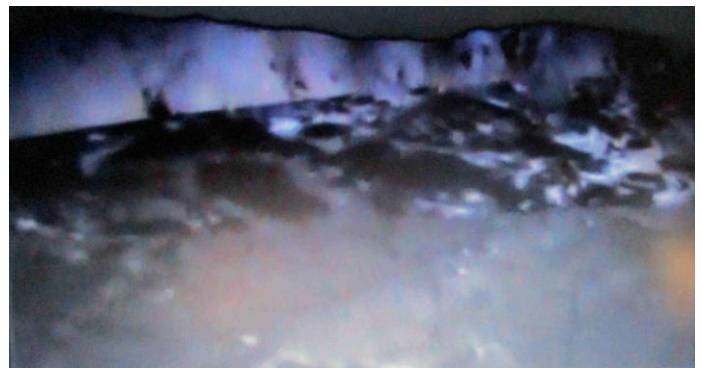
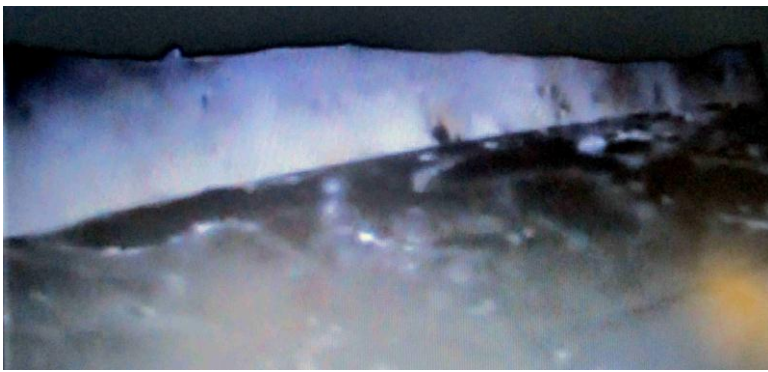

På Internet finner man bilderna som försöker bevisa att månstaden, Moon City, månbasen är fejkade och att Apollo 20:s månresa och månlandning inte ägt rum. Men om man analyserar bilderna noggrant, finner man att den rosenfärgade bilden är en teckning och ingen byggnad dvs en kopia av byggnaden. Bilderna liknar varandra, men är inte identiska. Är det här byggnaden som besättningen kallar för "Katedralen"?

Här kan man se teckningen i sin helhet, och en till.

Apollo 20:s program med hjälp av en UFO-guide.

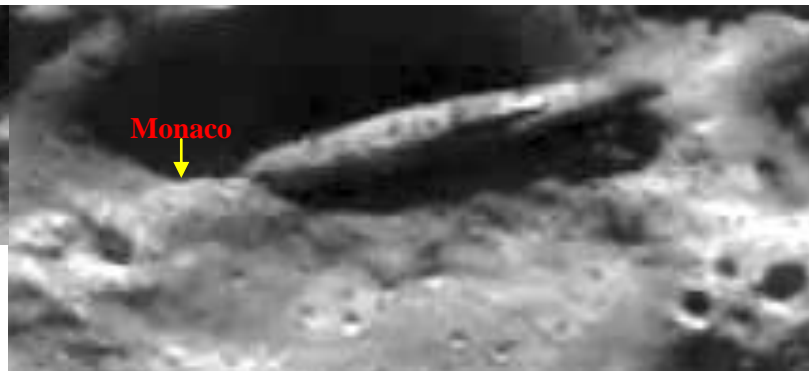

Månstaden ligger inne i den stora cigarrformade rymdfarkosten som är cirka 4 km lång, 1,5 km bred och 500 m hög.
Enligt Rutledge det fanns allt som uppehåller livet i farkosten, bl.a. sol, växter, stenar, klippor.

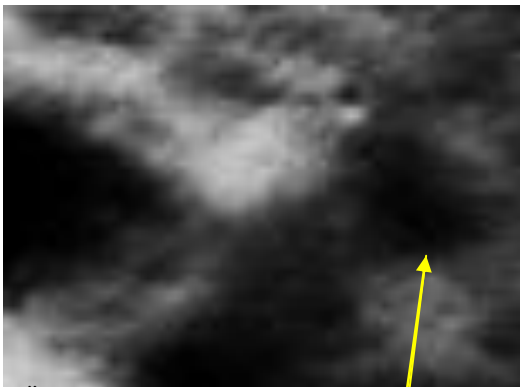
Monaco berg?

Bilden togs av Apollo 15 i juli månad 1971
Kod: AS15-P-9625
NASA:s officiella bild

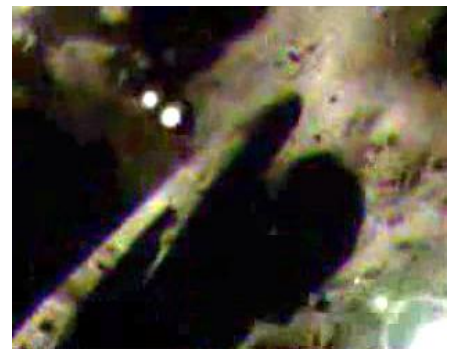
Monaco

Bilden togs av Apollo 20 i augusti 1976
Kod: AS20-1020

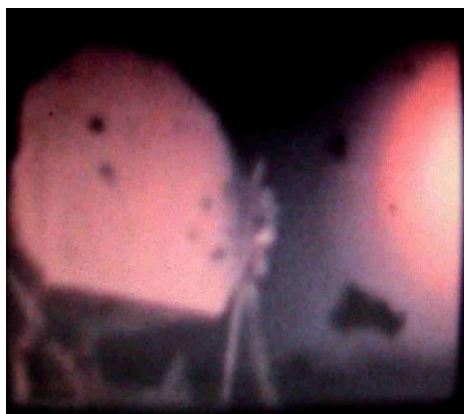

Är det triangelformade objektet ovan synligt på officiella NASA-bilder, en av de två triangulära rymdfarkosterna som vilar på månytan och som nämns av William Rutledge och "moonwalker 1966 delta"?

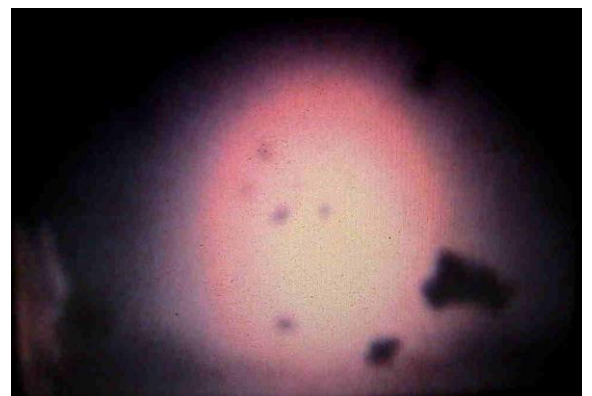
Bild AS15 och bild AS20 är en och samma bild, fast det är fem års skillnad mellan dem. Läget är lite olikt eftersom bilderna tagits av olika vinklar och tid, eftersom den vita påverkan syns väl. På den ena bilden anas berget Monaco medan det inte syns på den andra.

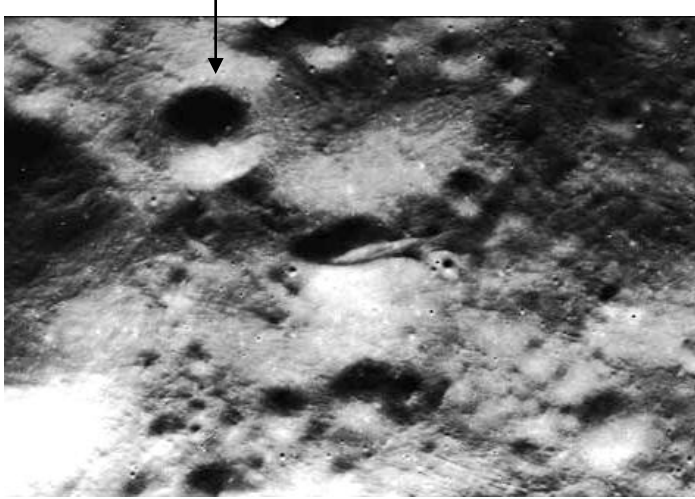
Bilden togs av Phoenix 1976 vid månlandningen

Månlandaren Phoenix badar i starkt solsken en bra bit från rymdfarkosten.

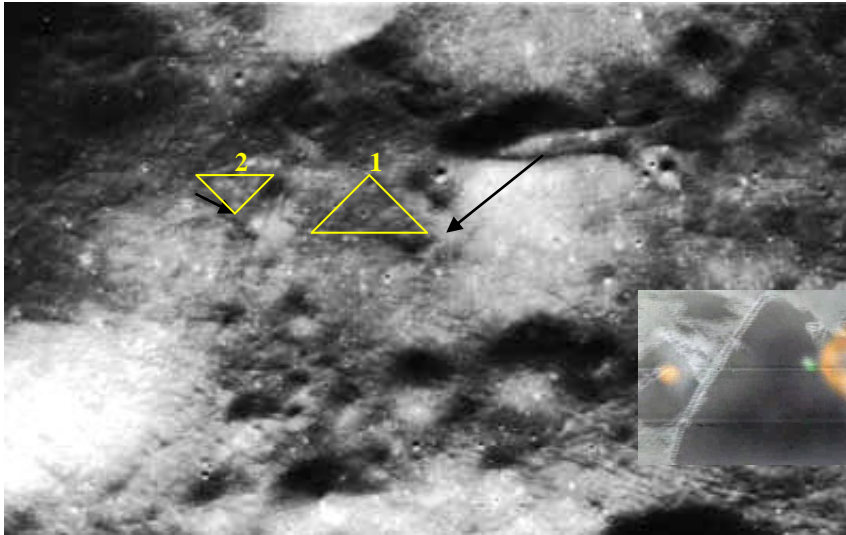

Bilden togs av Apollo 15.

På bilden kan man se att exempelvis kratrarnas halva sida ligger i mörk skugga och den andra halvan är ljus. Samma vita färg syns bl.a. framför den långa cigarrformade rymdfarkosten. Det kan betyda att bilden togs när solskenet var starkast, vilket är min uppfattning. Det är känt att solskenet kan påverka ett landskapsområde på vissa tider. På denna bild syns inte Monacoberget väster om rymdskeppet. Redigerat i efterhand?

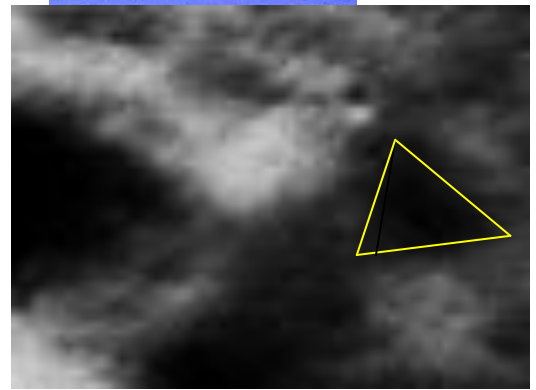
Rutledge skriver bl.a. om Apollo 19:s uppdrag: De hade ett stort jobb att göra med rovern, alltså en lång månresa i mån bilen. Dessutom att utforska taket på skeppet genom att klättra på "Monacoberget". Det betyder att Monacoberget måste ligga intill rymdskeppet annars kan man inte försöka klättra på dess tak.

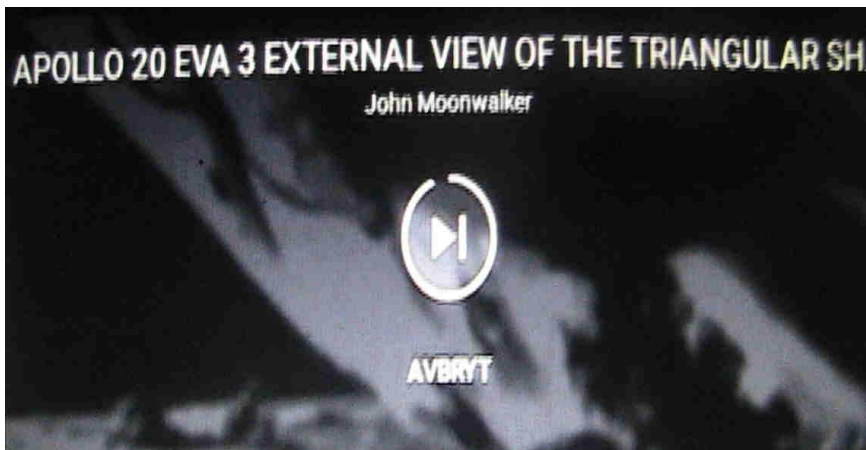
De två triangelformade objekt eller rymdskepp (pyramider) söder om det cigarrformade rymdskeppet.

En triangelformad rymdfarkost som sågs bl.a. av f.d. presidenten Jimmy Carter 1969.

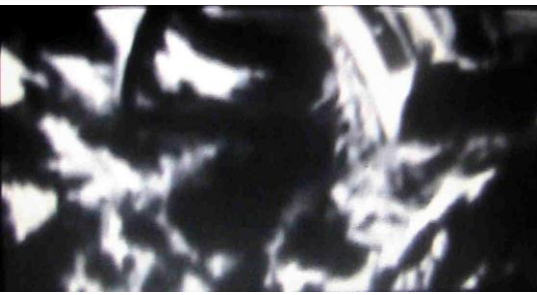

Den triangelformade rymdfarkosten närmast det långa rymdskeppet

Detta kortfattade filminslag av John Moonwalker/"MOONWALKER" 1966 DELTA bevisar att Apollo 20:s månprogram existerade, alltså verkligen hade ägt rum. Programmet kallades för "Orange Mission" av NASA och DOD. Moonwalker lade ut detta filminslag på Internet 2009 med titeln *Apollo 20 Eva 3 External view of the Triangular SH.* Se ovan.

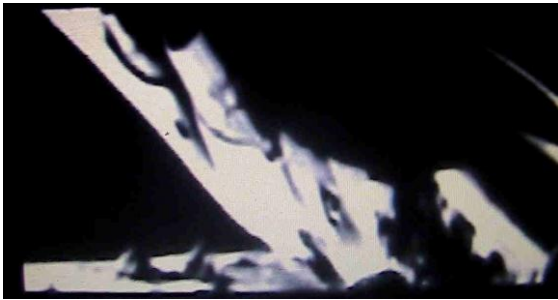
Inne i det ena triangelformade rymdskeppet, (Pyramid)

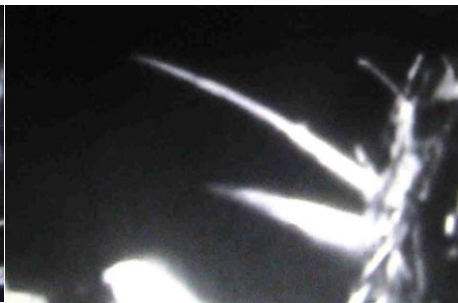
Detta rymdskepp byggdes för naturens biologiska verksamhet

En fenomenal konstruktion för naturvetenskap

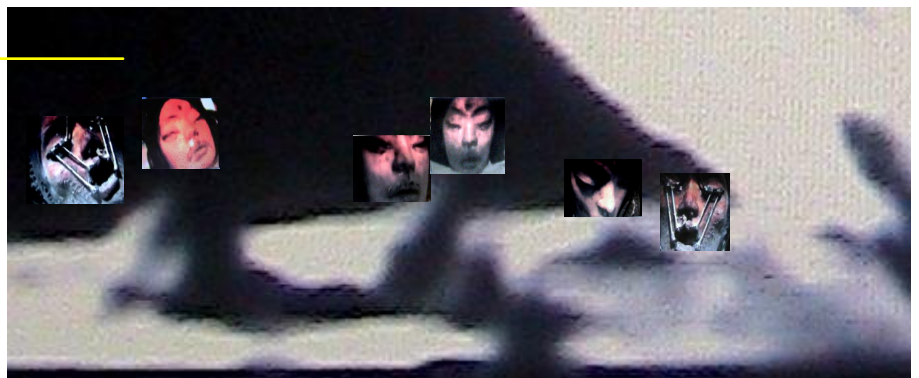
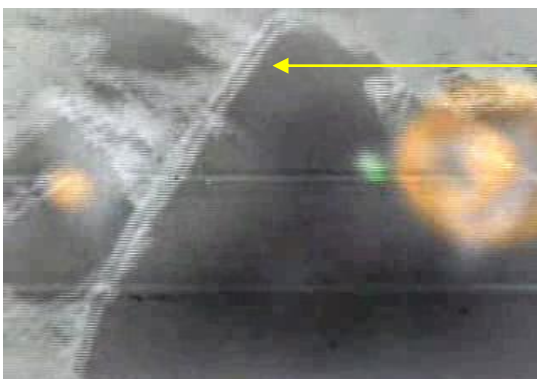
Triangulära stenar som släppte "tårar" av en gul vätska som hade speciella medicinska egenskaper och är naturligtvis tecken på extra solvarelser. (Rutledge/Leonov)

UFO och laboratorium enligt naturen

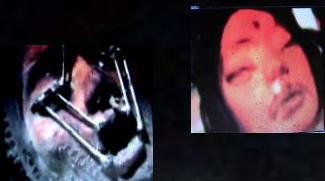

Det ena triangulära rymdskeppet (pyramiden) som ligger närmast den stora rymdfarkosten ser ut så här invändigt. John Moonwalker visade en liten del av den totala enheten. Den räcker för att förstå målet med det triangelformade rymdskeppet.

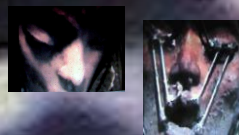
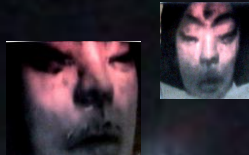

Detta triangulära rymdskepp är i verkligheten ett biologiskt laboratorium, en bra beskrivning av Rutledge och Leonov. Det fanns många tecken på biologi inuti, gammal återstod av en vegetation i en "motorsektion", speciella triangulära stenar som släppte "tårar" av en gul vätska som hade speciella medicinska egenskaper och som naturligtvis är tecken på extra solvarelser. Vi fann rester av små kroppar (10cm) som bodde i ett nätverk av glaströr längs hela skeppet, men den stora upptäckten var två kroppar, en intakt.

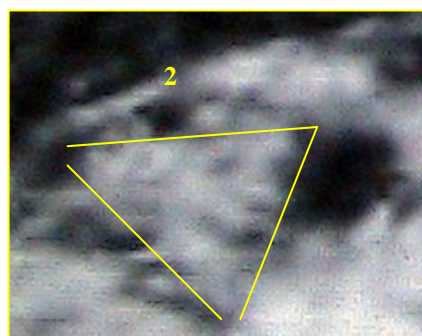
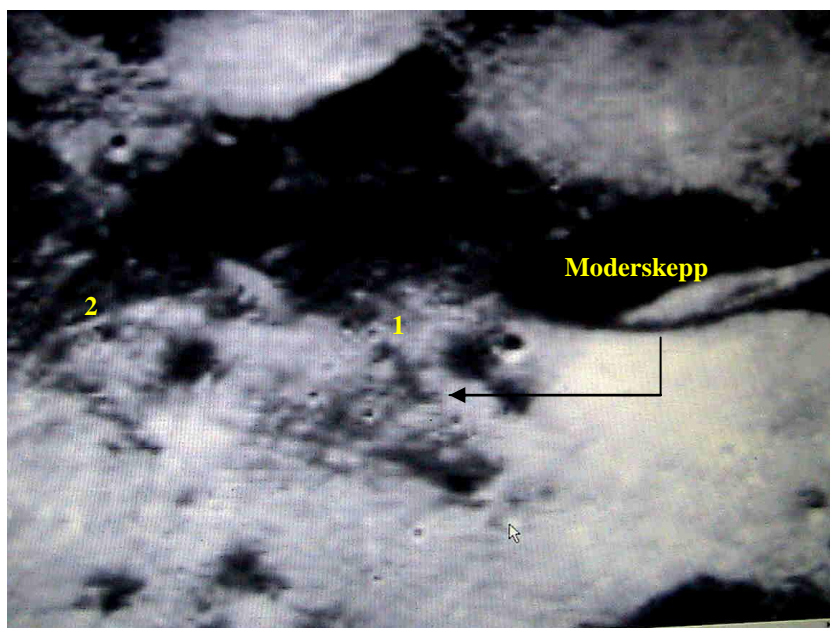
En intakt kropp
EBE Mona Lisa

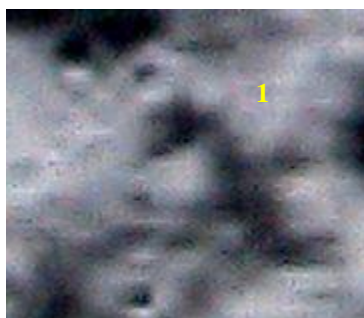
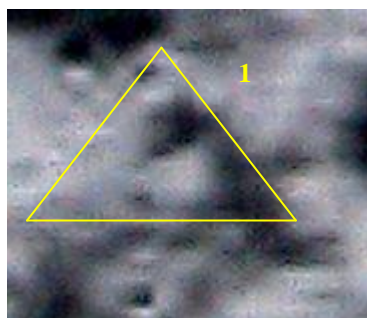
Ett huvud

Vad jag förstår är varje speciell triangulär sten, (pyramid) ytterligare ett biologiskt laboratorium för omvandling av djuriskt blod till mänskligt blod. Se vidare **Industri**, länken *Cheops pyramidens hemlighet, De egyptiska kronorna och deras hemligheter*, och *Dynasti 0 av det forna Egypten*. Dessa handlar om blodomvandlingsprocessen.

Denna triangelliknande byggnad består av ett kvinnligt huvud, och bakom huvudet ett (kvinnligt) ansikte, bilden togs 1971.

Denna triangelformade byggnad täcks av vita influenser som försvinner ganska lätt i landskap precis som på bild 2. Det är mycket märkvärdigt att NASA:S mån bilder **AS15-P-9625** och **AS15-P-9630** är mycket påverkade av vit färg just omkring moderskeppet, jämför med bild **AS20-1020** som ser mycket naturligare ut. Om man betraktar Apollo 20:s bilder, ser de mycket bättre och naturligare ut än NASA:s.

Astronauterna preciserar inte var någonstans dessa två triangulära rymdfarkoster finns. Den ena säger att det befinner sig söder om Moderskeppet enligt Rutledge. Letar man så märks där två liknande triangulära byggnader. – Moonwalker 1966 delta menar att de två objekten är tydligt synliga i AS15-P-9625 och AS15-P-9630 på bildens övre sida och precis nära moderskeppet vid koordinaterna 18.7S - 116.92E och 18.31S - 117.48E. Du kan märka att de är absolut identiska i sin triangulära form. Om du använder en programvara som NASA World Wind kan det vara lätt att hitta dem och märka den gröna metalliska glansen av det första objektet, menar Moonwalker 1966 delta.

EBE Mona Lisa

William Rutledge, 1930
f.d. astronaut, testpilot
USA

Befälhavare för Apollo 20

Det finns riktiga och pålitliga källor som bekräftar att USA:s försvar (DOD) parallellt med det civila NASA i hemlighet genomfört månoperationer sedan 1962. – Ingen hade hört talas om Apollo 19, Apollo 20 och Apollo 21 i mitten av 70-talet. Hur kunde en konstnär plötsligt på Internet publicera ett topphemligt DOD:s månuppdrag efter cirka 31år? Och varför efter så lång tids tystnad?!

Thierry Speth, 1962
Skulptör, målare, fotograf
och videokonstnär
Frankrike

Orsaken att Apollo 20:s topphemliga uppdrag publicerades på Internet 2007 är följande:

Enligt

William Rutledge

Thierry Speth

Ord mot ord

Vid en **intervju** med Luca Scantamburlo 2007.

LS: I en annan kommunikation till mig, pratade du om år 2012. Du sa: Under 2012 kommer svikarna att dö, och regeringarna behåller den enda delen av deras arv. Alla måste vara beredda inför **2012**. Finns det någon koppling till att Planet X återvänder till det gamla Nibiru, älskad av sumererna i Mesopotamien? Vad vet du om det?

WR: Jag är passionerad av den sumeriska perioden, kulturen runt Genesis. De förklarar tydligt hur gudar skapade människan. Men jag har inga spår av sumerisk kosmogoni, skicka mig några länkar.

”/.../ Varför är det nödvändigt att gömma UFO, varför desinformation, varför sopas allt detta under mattan? Det är fråga om ekonomi. Alla valutor på jorden är baserade på värdet av guld. Inte många medborgare vet det, men guld är en utomjordisk metall som kommer från en stjärnas död. När en stjärna dör, växer massan, atomer komprimeras och när stjärnan exploderar sprider den stora mängder guld i unga solsystem. Därför är guld inte ett mineral att behandla utan en perfekt kolfri metall. Det betyder att det är den vanligaste substansen i universum, inget mer värd än en plastbit. /.../”

Orsaken att Rutledge publicerade Apollo 20:s topphemliga budskap sammanfaller med neutronstjärnan Nemesis/Nibirus återkomst 2012 och följande globala naturkatastrofer. Han protesterar för att i vissa kretsar i USA nekar man till att UFO kanske är grunden till rymdfärderna.

Hans syn på världen är att guld dominerar på planeten, och guld/pengar är Gud, med samma värde som en plastbit.

Ur intervju med Thierry Speth. Intervjuare: DocsWorld Chad Baxter (DW). 2017 via videolänk

TS: Många människor känner sig hjälplösa och ensamma /.../. Vi söker bortom horisonten, genom nyckelhålet, vi ber om hjälp, vi vill se, vi är nyfikna.

DW: Vilken är orsaken till att denna historia blev så stor? När den kom ut frågade sig alla om den var sann. Du lurade alla att tro att den var verklig och därför tycker jag att du är en av de största artisterna i världen. Alla trodde det var en sann historia, jag också, du lurade alla. Jag kan jämföra dig med några av våra berömda samtida författare av science fiction, t.ex. Ray Bradbury. Hans texter för oss till platser vi bara kan drömma om. Men du gav oss video, vilket är ännu bättre, en modern version. Det är verkligen häpnadsväckande och videon fick miljontals träffar. Vi vet att det inte är sant, men än idag finns ett stort antal människor som fortfarande tror att allt är verkligt och sant.

Motivering till varför han publicerade Apollo 20:s topphemliga uppdrag som ingen kände till i hela världen förutom DOD, NASA, USAF.

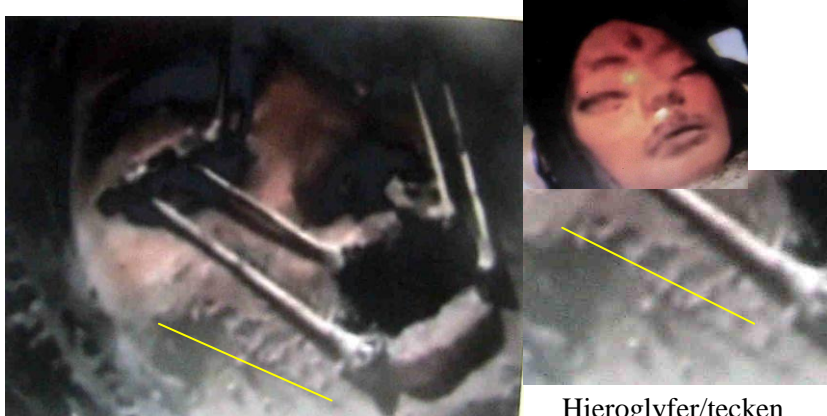
Motiveringen att folk känner sig hjälplösa och ensamma har ingenting med detta tema att göra. Han förstår inte uppdragets bakgrund och han begriper inte mejlväxlingen mellan Rutledge och Luca Scantamburlo, med andra ord: han saknar kunskap för att förstå Apollo 20:s uppdrag. Lyssnar man på hela intervjun finner man att hans uppdrag var en beställning ungefär 2016 av en hög och mäktig myndighet som betalade och lovade skydd åt honom. Vad jag förstår kom beställningen oväntat för honom.

Original EBE Mona Lisa

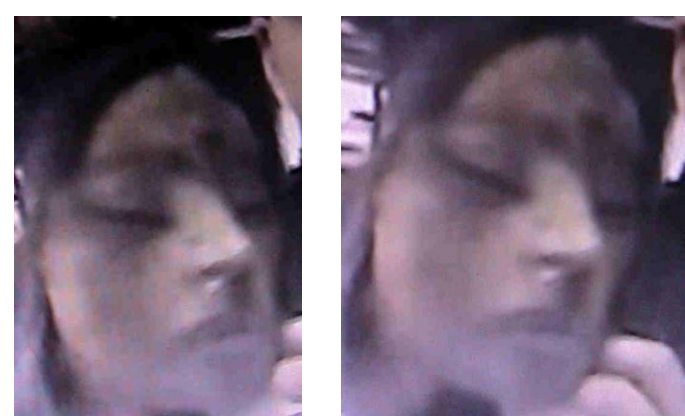

En kopia av EBE Mona Lisa, Mona Lisa mask

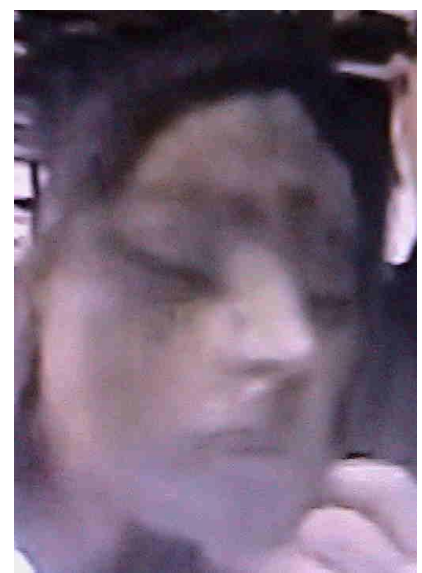
Hieroglyfer/tecken

Hennes ansikte är rent utan spår av inskription
OBS! Munnen är slutet.

Hieroglyfer/tecken, kan det betyda *Inanna*?
OBS! Munnen är öppen....

Saknas hennes identitet?

Hieroglyfer/tecken, kan de betyda *Inanna*?
Kan det vara hennes kod?
OBS! Munnen är öppen....

En riktig bra skapad mask men saknar plats
i månlandaren Phoenix

Hieroglyfer/tecken, kan de betyda *Inanna*?
Kan det vara hennes kod?

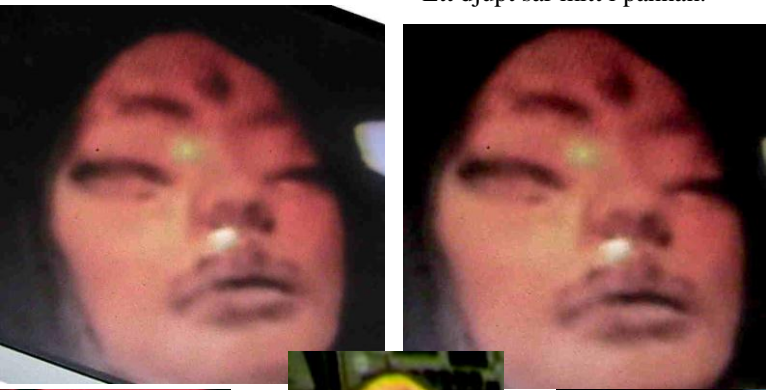

Här syns tecknet fortfarande på hennes ansikte, trots att besättningen försökte putsa bort inskriptionen.

Man kan ju se att masken liknar EBE Mona Lisa men masken är inte identiskt med henne. Den är bara en kopia av originalet.

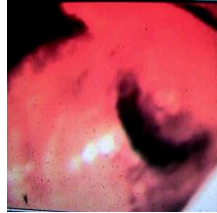
Ett djupt sår mitt i pannan.

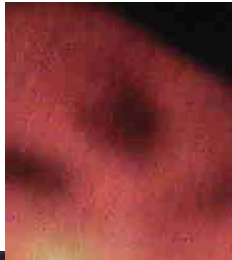
Ett tredje öga mitt i pannan.

I intervjun ovan kallas detta djupa sår mitt i pannan för det tredje ögat, hakan är lite spetsigare än originalet Förresten saknar masken den nakna kroppen.

Hon låg död naken i månlandaren

Hon låg död naken i månlandaren

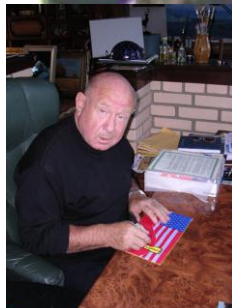
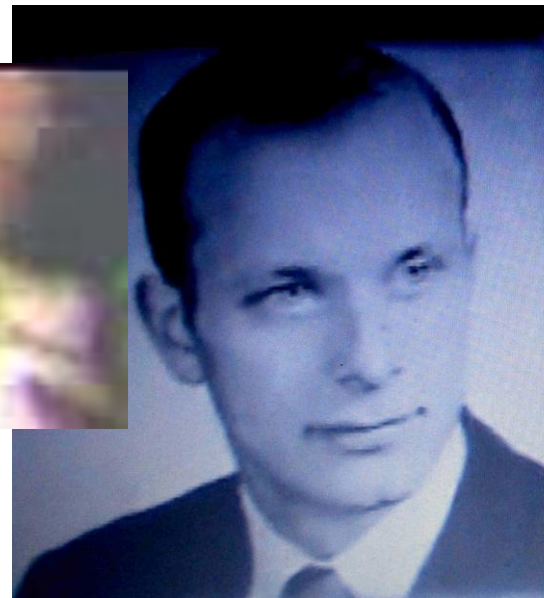
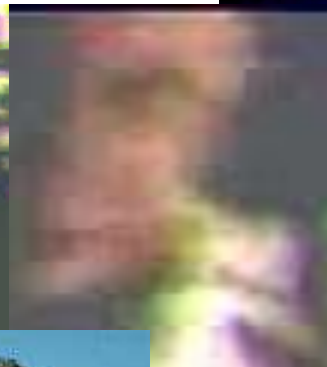

Mitt i pannan syns ett djupt sår med tillhörande röranordning.

Även här syns såret väl men det är inte identiskt med originalet

I månlandaren Phoenix

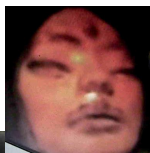
William Rutledge i sin uniform som astronaut och testpilot under 60- och 70 talet. USA:s dolde astronaut

William Rutledge som astronaut och testpilot under 60- och 70 talet. USA:s dolde astronaut

Alexej Leonov sovjetisk kosmonaut under 60- och 70 talet.

Vid intervjun: DW: Kan du berätta lite om de två skådespelarna i filmen. Är du en av dem?

TS: Ja, jag finns med bakom en gummimask föreställande Leonov. Jag hade också en rymddräkt, men det var för komplicerat att filma mig själv inne i farkosten. – På grund av att fotona är suddiga är det svårare att bedöma vem som finns i månlandaren, men jag tycker själv att den liknar mer Rutledge än Leonov. Leonov har djupa rynkor på ansiktet som inte syns på foton i månlandaren.

Triangulärt rymdskepp, däri hittades alien Mona Lisa

Det fanns tre olika huvuden.

Så här beskrivs alien Mona Lisa med anordningen på ansiktet:

DW: Hur fick du idén att lägga benbitar i ansiktet?

TS: För att om du vill kunna styra ett rymdskepp kan du använda reflexer från musklerna i ansiktet när det blir omöjligt att använda manöverpanelen. Så benbitarna är ytterligare ett styrsystem.

DW: Det är häpnadsväckande och genialt, som en mumifierad kropp, konserverad. Det är nästan otäckt också, det påminner om alien-filmer.

TS: Detta är ansiktet du ser i många delar av filmen (36.15). Det fanns tre olika huvuden, ett med cybernetiska anordningar i ansiktet (jag har det fortfarande i mitt sovrum). Många människor säger att hon är ???, jag vet inte, men det är en komplicerad mask med många lager av hud, t ex på läppar och näsa. Det finns också hår. Jag vet inte varför jag gjorde märket i pannan på henne. Jag såg att tysk kille gjort studier på det märket.

DW: Jag tycker hon liknar någon från Egypten, många människor spekulerar över "det tredje ögat" i pannan, det blir ett för mycket. En annan intressant sak är att du lagt benbitar över ögonen ner mot munnen. Du sa att det finns tre olika masker. På den med benbitarna är munnen öppen.

TS: När jag gjorde filmerna om Mona Lisa hade jag inte tid att lägga tillbaka allt i min källare och när jag var på mitt arbete kom två rånare och besökte huset. När de fick se maskerna på mitt köksbord blev de rädda och försvann. De försvann över gränsen till Tyskland. Tack vare Mona Lisa stal de ingenting i mitt hus.

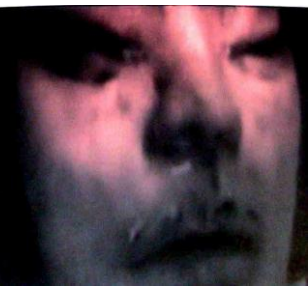
Det fanns tre olika huvuden.

Så här beskriver William Rutledge alien Mona Lisa.

WR Mona Lisa? Jag kommer inte ihåg vem som gav flickan namnet, Leonov eller jag - var den intakta EBE. Humanoid, kvinnlig, 1,65 meter. Behårad, sex fingrar (vi antar att matematiken är baserad på ett dussin). Pilotanordning fixerad till fingrar och ögon, inga kläder, vi var tvungna att skära två kablar kopplade till näsan. Ingen näsborre. Leonov behandlade ögonen (du kommer att se det i videon). Blod eller biovätska sipprade ut och frös från munnen, näsan, ögonen och vissa delar av kroppen. Vissa delar av kroppen var i ovanligt gott skick, (hår) och huden skyddades av ett tunt genomskinligt skyddsskikt. Som vi berättade för kontrollen, verkade hon vara varken död eller levande. Vi hade ingen medicinsk bakgrund eller erfarenhet, men Leonov och jag använde ett test, vi satte fast vår bioutrustning på EBE, och telemetrin mottagen av kirurg (Mission Control meds) var positiv. Det är en annan historia. Vissa kan vara oroliga nu, jag föredrar att berätta hela historien när andra videor kommer att vara online. Denna erfarenhet har filmats i LM. Hon är på jorden och hon är inte död, men jag föredrar att skicka andra videor innan jag berättar vad som hände efter. /.../

- EBE Mona Lisas nakna kropp hittades i det ena triangulära rymdskeppet. Enligt beskrivningen ovan verkar det vara ett biologiskt laboratorium. Vad jag förstår har Mona Lisa genomgått en biologisk process med blodomvandlingen från det djuriska till det mänskliga blodet. När hon dog hade hon munnen öppen. Efter det att man genomgått den processen dör man, oavsett om processen lyckas eller inte. Själen lämnar kroppen via hålet som finns mitt i pannan. Detta är en speciell process och kroppen tycks leva fast den lever inte. Eftersom laboratoriet finns i ett triangulärt rymdskepp, trodde besättningen att hon var pilot. Innan hon fördes över till månlandaren togs anordningen bort från hennes ansiktet. Laboratoriet var fullt av kalligrafi och långa sexkantiga rör. Hon fördes över till månlandaren för att därifrån skicka biologiska fakta och data om henne till markkontrollen i Vandenberg. Se vidare **Industri**, länken *Månens besökare, final*, sidorna 76-78, *Solen i underläge*, sidorna 19-20 och *Neutron-stjärnans ankomst*, sidan 9.

Det fanns tre olika huvuden

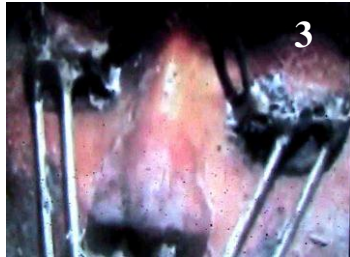
Vi hittade en andra kropp, förstörd, vi tog huvudet ombord. Färgen på huden var blågrå, pastellblå. Huden hade några konstiga detaljer ovanför ögonen och framsidan, ett band runt huvudet, utan inskription. Laboratoriet var fullt av kalligrafi och format av långa sexkantiga rör.

- Huvudet tillhör Izates II/Jesus, en reinkarnation bl.a. av Inanna.

Trots att bilderna inte är de bästa, syns ganska tydligt att även näsan är rak utan böjning och saknar inslag av örn/falk. Kroppen filmades med extra belysning bl.a. av astronauterna. Även han har gått igenom blodomvandlingsprocessen och därefter lämnade han kroppen genom det djupa hålet i mitten av pannan.

Dessutom finns en mycket viktig anmärkning i samband med denna döda kropp, att utrustningen på hans ansikte i samband med blodomvandlingsprocessen saknas. – Var finns den? – Utrustningen från ansiktet borde utomjordingarna ha tagit bort tidigare. Då framställdes den så kallade ”Turinsvepningen”, och kroppen utsattes för samma skador, som juden Josef jr/Immanuel, korsfäst i Jerusalem med skador på sin kropp, enligt bl.a. evangelierna. Rutledge berättade att denna kropp är mycket skadad, alltså är denna kropp grunden till den så kallade Turinsvepningen.

Se vidare **Industri**, länken *Månens besökare, final*, sidorna 78-79 och *Solen i underläge*, sidorna 19-20, 114-115, *Turinsvepningen*, sidorna 1-20 och *Neutronstjärnans ankomst*, sidan 10.

Huvudet tillhör Ptolemaios av Maruetania, en reinkarnation bl.a. av Enlil, Sumer.

Det första man ser är att utrustningen fortfarande finns kvar även på detta ansikte, utrustningen som berörde den så kallade blodomvandlingsprocessen i ett triangulärt rymdskepp. Kroppen filmades också med extra belysning. Man kan ganska tydligt se att näsan på denna individ är ganska böjd, och ansiktet liknar ett fågelansikte, typ falk/örn. Samma sak kan man säga om näsans karaktär. Kroppen filmades i halvliggande tillstånd. Denna kropp nämns inte av Rutledge, men han lade ut den med de andra två på Internet. Även mitt i hans panna finns ett djupt stort hål. Se vidare länken *Solen i Underläge*, sidorna 114-115 och *Neutronstjärnans ankomst*, sidan 10.

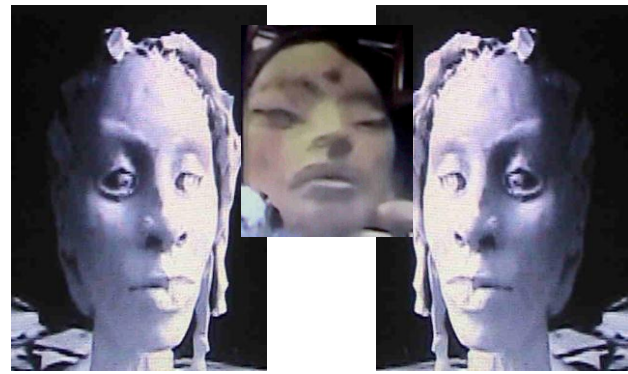
OBS!!! Att manövrera ett UFO (flygande tefat, triangulärt rymdskepp eller ett cigarrformat rymdskepp) är inte samma sak som att styra och manövrera ett flygplan eller en jordisk rymdfarkost. När man startar ett modernt UFO går det inte att stoppa den, piloten kan påverka hastigheten på UFO:n genom att stärka eller försvaga gravitationen, på så sätt håller man drivkraften igång, och styrningen sker genom att manövrera gravitationen i olika riktningar. När man befinner sig i ett fungerande rymdskepp märks ingen reflex från musklerna, oavsett benbitar. – Benbitar i detta sammanhang kan bara bl.a. en journalist beundra. – När ett allvarligt fel uppstår och det påverkar drivkraften, då störtar UFO:n om det befinner sig nära en planet eller exploderar i rymden. UFO konstruktörerna känner säkert till detta.

EBE Mona Lisa, slutna ögon
Inanna

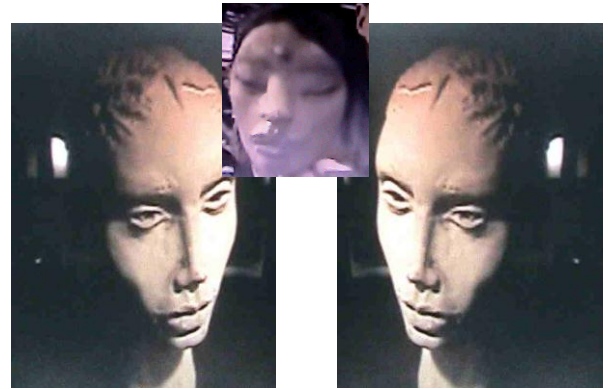
Inanna av Sumer
Himmelsdrottning

Modell för Mona Lisa-masken
med öppna ögon och sluten mun

Inanna av Sumer
Himmelsdrottning

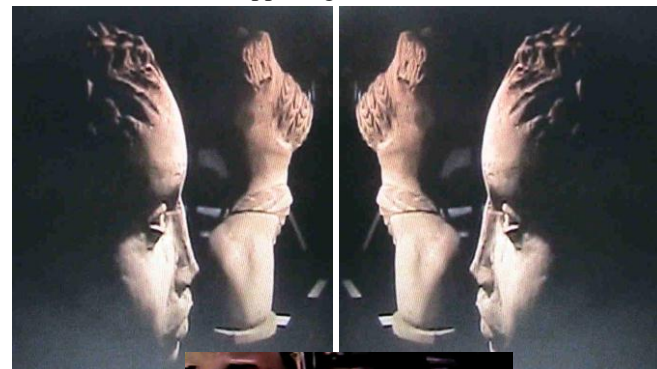
Modell för Mona Lisa-masken
med öppna ögon och sluten mun

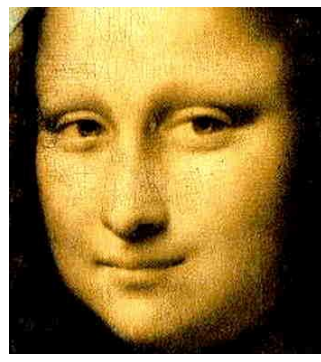
Inanna av Sumer
Himmelsdrottning

Statyn av Inanna på
månens baksida

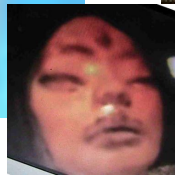
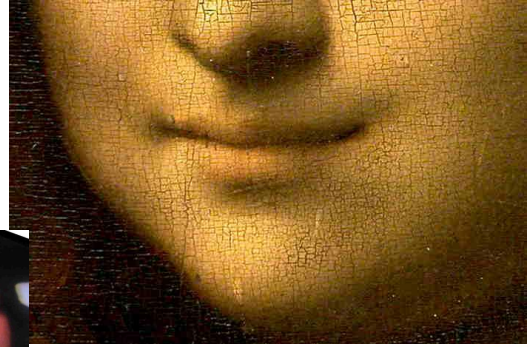
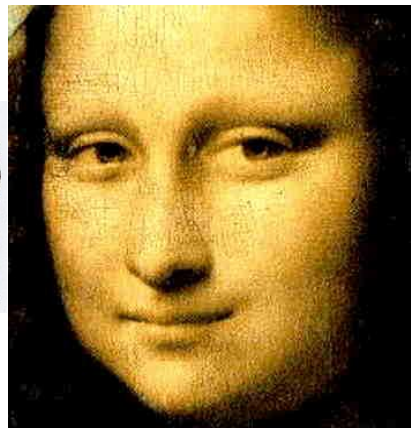
EBE Mona Lisa = Himmelens drottning Inanna av Sumer

Kombinationen av dessa två
kvinno-statyer blev Mona Lisa, enligt
Thierry Speth

Krister R. är en reinkarnation bl.a. av Inanna

Av hans material som finns tillgängligt på Internet syns att masken Mona Lisa är en kopia av filmen EBE Mona Lisa. Maskens haka är en aning spetsigare än originalet.

Krister R

Mona Lisa

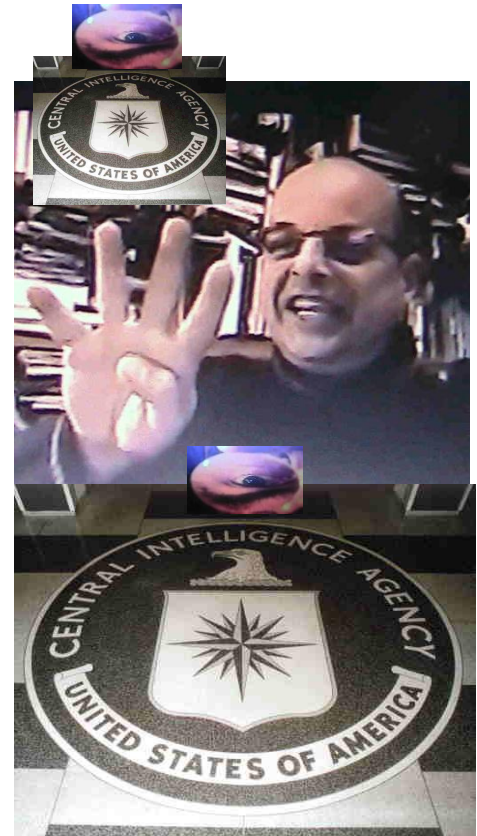
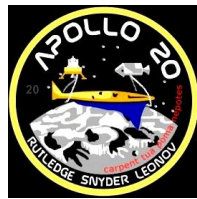
EBE Mona Lisa

Ett legendariskt orMLEnde av Inanna som hela världen beundrar

Vad jag kan förstå finns bakom EBE, Extraterrestrial Biological Entity, ett dolt mål som avser blodomvandlingen.

Slutligen säger William Rutledge om EBE Mona Lisa: "Hon är på jorden och hon är inte död." Hur visste han detta om inte månguiden, utomjordingen talat om det för honom?

Som William Rutledge påpekat i en av sina kommentarer på YouTube: "Apollo 20 tillhör hela mänskligheten. Det är en del av hela människans arv."

Vergilius skrev: "Carpent tua poma nepotes." Apollo 20-patchen citerar den: Kanske är vi deras barnbarn?

Man kan kort sammanfatta att Apollo 20:s program sammanfaller med det forna Sumers kultur, vetenskap, deras Gudom och historia. Programmet är omfattande och berör också den kristna religionen och UFO:n som är mycket känslig för CIA och för jesuiten i Bush-dynastin.

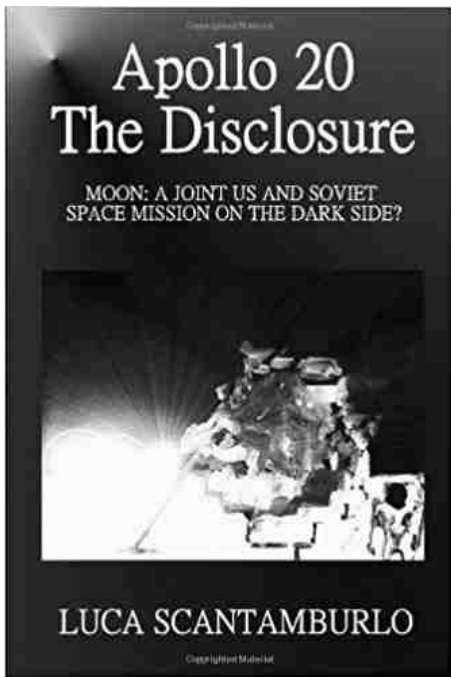
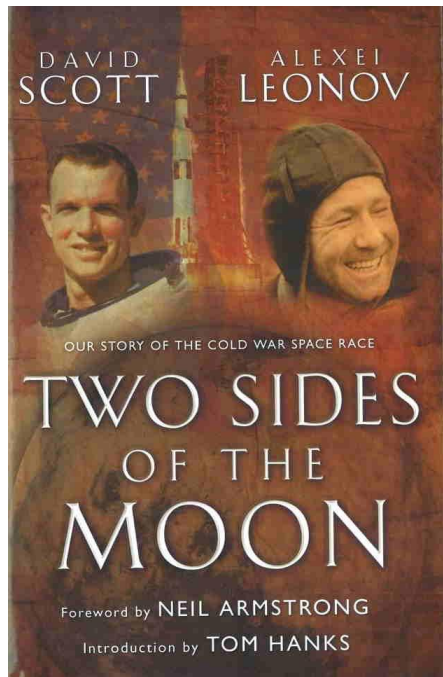
Om någon i USA är emot UFO:n, är det den hemliga delen i CIA och Bush som bestämmer. USA har president, och presidenten är också överbefälhavare för nationen, men överbefälhavare i USA får inte ta del av de hemliga UFO:n som berör USA, exempelvis Kennedy, Carter och Ford. Bush nekade hela tiden och det gick så långt att Kennedy mördades i stället. Se **Industri, Den fjärde pyramiden som försvann**, sidan 55, när påven Johannes XXIII fick besök av Svarta Madonnan den 7 april 1959. Enligt dagboken talade hon om en händelse som skulle inträffa fyra år senare, knuten till en världsledare. President Kennedy var en världsledare och Madonnans profetia sammanfaller med UFO och utomjordingar.

Detta inträffade under påven Johannes XXIII:s pontifikat. När påven hörde detta, blev han skräckslagen. Se vidare länken **Solen i underläge**, sidorna 17-19. I USA menar man bl.a. att CIA/Bush ligger bakom mordet på presidenten John F. Kennedy.

Den ena astronauten är William Rutledge, och den andra astronauten är moonwalker 1966 delta. Som redan L. Scantamburlo skriver avslöjas vem astronauten är under moonwalker 1966 delta. Den som följde Gemini, Apollo och STS rymdprogram känner igen astronauten. År 1966 genomförde Gemini 10 sitt rymdprogram och dockade med rymdfarkosten Agena-Delta. Den var den första dockningen som lyckades. Befälhavare var John moonwalker och Michael Collins som Gemini-pilot. John moonwalker inledde Gemini programmet med Gus Grissom, för Apollo 10 var han pilot och för Apollo 16 befälhavare, och **vandrade** på månen. Han inledde STS 30-åriga rymdprogram, STS-1 med Robert Crippen. Med andra ord: John moonwalker tillhör USA:s främsta elitastronauter tillsammans med bl.a. Armstrong, Rutledge, Gordon Cooper, Charles Conrad, Lovell, Borman, Aldrin osv, alltså astronauter för Mercury, Gemini och Apollo, såväl civila som militära.

Astronauten John moonwalker skriver till L. Scantamburlo att han personligen träffade William Rutledge och Leona Snyder två månader efter återkomsten från månen under en hemlig konferens vid KSC, Kennedy Space Center och igen 1993 på en restaurang i San Antonio med Leonov och David Scott. – Resultatet blev boken av Scott och Leonov.

Moonwalker 1966 delta/John moonwalker: Första gången jag träffade William var 1974 i JSP där jag hade blivit vald som chef för astronauterna. Jag tränade för Apollo 19 och när jag kände till namnen på Apollo 20-besättningen bad jag att få träffa honom och jag har varit mycket imponerad av hans kunskap om främmande teknik som vi jobbade med vid den tiden. Den sista gången var i San Antonio 1993.

Boken av Scott och Leonov förstärker Apollo 20:s månprogram och månlandning. Så gör också Luca Scantamburlos bok. Apollo 15. David Scott tog bilden av det långa cigarrformade rymdskeppet på månens baksida.

DW: Kan du berätta om vad som egentligen hände på månen, hur och varför kom astronauterna på Apollo 20 dit? Vad hände där efter kraschlandningen?

TS: I min bok har jag hela historien. De fann många intressanta saker. Jag måste berätta för dig att jag har skrivit Apollo 19, Apollo 20 och Apollo 21. I Apollo 19 försvinner astronauterna spårlöst i rymden. I själva verket anländer de till månen, men de är inte tillräckligt förberedda och alla dör. Det är ett mysterium

Debunking of the Apollo 20, moon city & Mona Lisa spacecraft hoax by french sculptor Thierry Speth alias William Rutledge, retired astronaut, moonwalker1966delta, John Moonwalker & aalenia.

Debunking of the Apollo 20, moon city & Mona Lisa spacecraft hoax by french sculptor Thierry Speth alias William Rutledge, retired astronaut, moonwalker1966delta, John Moonwalker & aalenia.

Thierry Speth är CIA:s yrkesförvalskare som saknar kunskap om världsrymden och universum i samband med astronauterna Rutledge och John moonwalker. Utan CIA:s hjälp och stöd skulle han aldrig åtagit sig uppdraget.

Astronauterna Rutledge och John moonwalker var mycket duktiga tekniker och båda två jobbade inom teknologi. Vad jag förstår ingår i främmande teknologi inte bara det sovjetisk utan även UFO-teknologi som redan fanns i Area 51 i Nevada. Se vidare **Industri**, länken *Månens besökare, final*, sidorna 28-32,

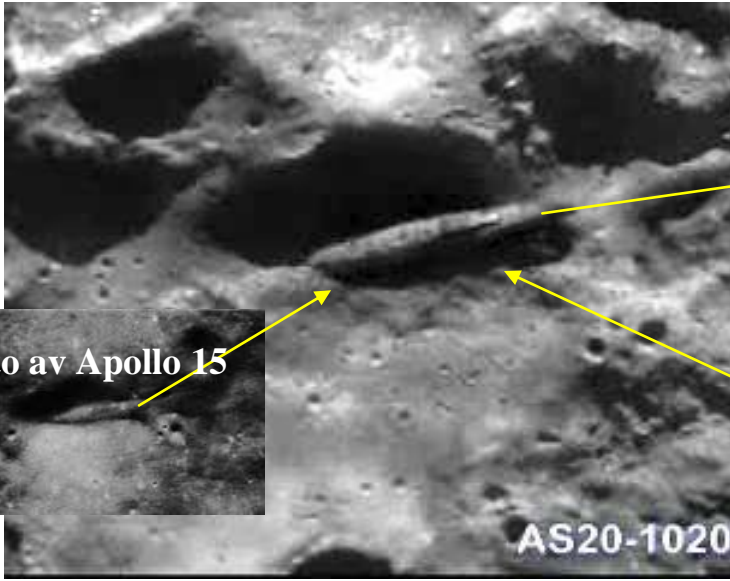

Foto av Apollo 15

Foto av Apollo 15

Foto av Apollo 20

Gemensamt för alla fyra bilder är det cigarrformade rymdskeppet som är exakt likadant på alla fyra bilder, så någon rymdskeppsfejkning av Thierry Speth har aldrig förekommit. Men däremot var det möjligen han som fejkade landskapet framför och omkring rymdskeppet.

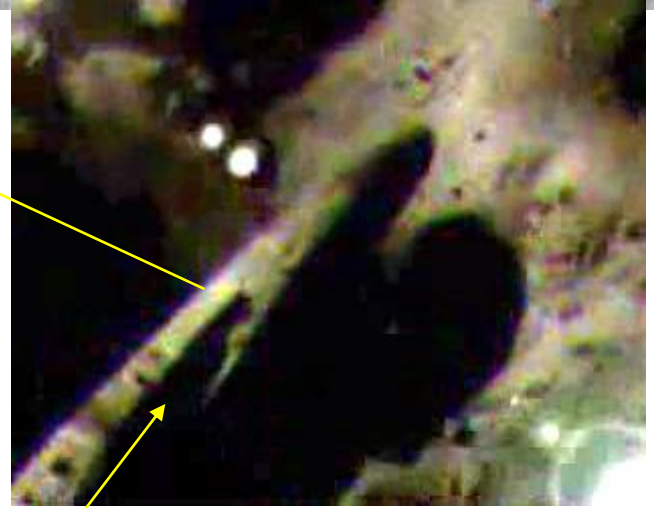

Foto av Apollo 20

Man förstår CIA:s åtgärd mot astronauterna Rutledge och John moonwalker som tillhör mänskligheten, också för dem står kunskap och verklighet i centrum. Båda två var gamla och hade inget intresse att känna pengar. Rutledges budskap kom i rätt tid via rätt journalist, samma sak gäller för John moonwalker. Vidare var John moonwalker budskap om planeten Mars under 70-talet ännu större och värre mot CIA. Båda astronauterna kände till mycket om avancerade hemliga uppdrag inom USA:s rymdprogram, avseende både månen och Mars. För CIA kom avslöjandet oväntat enligt min mening, och det återstod bara att anlita en yrkesförfalskare som skulle förstöra originalbudskapet via sin yrkesverksamhet som utmärkt skulptur med CIA:s stöd. bl.a. Problemet är att Thierry inte kan ersätta Rutledge och John moonwalker .

WR. Jag är våghalsig. Vad kan NASA USAF göra nu? Att blockera eller stämna mig skulle vara ett erkännande. De kan tala om hoax eller fiktion. Jag är bara rädd att de kan öppna en webbplats eller ett annat konto med mitt namn och lägga nästan perfekta falska videor med frivilliga fel för att disinformera. Lyckligtvis arbetar byråkrati och tid för mig. Det är en tävling.

Som jag redan nämnde ovan är Thierry en utmärkt skulptör, men masken Mona Lisas haka är spetsigare än originalet EBE Mona Lisas haka, som är lite rundare. Såret mitt i pannan är inte heller identiskt med originalet. Av intervjun framgår att ingen tror på honom som Apollo 20:s budbärare. Mona Lisa-masken liknar EBE Mona Lisa, men de är inte identiska.

För att försöka eliminera Rutledges och John moonwalker viktiga budskap till mänskligheten, anlidade CIA Thierry Speth för att förmå honom att ta på sig ett förfalskat uppdrag i samband med astronauternas budskap, men världen tror inte på honom..

Före detta amerikansk pilots e-postmeddelande avseende Apollo 20

E-postmeddelande till Luca Scantamburlo, 2008

(Den tredje e-posten från USA)

Taurus rymdprogram ”Orange Mission”

En f.d. amerikanska testpilot skrev ett mejl till Scantamburlo 2008 i vilket han kortfattat berättar om fantastiska händelser som ägt rum i början av 60-talet. Jag hänvisar till hans mejl:

”Det är ingen tvekan om att USA har varit på månen sedan **1962** men inte använt raketbränsle för att nå dit. Uppskjutningarna av Mercury, Gemini och Apollo användes som täckmantel för det hemliga månprogrammet. Det är mycket möjligt att det fanns flera Apollo-uppskjutningar både före och efter det officiella Apollo-programmet, men de skulle ha skjutits upp från Diego Garcia, Kwajalein eller Australien (eventuellt Melville Island) eller en annan hemlig uppskjutningsplats. En Saturn V uppskjuten från Vandenberg, även om det är möjligt, verkar osannolik på grund av raketens storlek och det faktum är att den skulle gå till månen. Jordens rotationshastighet är signifikant i alla Saturnprojekt och därför måste lanseringen ske österut, eftersom en västgående start från Vandenberg skulle vara mycket osannolik ”

I första hand är Vandenberg i början av 60-talet med Saturn V fullständigt oriktigt. Jag har en dokumentärfilm om Vandenberg från 1960 som USAF lagt ut på Internet. Den bekräftar att den f.d. piloten hade fullständig rätt. Därifrån startades inga månfärder.

Men vad skriver han, hur börjar piloten sitt budskap om amerikanska månfärder sedan 1962 utan bärraketer och rymdkapslar? Vad betyder detta? Hur kom astronauterna till månen utan jättestora bärraketer? – Det finns bara ett transportmedel till förfogande som kallas för UFO, flygande tefat, eller ett jättestort cigarrformat rymdskepp. - Piloten som mejlat detta budskap hade fullständig insyn i det hemliga månprogrammet och detta budskap sammanfaller med Apollo 20. Piloten, som förmodligen var USAF testpilot ger en inledande ledtråd: Man in Space Soonest (MISS), var United States Air Force (USAF) 1958 och dess nio astronauter, samt The X-20 DynaSoar och dess sex hemliga astronauter 1961 - 1963. Dessa sammanfaller med Project Horizon, månbas 1958, project A119 och *Taurus Space Program*, Taurus/**Tjurens** rymdprogram 1962-66, ”**Orange Mission**”. (av John Moonwalker 2011). Se sidan 6 och sidorna 10-19 ovan.

Om USAF skickade astronauter till månen och månlandade redan 1962 då var i första hand dessa 15 astronauter aktuella för månfärderna mellan 1962 och 1964-66. Men i början av 60-talet fanns inga raketer som transportsmedel till månen, då var UFO, flygande tefat aktuellt. Hur skulle de komma åt UFO, flygande tefat redan 1962?

Man vet att Gustav Hitlers Tyskland avslutade sin mörka och blodiga verksamhet 1945. De bästa raketingenjörerna lämnade Tyskland och hamnade både i USA och i Sovjet. Fr.o.m. 1955 kunde USA utveckla V-2 raketerna som bärraketer till månen, **Apollo-D** bärraket som senare fick namnet Saturn V-5. Samtidigt vet man att det i Nazityskan mellan år 1933-45 fanns en UFO-bas i Ostpreussen där förmodligen Gustav Hitler hade en UFO-bas och framställde flygande tefat (Die Glocke/Haunebu) med hjälp av utomjordingar. 1945, innan G. Hitler försvann, transporterades i ett tyskt flygplan ett flertal flygande tefat, Die Glocke till södra USA med SS General Hans Kammler ombord. Några av G. Hitlers bästa konstruktörer av Die Glocke/Haunebu, såsom Kammler, Viktor Schauburger och Walter Rober hamnade i USA, naturligtvis med utomjordingarnas godkännande. Se vidare **Industri**, länken *De globala brottens Son*, sidorna 28-30.

Den **18 september** 1947 grundades CIA, och året därpå också en mycket hemlig grupp med medlemmar inom CIA med chefen George H. Bush. Därefter hamnade allt som berör UFO i händerna på CIA/Bush. CIA hade då kontakt med UFO, dvs. utomjordingarna, och några av dem arbetade i Area 51 i Nevada. På detta sätt hade USAF tillgång till UFO-farkoster och bl.a. de första 9 astronauterna hade möjlighet att resa till månen redan 1962 med UFO. Starten ägde rum i Diego Garcia, där USA har en militärbas, eftersom Vandenberg inte var användbar då som uppskjutningsplats för månfärder med jätteraketer.

Marshall Space Flight Center

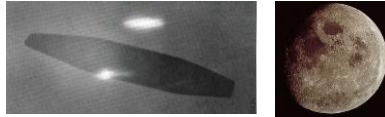
Marshall Space Flight Center

NASA:s Saturn-raketer konstruerades och testades vid Marshall Space Flight Center i Alabama mellan 1960-64. Samtidigt tillverkade för USA:s räkning **General Electric, GE Apollo-D-2** månraкетerna, som USAF använde för bemannade månfärder mellan 1964-66.

Dessa månfärder med UFO ägde rum redan 1962 enligt den amerikanska piloten, men han nämnde inte astronauterna vid namn. Själv försöker jag sammanställa besättningarna på olika månfärder enligt vissa ledtrådar. – Taurus Space Program.

J.F. Kennedy, 1962

Enligt piloten skedde månfärden med UFO-farkoster. Start från Diego Garcia 1962 med ett mindre flygande tefat, sedan byte till ett cigarrformat rymdskepp. Ingen månlandning, enbart såsom studieresa.

MISS-1.

Se vidare **Industri**, länken **Solen i underläge**, sidorna 18-19.

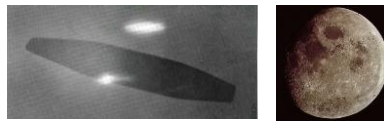

Topphemligt DOD-uppdrag

Uppskjutningsplatsen var i Diego Garcia, USA militärbas, 1962

Bridgeman, Wi. Barton
1963

McKay, J. Barron,
1963

Crossfield, A. Scott
1963

MISS-2

1963. Resan till månen gick till på samma sätt som ovan.

MISS-2

Topphemligt DOD-uppdrag

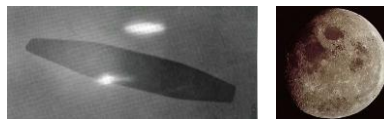

Den andra månfärden med UFO ägde rum 1963 från Diego Garcia

Den andra månfärden och dess besättning; Grossfield, Bridgeman och Barton. En studieresa via UFO med utomjordingar.

- **MISS-2.**

Rushworth, Aitken
1964

Albert H. Crews,
1964

Armstrong, Neil
1964

MISS-3.

1964. Den tredje och sista månfärden i den absolut hemliga månverksamheten via UFO.

MISS-3

Topphemligt DOD-uppdrag

Den tredje och sista månfärden med UFO ägde rum 1964 från Diego Garcia. USA militärbas.

Den tredje och sista månfärden via UFO 1964. Den sista besättningen som studieresa: Amstron, Rushworth och Crews. Enligt min uppfattning. - **MISS-3?.**

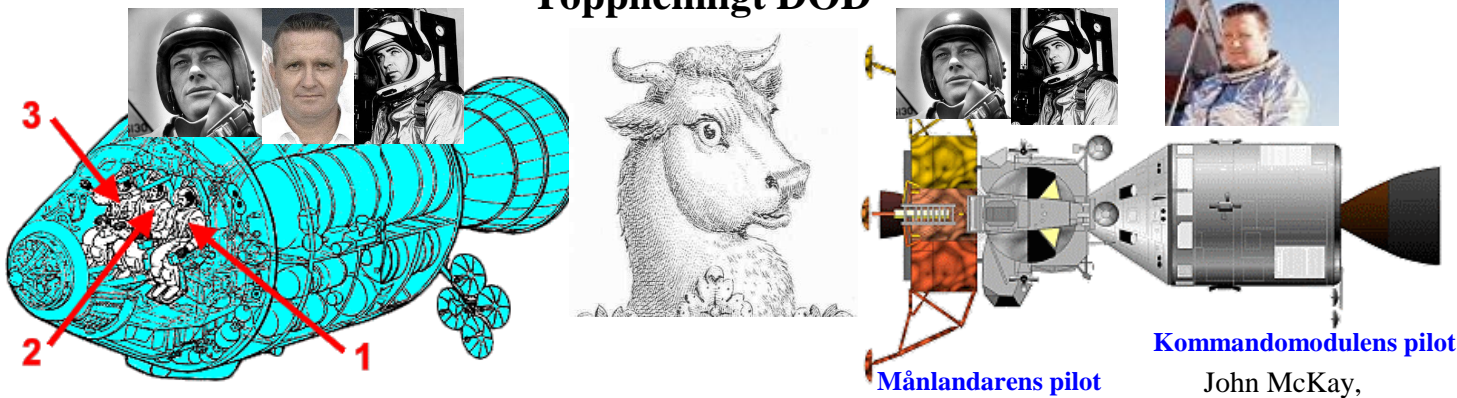
Med en kombination av MISS och Taurus Space Program försöker jag sätta ihop besättningarna till månen som studieresa via UFO.

Kontakt med UFO hade man sedan ett antal Die Glocke från Tyskland störtade i USA bl.a. 1947 och 1965, och CIA omedelbart lade locket på. Nikola Tesla höll med flygande maskiner, flygande tefat. FBI lade beslag på ritningarna efter mordet på Tesla. (Tesla/Otis T. Carr: "Flygande tefat"). Detta hände under 40-och 50-talet, månresan 1962-64 var mycket sannolik och ägde rum i verkligheten, enligt USAF-piloten, men vad visste Sovjet om detta? Även Sovjet kände mycket väl till UFO-verksamheten på och runt jorden.

1964 blev uppskjutningsrampen klar i Diego Garcia för Apollo-D-2 raketer, och USAF började sända besättningar till månen för att genomföra månlandningar. Diego Garcia är en amerikansk militärbas och i USA är det ingen som frågar efter raketuppskjutningar som sker borta i Diego Garcia, så man kunde förbereda sig i lugn och ro för att genomföra de topphemliga månfärderna i Taurus Space Program enligt **moonwalker 1966 deltas** mejl 2012 till Luca Scantamburlo som publicerade innehållet 2016.

Det verkar vara ganska märkligt att man påbörja ett månprogram med utomjordingarna via UFO 1962 och sedan fortsätter månprogrammet med raketer som transportmedel. Vad hände? Hände någonting mellan UFO och CIA? Plötsligt byts transportmedel ut i samband med de återstående månresorna som kallas för "Orange Mission". Någonting sprack mellan UFO och CIA? Var det CIA som ville bestämma? I Horizon projekt 1958 står bl.a. att USA ville spränga atombomber på månen. Utomjordingarna är emot atombomber över huvud taget.

Nu tänker jag fortsätta den andra delen av månresan f.o.m. 1964 med månraketerna Apollo D-2 i kombination med Taurus rymdkapsel och månlandare. En ledtråd, exempelvis Apollo 9, testade månlandaren runt jorden, Apollo 10 som kretsade kring månen och Apollo 11 som officiellt landade på månen.

Besättningen på **Taurus OM 1(4)**, Bridgeman, William Barton, befälhavare, McKay, John Barron commanderpilot, och White, Robert Michael LM pilot. Taurus OM 1(4). Startades 1964 och hade samma uppdrag som Apollo 9.

Månlandarens pilot
William Bridgeman,
Robert White

Kommandomodulens pilot
John McKay,

Taurus Orange Mission 1 (4), 1964, Diego Garcia

Bridgeman, William Barton?
(1916-1968)
Taurus OM 1 (4)

McKay, John Barron?
(1922-1975)
Taurus OM 1 (4)

White, Robert Michael?
(1924-2010)
Taurus OM 1 (4)

Enligt **moonwalker 1966 delta** reste astronauterna i Taurus Orange Missions program till månen med hjälp av Apollo D-2 r, så man måste ha månlandare också till Taurus commandomodul.

Denna besättning testade månlandaren samt dockning med Taurus moderskepp.

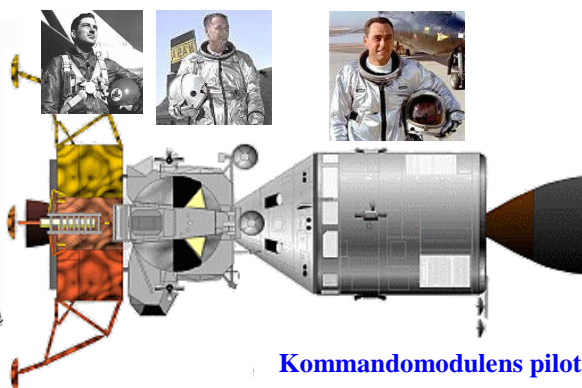
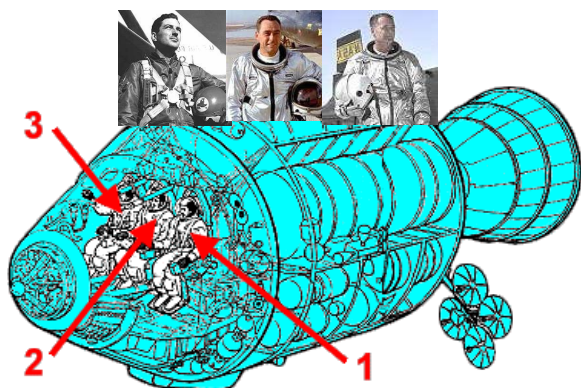
OBS! Det är jag som tagit ut besättningen för den hemliga MISS/Taurus astronautgruppen.

Taurus

Orange Mission 2(5)

Topphemligt DOD

Kommandomodulens pilot
William Knight

Månlandarens pilot

Henry Gordon
Milton Thompson,

Besättningen på **Taurus OM 2(5)**, Henry Charles Gordon, befälhavare, William John "Pete" Knight, och Thompson, Milton Orville 'Milt, LM pilot.

Startade 1965 och hade samma uppdrag som Apollo 10.

Resa till månen och med månlandaren LM komma nära månytan.

Taurus Orange Mission 2 (5), 1965, Diego Garcia

Henry Charles Gordon?
1925-1996
Taurus OM 2 (5)

William John "Pete" Knight?
1929-2004
Taurus OM 2 (5)

Thompson, Milton Orville?
1926-1993
Taurus OM 2 (5)

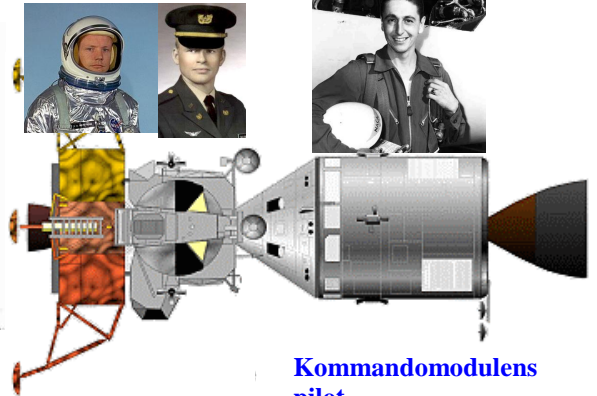
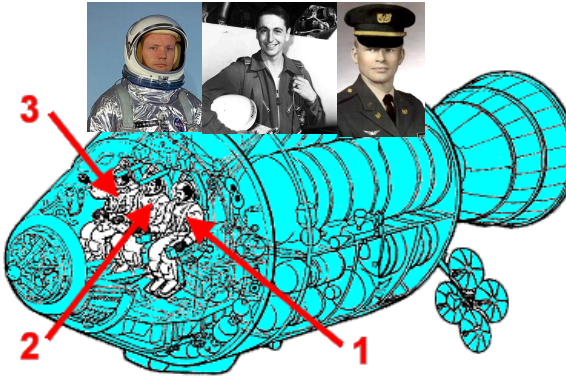
Även denna besättning valde jag ut ur den hemliga astronautgruppen Taurus. Besättningens uppdrag var att genomföra en månresa och testa månlandaren vid månlandning. I denna test kom LM, månlandaren nära månytan men landade inte, alltså samma uppdrag som Apollo 10 utförde 1969.

Taurus

Orange Mission 3(6)

Topphemligt DOD

Kommandomodulens pilot

America
Crossfield, Albert

Månlandarens pilot

Eagle
Armstrong, Neil
Rutledge, William

Besättningen på **Taurus OM 3(6)**, Armstrong, befälhavare, Crossfield, commanderpilot, och Rutledge, LM pilot.

Startades 1966 och hade samma uppdrag som Apollo 11, månlandning.

Taurus Orange Mission 3 (6), 1966, Diego Garcia

Armstrong, Neil Alden
(1930-2012). Astronaut/NASA testpilot;
Gemini 8, 1966, Apollo 11, Örnén,
(månlandning 1969, juli 20)

Crossfield, Albert Scott?
(1921-2006)
Astronaut/Testpilot
North American Aviation (NAA)

William Rutledge, (1930-)
Astronaut/Testpilot USAF

Besättningen på Taurus Orange Mission 3 (6) var Neil Armstrong, Albert Crossfield och William Rutledge. Besättlingens uppdrag var att landa på månen. Enligt Moonwalker landade de 1966. Landningsplatsen är inte känd, USAF håller den hemlig fortfarande. Enligt Moonwalker är jag säker på att Armstrong var den förste som tog klivet ur månlandaren Eagle och därefter följde Rutledge.

Landningen direktsändes till markkontoret så att USAF/NASA kunde följa vad som hände. Det är mycket möjligt att Taurus OM 3(6)/Eagle landade den 20 juli 1966, alltså tre år tidigare än Apollo 11/Eagle.

Den första månlandningen och det första steget på månen (av Neil Armstrong) ägde faktiskt rum i juli 1966.

Armstrongs första steg och promenad på månen, men inte i Stillhetens hav.

Näste man ut ur månlandaren var Rutledge

Armstrong och Rutledge i kontakt med markkontrollen vid Vandenberg AFB.
Armstrongs telefonsamtal med president Nixon.

Men det finns ett litet problem, presidenten i USA. 1966 hette president Johnson och inte Nixon, som blev president 1969.

Här syns underdelen av månlandaren stå ensam på sin landningsplats i Sinus Iridum. Man brukar säga att man lämnar spår efter sig, och det gjorde även denna besättning vid månlandningen.

Den f.d. NASA-astronautens budskap: "Taurus rymdprogram" är det ursprungliga kodnamnet på det bemannade landningsprogrammet under amerikansk militär styrning som för första gången landade på månen med en mänsklig besättning och som förbereddes parallellt med NASA-programmet, kallat Apollo. Det hemliga rymdprogrammet Oxen/Taurus var aktivt sedan år 1962, och avslutades med framgång 1966.

Taurusens raket för den första amerikanska bemannade flygningen 1966 med målet månlandning 1966, var en raket med namnet Apollo D-2. Den framställdes av General Electric. En sådan raket blev senare den berömda Saturn V, men den hade redan testats 4 gånger innan den användes i NASA:s Apollo-program. Taurusuppdragets månlandning 1966 hände inte på den så kallade Mare Tranquillitatis, Stillhetens hav, som blev Tranquility Base, på den närliggande sidan av månen. Landningen skedde på en annan plats.

Motiveringen till ovanstående hemliga militära rymdprogram var det kalla kriget, att tävla i rymden om månen mellan de två amerikanska och sovjetiska supernationerna: En amerikan blev rädd för ett eventuellt misslyckande av uppdraget Apollo i direktsändning, därför bestämde de sig - med medverkan av amerikanska institutionella befogenheter - att förmedla en allmänhetskunskap, också med det faktum att det redan var en hemlig amerikansk månlandning som förutsåg Apollo 11 (officiellt daterad, som alla vet, 16-24 juli 1969).

Apollo 11 startade enligt program och placerade sig därefter runt jorden och stannade kvar där hela iden ut. När direktsändningen från månen skulle startas kopplades den gamla, ursprungliga månlandningen av mycket dålig kvalitet i svartvitt bort och byttes ut mot direktsändning i färg, så sändningen kom inte ifrån månen utan förmodligen från en NASA-studio. På det viset lurades hela världen. President Nixon visste precis att någon månlandning inte skulle äga rum, därför spelades samtalet in i förväg. När tiden var inne, kopplades telefonsamtalet in direkt till sändning.

Månlandaren i svartvit dålig kvalitet från 1966.

Månlandaren i svartvit dålig kvalitet från 1966.

Månlandare från 1969 i färg

Månlandare från 1969 i färg

Hela Apollo 11-programmet spelades in i en filmstudio och därefter har man kombinerat den ursprungliga svartvita Taurus-filmen och svartvita bilder med Apollos nya färgfilm och färgbilder. Det är inget nytt, eftersom för länge sen spreds från USA att Apollo 11 är fejkad av NASA. Men det fanns inte tillräckliga bevis för detta. Nu har den f.d. testpiloten som hade en mycket bra insyn i det hela och den f.d. astronauten Moonwalker bekräftat att det var så. Bl.a. den visade den vajande flaggan på månen samma sak. 1966 landade USA i Sinus Iridium. I ett Horizon-program 1958 framgick att USA planerade ett flertal månlandningar bl.a. i Mare Imbrium. Den kinesiska månsonden **Chang'e-3 landade** 2013 i Sinus Iridium och dess månbil har via videofilm sänt tillbaka fotspår som USA:s astronauter lämnade efter sig. Läs mer på sidorna 158-160 nedan.

Nu kan man förstå att William Rutledges budskap som berör Apollo 20 var riktigt, och att andra försökte fejka hans mycket viktiga mänskliga information. – Jag återkommer till honom vid avslutningen av detta tema.

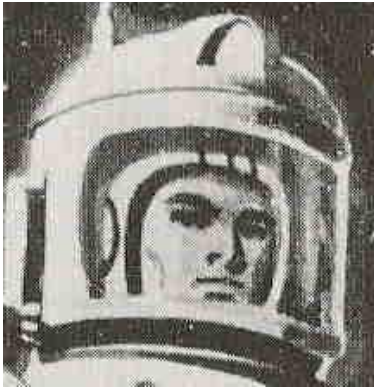
Neil Armstrong 1994; "...Det finns fantastiska idéer upptäckta, genombrott tillgängliga för dem som kan ta bort ett av sanningens skyddande lager..." Enligt Rutledge var Armstrong en filosof.

Neil Armstrong

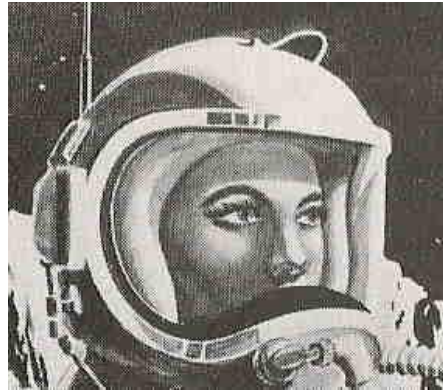
USA, 1994, NBC News, filvideo

Man kan fråga sig hur många astronauter som omkom i samband med månfärder och månlandningar. Man känner till ett flertal astronauter som dog under de farliga månfärderna. Den officiella dödsorsaken för alla var förstås flygolycka under träning. Den förste som dog redan i mitten av 1958 var astronauten och testpiloten **Kincheloe, Iven Carl**.

Han kallades för **Mr. Space, Spaceman nr.1**. Han slog höjdrekor med sitt flygplan och därefter blev han USAS:s förste rymdman. Kan det vara så att han genomförde, enligt MISS 1958, en rymdfärd i en Mercury kapsel och resan misslyckades?

Aleksei Ledovsky,
Vostok-1 (1957)

Sergey Shiborin,
Vostok-2 (1958)

Kincheloe, Iven Carl (1928-1958)
MISS 1

Astronaut/USAF testpilot
USA:s förste astronaut, Spaceman
Kincheloe Air Force Base, Michigan

Rymdverksamheten i MISS avbröts ganska fort och förmodligen fördes verksamheten över till Taurus Space Program, Tjurens rymdprogram som också var topphemligt.

Det finns ett flertal astronauter som omkom under Taurus månprogram, exempelvis:

Wood, James Wayne
1924-1963
Astronaut/USAF Testpilot

Theodore Cordy Freeman,
1930-1964
Astronaut/Testpilot

Walker, Joseph Albert
(1921-1966)
Astronaut/USAF testpilot

Elliot McKay, See Jr, 1927-1966 och
Charles Arthur II "Charlie", Bassett 1931-1966
Astronauter

Russell Lee Rogers
1928-1967
Astronaut/USAF Testpilot

Clifton Curtis "CC" Williams
1932-1967 Astronaut/USAF
Testpilot

Robert Henry Lawrence, Jr
(1935-1967)
Astronaut/USAF Testpilot

Apollo 1. Edward White, Gus Grison
och Roger Chaffee - omkom 1967
Astronauter

Alla dessa astronauter omkom officiellt genom flygkrasch förutom astronauterna i Apollo 1. De påstås ha dött av brännskador under en rutinträning i Apollokapseln. Dessa astronauter ingick säkert i topphemliga militära Taurus Space Program, Taurus tjurens rymdprogram för månfärder och månlandningar.

Under 70-talet fortsatte såväl civila och militära månfärder och månlandningar. Man vet inte riktigt hur många astronauter som dog under det hemliga Taurusuppdraget. Samtidigt läcktes också från Sovjetunionen att parallellt med Soyuz användes Luna till det militära hemliga uppdraget, bl.a. Luna 15, Luna 23 och Luna 24 och ett flertal andra Lunaprogram för bemannade månfärder i det fördolda.

AUGUST 2008, EN ANNAN VISSSELBLÅSARE TALAR:

"ANONYM ATS"

AboveTopSecret (ATS)

NRO (National Reconnaissance Office)

- Upphörde 1992 -

- Hänvisning till Luca Scantamburlo, 2008

Alexei
Nikolayevich
Kosygin
1964-1980
Kommunisterna

37 Richard
Milhouse Nixon
1969-1974
Republikanerna

Anonyme ATS, son till en tidigare NRO-anställd som hade vissa insyn i det hemliga, avslöjade före sin död ett ultra-svart projekt i mitten av 70-talet. Detta skickade ett annat uppdrag till månen för att undersöka en särskilt provocerande anomali. Denne anonyme ATS, visselblåsare, berättar om ett liknande uppdrag som Rutledges Apollo 20-uppdrag. Uppdragets markstation skulle ha varit Vandenberg AFB och landningsplatsen skulle ha varit desamma som för Apollo 20. Man skulle besöka en gammal rymdfarkost, men inte de triangulära rymdfarkosterna, inte heller utomjordiska varelser. Hans pappa berättade att projektet var mycket hemligt, hans far kände inte till projektet i sin helhet. Han jobbade bara i sin grupp. Visselblåsaren delade upp berättelsen i sex delar, kortfattat:

Den första:

Han nämnde ingenting om Apollo 20 och gav aldrig ens ett formellt namn. Dessutom fanns inga märken på raketerna eller rymdfarkosten. Denna operation var helt borta från böckerna. Ingen på operationen använde sina riktiga namn.

Den andra:

Markstationen var belägen vid Vandenburg AFB. Den faktiska uppskjutningen var på ön Diego Garcia. Denna ö är belägen i Indiska oceanen längs ekvatorn med nästan ingenting i närheten. Den här uppskjutningsplatsen valdes eftersom raketerna skulle ha nästan 12 000 miles av obrutet vatten för att täcka spåren av uppskjutningen i öst. Det var accepterat att folk skulle se uppskjutningen var den än var, den här uppskjutningsplatsen skulle begränsa det.

Den tredje:

Projektet initierades på Nixons order i slutet av 1971, projektet startade 1974. Det faktiska uppdraget ägde rum 1976. I maj 1972 undertecknade USA:s president Richard Nixon och den sovjetiska politikern Kosygin, trots det kalla kriget, i Moskva ett viktigt avtal om rymden och tekniken: en femårig överenskommelse om samarbete mellan USA och Sovjetunionen: "Samarbete om utforskning och användning av yttre rymden för fredliga ändamål." Det var därför Apollo-Soyuz testprojektet (ASTP) var möjligt.

Den fjärde:

Det faktiska uppdraget bestod av 3 amerikanska astronauter vilkas namn inte skulle nämnas. Han sa att dessa män hade utbildats i nästan 4 år specifikt för detta uppdrag. Han sa också att det var 1973 det bekräftades att föremålet faktiskt var en skadad rymdfarkost. Han granskade dessa bilder personligen när de valdes för projektet.

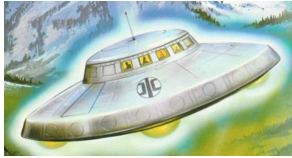
Den femte:

Den cigarrformade rymdfarkosten spekulerades vara ungefär 1,5 miljoner år gammal, även om han inte fick tillgång till den exakta informationen. Farkosten träffades av meteoriter. Farkosten är cigarrformad och massiv, sektionen var ungefär 1 mil. Beviset som finns antydde att det hade undersökts före oss. Inga främmande kvarlevor hittades. 300 kg artefakter avlägsnades och togs tillbaka. Min far beskrev vad han kallade "märkliga hieroglyfer och markeringar" som täckte vad som antogs vara cockpiten av farkosten.

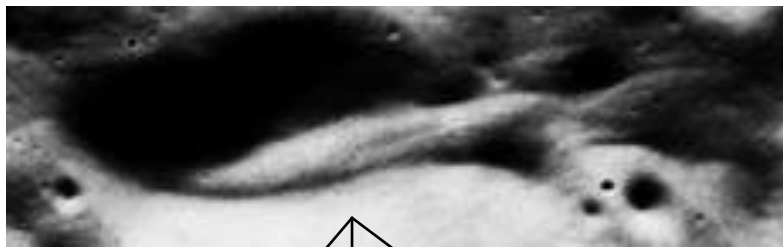
Den sjätte:

Minst två andra regeringar var inblandade i projektet. Min far sa att han arbetade med en brittisk analytiker och han visste om ett mindre team i Australien men var inte säker på att den australiensiska regeringen var medveten om vad våra män hade för sig.

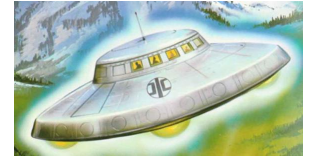
Låt mig nu analysera dessa sex kortfattade huvudpunkter av denne anonyme ATS, visselblåsare. Men först måste jag beskriva händelsernas centrum kring Vandenberg AFB.

Studierea till månen i början av 60-talet

Den långa cigarrformade rymdfarkosten på månens baksida. Bild av Apollo 15 1971.

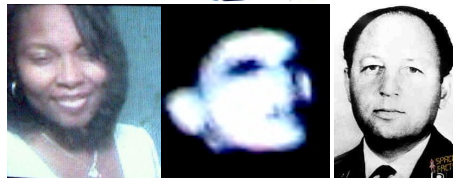

Studierea till månen i början av 60-talet

Rymdavtalet mellan USA och Sovjetunionen upprättades 1971 - 72. Då hade NASA stoppat civila Apollo 18, Apollo 19 och Apollo 20 som fördes över till det topphemliga, militära Taurus Space Program, Oxe/Tjur rymdprogrammet, Orange Mission/ultra-svart projekt.

Apollo 18, Befälhavare: Claggett, CM Pilot: Pope. LM Pilot: Perry 1974

Stephanie Ellis, CDR, Cruithne CM pilot och Alexej Sorokin LM pilot
Besättningen på **Apollo 19**

1976

Landningsplats: nära rymdfarkosten

William Rutledge, CDR, Leona M. Snyder CM pilot, och Alexej Leonov, LM pilot

Apollo 20,

1976

Landningsplats: nära rymdfarkosten

Enligt anonyme ATS, visseblåsarens far, hade man studerat bilder om den långa cigarrformade rymdfarkosten på månens baksida. **Uppges i punkt 4-5**. Men det finns ingen uppgift om varifrån bilderna av den cigarrformade rymdfarkosten kommer, är bilderna från Apollo 15? Är de från flygande tefat/rymdskepp eller från andra månsonder? Man hade några ungefärliga fakta om rymdfarkosten och att inga främmande kvarlevor fanns i den. Man hade bevis på att någon undersökt rymdfarkosten tidigare.

Enligt William Rutledge kraschade **Luna 15** nära det cigarrformade rymdskeppet sommaren 1969. Förmodligen var Luna 15 bemannad och dess besättning dog inte efter kraschen. De okända ryska kosmonauterna hade möjlighet att besöka rymdfarkosten, men frågan är vad som sedan hände dem. Se vidare **Industri**, länken **Solen i underläge**, sidorna 13-16.

Enligt källan reste Apollo 18:s originalbesättning till månen 1974. Astronauterna Claggett, och Perry landade nära den långa rymdfarkosten på månens baksida. Uppdraget var bl.a. att genomsöka den långa rymdfarkosten. Källan berättar att astronauterna kraschade efter starten från månen på grund av hög strålning. Förmodligen misslyckad dockning. Källan skriver att astronauten Pope kom hem, men, om de andra dog i LM efter starten från månen, vid en misslyckad dockning och föll tillbaka, kraschade på månytan, kom CM piloten Pope hem oskadad? – Inte säkert. I bästa fall kunde besättningen sända videoupptagningar både från månen, LM, och från CM hem till markkontrollen Vandenberg.

Enligt anonyme ATS hade redan 1973 NASA/USAF kännedom om att farkosten var skadad. Frågan är hur man visste att rymdfarkosten var skadad.

Enligt Rutledge tog Apollo 20 hem artefakter från rymdfarkosten och Moon City, men detta skedde 1976, alltså tre år senare. John Moonwalker berättade att det militära hemliga månuppdraget kallades inofficiellt för "Orange Mission". Och det var Apollo 20 som genomförde sitt uppdrag 1976. Det är också riktigt att månfärderna startades från Diego Garcia. - De märkliga hieroglyfer som ATS nämner fanns, men enligt bilderna av Apollo 20 fanns de märkliga hieroglyferna på yttre taket och sidorna på rymdfarkosten. Och det också riktigt att inga kvarlevor fanns i den långa rymdfarkosten. Moonwalker berättade att han blev uttagen som befälhavare för Apollo 19 1974. Kort kan man säga att även ATS bekräftar att parallellt med det civila månprogrammet ägde också militära månoperationer rum.

Orange Mission

Apollo 19

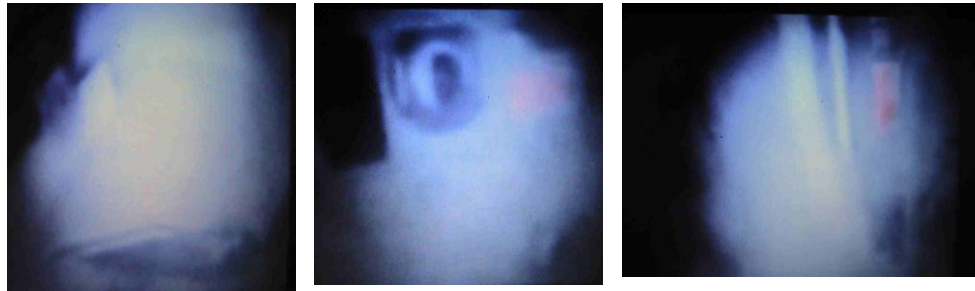
Orange Mission

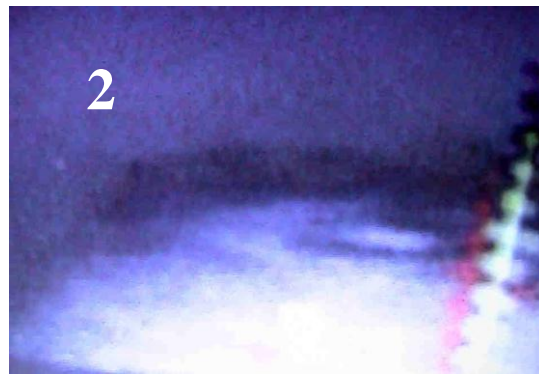
OBS! Det är jag som ordnade fram Apollo 19:s emblem enligt W. Rutledges berättelse.

Apollo 19, start från rampen C6, 1976 Vandenberg AFB

Besättningen Ellis och Sorokin i LM Artemis. Elis står i LM med ryggen mot videokamran.

Apollo 19 håller på att landa. Genom månlandarens Artemis fönster syns en månkrater, bild 2. Bild 3 skulle vara den sista bilden. Troligen störtade LM av okänd anledning. Vad hände med CM Endymion, försvann den också? Varken Rutledge eller John moonwalker gav den ursprungliga orsaken till rymdkatastrofen. De pratar om kollision, men kan det vara så att utomjordingarna satte stopp för vidare landningsprogram för Apollo 19 saknade tillstånd? I **Industri**, länken *Neutronstjärnans ankomst*, sidorna 5-6, nämnde jag att kollisionen ägde rum i samband med dockningen, redan runt jorden.

Markkontrollen CAPCOM: Armstrong och Aldrin befann sig i Vandenberg.

Enligt Rutledge hade Apollo 19 ungefär samma program som Apollo 20. Målet var detsamma, landningsplatsen var densamma, prospekteringsprogrammet var annorlunda, de hade ett stort jobb att göra med rovern/mån bilen, att utforska taket på rymdskeppet genom att klättra på "Monaco Hill". Vidare skulle de besöka de två triangulära rymdskeppen, där kropparna fanns. - Kropparna var mycket känsliga och vem som helst fick inte hantera dem. Det var fel besättning som skickades dit i samband med uppdraget, det är min personliga uppfattning. Ellis var en utmärkt tekniker, specialist på att hantera månlandaren och Sorokin var en superspecialiserad läkare för Rutledge och Leonov. Stephanie Ellis, hade ingen kunskap om den forna sumeriska kulturen och tiden. Att man kände till de två triangulära rymdfarkosterna framkommer tydligt, men vad som fanns där inne kanske var problemet.

Efter månfärdens avslutning dödförklarades astronauterna i början av 1976.

Moonwalker 1966 delta/John moonwalker berättade bl.a. att besättningen på Apollo 19 togs ut 1974, (samma år då Apollo 18 reserv gjorde sin månfärd). Han nämnde också att Apollo 20 redan hade sin besättning klar, och det finns uppgifter som pekar på att besättningen på Apollo 20 utsågs ännu tidigare, alltså före 1974.

ATS: Det faktiska uppdraget bestod av tre amerikanska astronauter vilkas namn han inte skulle nämna. Han sa att dessa män hade utbildats i nästan 4 år specifikt för detta uppdrag. Han sa också att det bekräftades 1973 att föremålet faktiskt var en skadad rymdfarkost. Han granskade dessa bilder personligen när de valdes för projektet.

Besättningen på Apollo 20 hade cirka 4 års utbildning, men ATS kände inte besättningens namn.

Apollo 19:s ursprungliga besättning: Moonwalker 1966 delta/John moonwalker /, CDR, John Swigert, CMP, Alexej Sorokin, LMP, (Voskhod 1 reserv) – Reserv: Stephanie Ellis, Cruithne, Boris Yegorov? (Voskhod-1; slutligen blev besättningen startklar: - **Stephanie Ellis, Cruithne och Alexej Sorokin.** Var detta de namn som ATS:s fars hemliga grupp kände till? Man kan föreställa sig att superhemligheten omgav alla Apollos så kallade Orange Mission månprogram. De hemliga grupperna som hade var sin besättning att ta hand om kände inte varandra. Apollo 19 startade först 1976. För en utomstående är nästan omöjligt att komma åt de topphemliga militära månfärderna.

Kort före starten fördes befälhavaren John moonwalker över till Apollo 21 från Apollo 19?..

Orange Mission

Apollo 21

Orange Mission

21
apollo

Märkvärdigt emblem. Befälhavare saknas, två barn och en utomjording`?

21
apollo

Taurus

Orange Mission

" Moonwalker 1966 delta
"John Moonwalker"?
CMR

Richard Bruce "Dick" Cheney, 1941
CM Pilot

George Walker Bush, 1946
LM Pilot

Apollo 21 skulle ha startat i juli 1977, ett topphemligt militärt program, landningsplats samma som för Apollo 20. Apollo 21 skulle ha varit slutet på Taurus Space Program, Taurus Orange Mission, Apollo-programmet. Det skulle sammanfalla med Madonnas besök hos påven Johannes XXII 1959. En Messias ska även utomjordingarna godkänna. – Gruppen valdes till uppdraget men saknade rutinerad befälhavare. John moonwalker, accepterade förmodligen uppdraget.

Enligt anteckningsboken talar Madonna om negativa framtidsutsikter som påven inte tyckte om att höra något om. Nästa möte ägde rum den 19 maj 1962. Enligt dagboken anländer år 1995 besökare från rymden (utomjordingar) och frälsaren ska visas från himlen. Många kommer att frukta dessa besynnerliga varelser. Den 2 juli 1962 berättar Madonna att detta blir hennes sista besök. Hon berättar bl.a. att i slutet av 1998 anländer våra himmelska vänner (utomjordingarna) och kommer att dela med sig av sina avancerade kunskaper. Slutligen, den 25 december år 2000, kommer ett fantastiskt mirakel att ske på himlen över New York City. Miljoner kommer att se det sensationella uppträdandet av Messias, som kommer att förkunna begynnelsen av ett andra paradiset här på jorden. Se vidare **Industri**, länken *Den fjärde pyramiden som försvann*, sidan 55. samt *Solen i underläge*, sidorna 39-40.

George Walker Bush
 Militär utbildning och karriär

I enlighet med familjens tradition begav sig Bush 1961 till New England för att utbilda sig. De tre kommande åren gick han på internatskolan **Phillips Academy** i Andover i Massachusetts.

I maj 1968, under tiden för Vietnamkriget, antogs den då 21-årige Bush till Texas Air National Guard. Efter utbildningen fick han tjänstgöra i Houston och flyga Convair F-102s vid den militära flygbasen Ellington Field. Han fick goda omdömen från sina överordnade och uppnådde graden fänrik. Under 70-talet Han flög han helgskift för nationalgardet

George W. Bush som pilot i sin nationalgardsuniform.

George W. Bush som pilot i sin nationalgardsuniform.

Convair F-102s vid den militära flygbasen Ellington Field.

George Walker Bush hade som pilot inom militärtjänsten en mycket bra grund för astronaututbildning i hemlighet. Han hade inget problem som pilot att genomföra en astronaututbildning.

Alexei Nikolayevich Kosygin, 1904-1980

Richard Bruce "Dick" Cheney, 1941 -

Internatskolan **Phillips Academy** i Andover i Massachusetts.

(Christer Philip R.) se **Industri**, länken *Evolution*, sidan 102 och 107.

Undertecknade rymdavtalet mellan Sovjetunionen och USA. Kosygin i sin rymddräkt under träning, 70-talet. Kosygin som kosmonaut

Kan en sovjetisk toppolitiker vara kosmonaut, då kan också en amerikansk toppolitiker vara astronaut.

Uppdraget för Apollo 21 återkallades förmodligen, bl.a. på grund av tekniska dockningsproblem och personliga omständigheter. Uppdraget fördes över till det superhemliga Clementine-programmet, i vilket även månlandningar ingick. 1993 - 1999

Clementine 9

Clementine 9, 1997-12-03, månlandning

Moonwalker1966delta 1, William Rutledge 2, Bush/Jesuiten 3.

Explorer/Independence – Clementine (LM)

Landningsplats: utanför krater Izsak-D, månens baksida

Start från Vandenberg C6

ESA astronaut
Frankrike?

ESA astronaut
Frankrike?

V. Kubasov?

A. Leonov?

G.W. Bush
LM pilot

William Rutledge
Pilot

John
moonwalker
CMR

Explorer/Independence – Clementine (LM), Rymdfärja och LM kombination

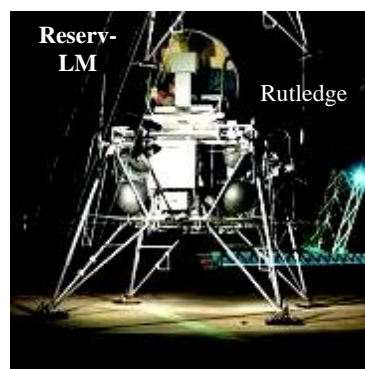
Någon gång i december 1997 landade den superhemliga månlandaren Clementine på månens baksida. Enligt Moonwalker 1966 delta/John moonwalker såg den ryska mån bilen Lunokhod 3 till att landningen kunde genomföras och de landade exakt på den förutbestämde platsen. Frågan var om den fortfarande fungerade efter 20 år.... Enligt Moonwalker 1966 delta gick rymdolyckan till så här: "Vi vet fortfarande inte vad som orsakade en lätt förlust av gyroskopisk tröghetsvektor, en plötslig nedbrytning av elbussenheten och en fullständig förlust av telemetri. Vi hade rök och lätt eld på frontpanelen men vi kunde släcka det på en gång. Så snart vi hade elektrisk ström igen stoppade vi manuellt den gyroskopiska rörelsen. Vi hade tur, vi hade fortfarande radiokontakt med Houston och så snart capcom, kontaktpersonen, gick in i simulatorm kunde vi få kontakt med capcom och Houston." -- Ingen tvekan om att besättningen drabbades av en teknisk rymdolycka. Om jag förstår rätt var månlandaren på väg att gå in över månens baksida, eftersom de fortfarande hade kontakt med markkontrollen. John moonwalker gjorde en fenomenal landning trots att LM blev skadad. På det viset överlevde de rymdkatastrofen.

Månlandning enligt Moonwalker

Lyckligkvist hade besättningen två LM i rymdfärjans lastutrymme, alltså en reserv-LM så att Rutledge kunde landa och ta upp båda två från måntyten. Rutledge berättade för L.S. om när han var med om en rymdolycka med Moonwalker 1966 delta/John moonwalker

"Jag varken vet eller förstår varför William sa att vi hade gått vilse i rymden. Det är inte sant. Det är sant att vi hade drabbats av något...". Se ovan

- John moonwalker var befälhavare för uppdraget och Rutledge var pilot för rymdfärjan. Båda två hade rätt, fast från olika utgångslägen.

Moonwalker1966 delta/John moonwalker redogjorde för besättningens uppdrag på månen. Enligt honom bestod besättningen enbart av manliga astronauter, så LM-piloten Bush var omgiven av trygga, erfarna och kunniga astronauter. Landningsplatsen var samma ställe som för Apollo 20. Moonwalker 1966 delta berättar att huvudmålet var att besöka ett av de två triangulära rymdskeppen, det långa cigarrformade rymdskeppet och staden, månbasen. Att besöka samma rymdfarkost ett flertal gånger kan betyda att där inne finns många fler häpnadsväckande saker som Rutledge inte berättade om. Det finns säkert vissa delar i rymdskeppet som är förstörda, men säkert finns delar som inte är det. Det finns två triangulära rymdskepp, (biologiska laboratorier). Det ena har Rutledge berättat om och filmat, men det andra är det tyst om. Var det detta andra triangulära rymdskeppet han besökte eller skulle ha besökt med sin medföljare?

Vi vet att månfärderna sammanfaller med UFO och utomjordingar, men också med den kristna religionen, kristendomen. För att vara Messias nr. 1 (Lejonet av Juda, av Linköping) behöver man utomjordingarnas godkännande också. Enligt Madonnan, 1959 hos påven, skulle Messias visa sig ovanför New York julaftonen år 2000 i ett tefat. Enligt Rutledge tog ett månbesök på ytan en vecka. Vad gjorde Bush där i en vecka? Enligt Nostradamus: "Han ska anlända och uppsöka ett hörn på Månen / Där ska han tillfångatas och hållas i ett märkligt land/ De omogna frukterna ska orsaka stor skandal / Stor skuld men också stor hyllning."- Jesuitpiloten Bush släpptes och kunde återvända utan att kunna visa sig på julaftonen år 2000 ovanför New York. Kanske var det Taurus Orange Missions sista mål. - Den är min personliga uppfattning enligt de starka ledtrådarna som finns och Uppenbarelseboken. Detta uppdrag skedde alltså i största hemlighet. Se vidare **Industri**, länken **Solen i underläge**, sidorna 35-49 och **Neutronstjärnans ankomst**, sidorna 11-15.

Dedans le coing de Luna viendra rendre,
Où sera prins & mis en terre estrange,
Les fruits immeurs seront à grand esclandre,
Grand vitupere, à l'un grande loüange.

Nostradamus

**Han ska anlända och uppsöka ett hörn på Månen,
Där ska han tillfångatas och hållas i ett märkligt land,
De omogna frukterna ska orsaka stor skandal,
Stor skuld men också stor hyllning.**

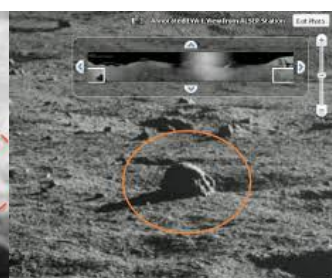
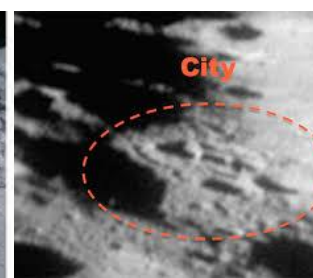

Egentligen avslöjade astronauterna inte mycket. Rutledge har berättat om den forna Sumerepoken, historien, exempelvis EBE Mona Lisa, det långa cigarrformade rymdskeppet och neutronstjärnan Nemesis/Planet X återkomst. alltså Sumers historia ännu världen känner till. Inga hemligheter!!! Inte heller Moonwalker 1966 delta/John moonwalker sa mycket. Han uppgav sig vara befälhavare för Apollo 19, det är riktigt. Han var den ursprunglige, den som valdes först som befälhavare för Apollo 19. Han använde benämningen "Befälhavare för Apollo 19" hela tiden. Han bekräftade att Apollo 20 verkligen gjorde sitt uppdrag och att han personligen kände och träffade besättningen på Apollo 20. Ingen hemlighet heller, astronauterna känner ju varandra. För att man skall förstå allt dessa bör man ha en viss kunskap. NASA, USAF och DOD har haft och har fortfarande sina handlingar ute på Internet, det gäller att läsa dem, förstå dem och lägga samman dem till en stor bild inräknat det som fortfarande läcks av vederbörande myndigheter. Vi har även globala media. De enda som är emot allt den här är CIA och dess hemliga grupp.

Några intressanta bilder från månen

Apollo 15, 1971

Apollo 17, 1972

UFO
1989

Soyuz T-2 till Soyuz T-15

1980-1986, **Baikonur Cosmodrome**

Soyuz T-2, 1980-06-05
Malyshev och Aksyonov
Startplatta **LC-1**

Soyuz T-3, 1980-11-27
Kizim, Makarov och Strekalov
Startplatta **LC-1**

Soyuz T-4, 1981-03-12
Kovalyonok och Savinykh
Startplatta **LC-1**

Dockning med Salyut/Almaz-6

Soyuz T-5, 1982-05-13
Berezovoy och Lededev, LC-1

Soyuz T-6, 1982-06-24
Dzhanibekov, Ivanchenkov och Jean-Loup Jacques France
Startplatta **LC-31**

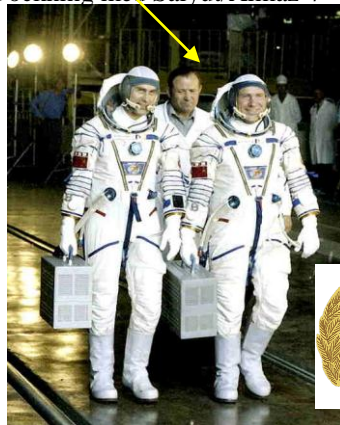

Soyuz T-7, 1982-08-19
Popov, Serebrov och Savitskaya
Startplatta **LC-1**

Dockning med Salyut/Almaz-7

Soyuz T-8, 1982-05-20
Titov, Strekalov och Serebrov, LC-1

Soyuz T-9, 1983-06-27
Lyakhov, Aleksandrov, LC-1

Soyuz T-10, 1984-02-08
Kizim, Soloviyov och Atkov, LC-31

Soyuz T-11, 1984-04-03
Malyshev, Strekalov och Sharma Rakesh "Rikki" India, LC-31

Dockning med Salyut/Almaz-7

Soyuz T-12, 1984-07-17
Vasyutin, Savitskaya och Volk, LC-31

Dockning med Salyut/Almaz-7

Soyuz T-13, 1985-06-06
Dzhanibekov och Savinykh, LC-31

Dockning med Salyut/Almaz-7

Soyuz T-14, 1985-09-17
Vasyutin, Grechko och Volkov
Startplatta **LC-1**

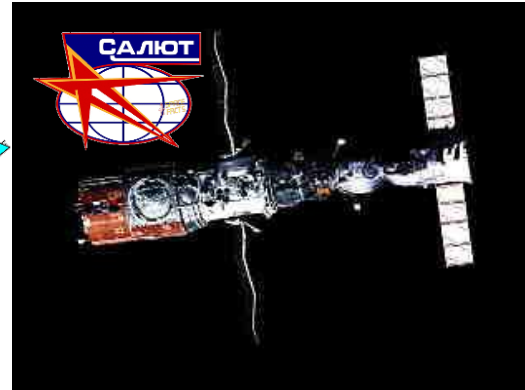
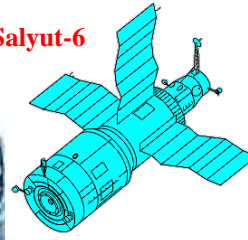
Dockning med rymdstationen Mir

Soyuz T-15, 1986-03-13
Kizim och Soloviyov
Startplatta **LC-1**

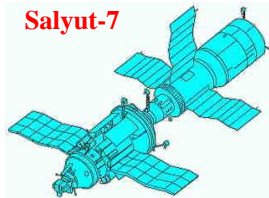
Salyut-6

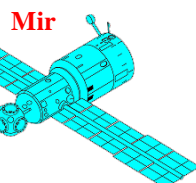
Salyut/Almaz-6. Detta var den första sovjetiska station som hade två dockningsportar, en fram och en bak. Den extra dockningsporten i aktern användes för att ta emot obemannade Progress-farkoster som kom med förnödenheter, experiment och bränsle. Den gjorde det också möjligt att skifta besättning på stationen utan att lämna den obemannad. Återinträde i atmosfären 29 juli 1982 då den brann upp.

Salyut-7

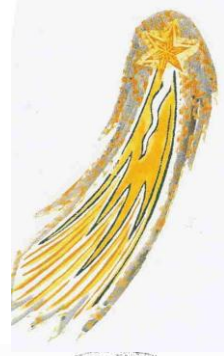
Salyut-7/Almaz-7 (ryska: Салют-7) eller DOS-6, var en sovjetisk rymdstation som sköts upp från kosmodromen i Bajkonur den 19 april 1982 med en Proton-raket, startplatta LC-200/40. Den blev den sista i Salyut-serien. Salyut 7 var reserv för Salyut 6 och därmed nästan identisk med sin föregångare. På grund av förseningar i Mir-projektet bestämdes det att man skulle skicka upp Salyut 6:s reserv. – Salyut 7 återinträdde 7 februari 1991 i atmosfären och brann upp.

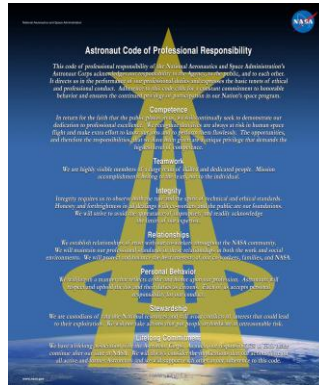
Den nya rymdstationen **Mir**, en utveckling av Salyut 6 och 7. Sändes upp den 19 februari 1986 från uppskjutningsrampen LC-200/39, Baikonur.

Till RYMDEN

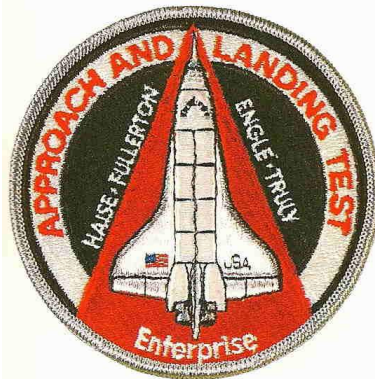
Space Shuttle program
1977-2002 (2006)

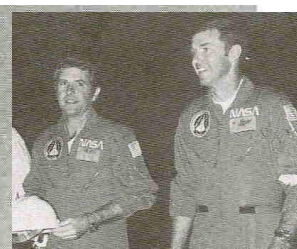
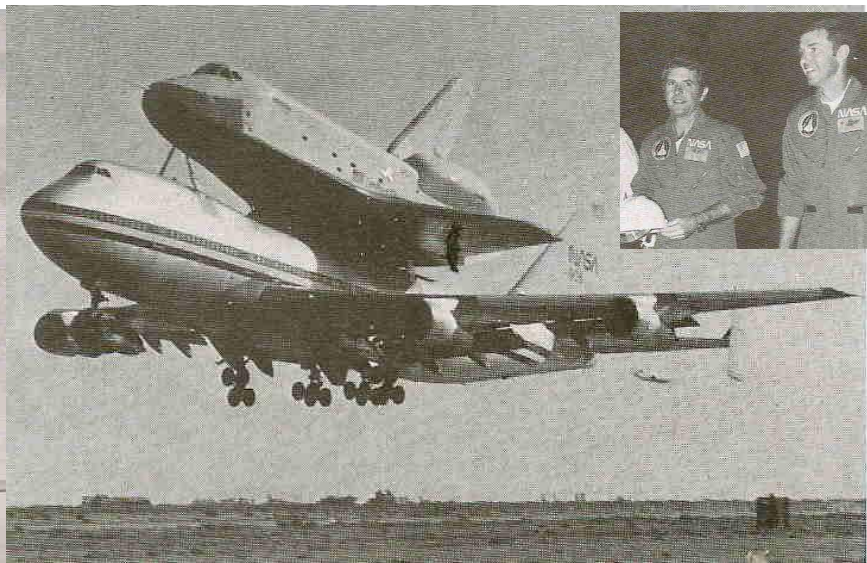
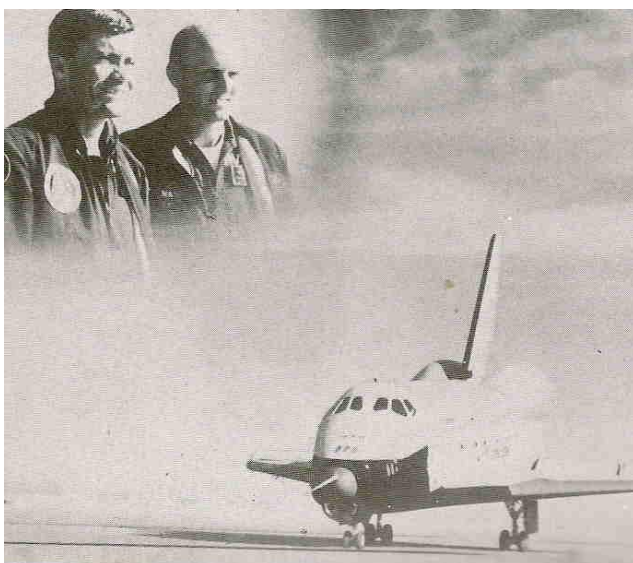
Space Shuttle Program

STS Test-1, Enterprise
Fred Haise, Charles Fullerton
1977-08-12

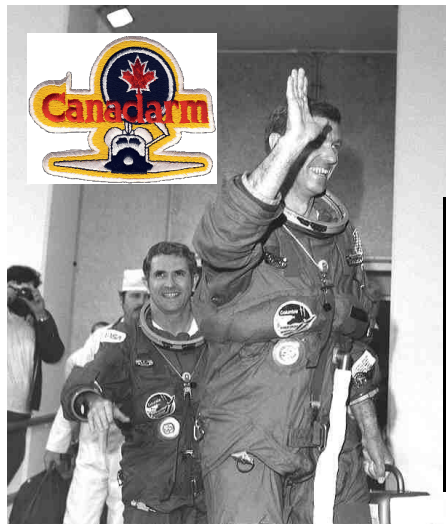

STS Test-2, Enterprise
Joe Engle, Richard Truly
1977-09-16

Den som följer rymdprogrammet finner att det finns en huvudaxel placerad i själva programmet: *Apollo-IRAS-STIS-ISS*. Den som studerar och sätter sig in i jordens rymdprogram, ser där en ganska tydlig bild som fokuserar just på denna neutronstjärna som man slutligen lyckades hitta 1983. Den kommer snart att dyka upp på himlen mellan Mars och Jupiter. NASAs STS-program fungerade som en rymdhiss mellan jorden och rymden och utan rymdfärjorna skulle det inte finnas någon bemannade internationell rymdstation i rymden runt jorden.

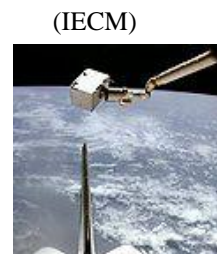
Låt oss nu kort återblicka till NASAs STS-rymdprogram som var det viktigaste rymdprogrammet i 30 år som fungerade som rymdhiss mellan jorden och rymden.

STS-1, Columbia
John W. Young, Robert Crippen
12 april 1981
Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-2, Columbia
Joe H. Engle, Richard H. Truly
12 november 1981
Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

(PDP)

STS-3, Columbia
Jack R. Lousma, C. Gordon Fullerton
22 mars 1982,
Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-4, Columbia
Thomas K. Mattingly I, Henry W. Hartfields, Jr
4 juli 1982
Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

SBS 3 satellit

TDRS-A

STS-5, Columbia
Vance D. Brand, Robert F. Overmyer, Joseph P. Allen, William B. Lenoir
11 november 1982,
Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-6, Challenger
Paul J. Weitz, Karol J. Bobko, Story Musgrave, Donald H. Peterson
4 april 1983,
Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

OSTA-2

STS-7, Challenger

Robert L. Crippen, Frederick H. Hauck, John M. Fabian, Sally K. Ride
Norman E. Thagard
18 juni, 1983,
Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

INSAT-1B

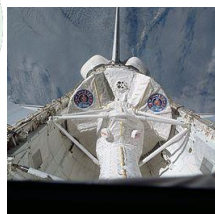

STS-8, Challenger

Richard H. Truly, Daniel C. Brandenstein, Guion S. Bluford, Jr.
Dale A. Gardner, William E. Thornton
5 september, 1983,
Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

Spacelab I

STS-9, Columbia

John W. Young, Brewster H. Shaw, Jr., Owen K. Garriott
Robert A. Parker, Ulf Merbold, Byron K. Lichtenberg
8 december 1983,
Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

Palapa B2

STS-41-B, Challenger

Vance D. Brand, Robert L. Gibson, Bruce McCandless II
Robert L. Stewart, Ronald E. McNair EVAs 2
3 februari 1984,
Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

LDEF,

STS-41-C, Challenger

Robert L. Crippen, Francis R. Scobee, Terry J. Hart, James D. A. van Hoften
George D. Nelson, - 6 april 1984, KSC, Florida 39A

Telstar 3C

Syncom IV

STS-41-D, Discovery

Henry W. Hartsfield, Jr., Michael L. Coats, Richard M. Mullane
Steven A. Hawley, Judith A. Resnik, Charles D. Walker
5 september 1984, KSC, Florida 39A

ERBS

STS-41-G, Challenger

Robert L. Crippen, Jon A. McBride, Kathryn D. Sullivan, Sally K. Ride
David C. Leestma, Paul D. Scully-Power, Marc Garneau
5 oktober 1984,
Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-51-A, Discovery

Frederick Hauck, David M. Walker, Joseph P. Allen, Anna Lee
Fisher, Dale Gardner
16 november 1984,
Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

Westar 6

STS-51-C, Discovery, DOD

Thomas K. Mattingly II, Loren J. Shriver, Ellison S.
Onizuka, James F. Buchli, Gary E. Payton
24 januari 1985,
Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

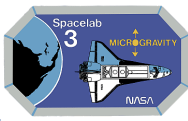

STS-51-D, Discovery

Karol J. Bobko, Donald E. Williams, M. Rhea Seddon
S. David Griggs, Jeffrey A. Hoffman, Charles D. Walker
Edwin J. Garn
12 april, 1985,
Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

Telesat-I

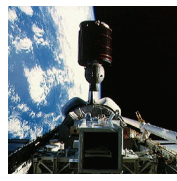
STS-51B, Challenger

Karol J. Bobko, Donald E. Williams, M Rhea Seddon, S. David Griggs
Jeffrey A. Hoffman, Charles D. Walker, Edwin J. Garn,
12 april 1985, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-51-G, Discovery

Daniel C. Brandenstein, John O. Creighton, John M. Fabian, Steven R. Nagel
Shannon W. Lucid, Patrick Baudry, Sultan Salman Al Saud
17 juni 1985, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

Morelos

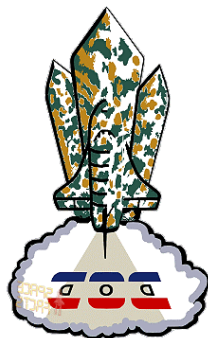
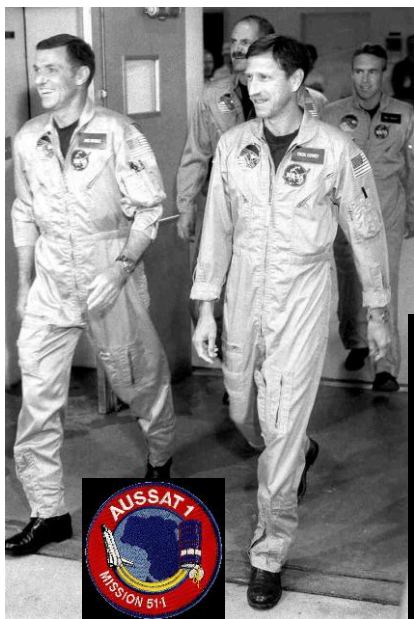
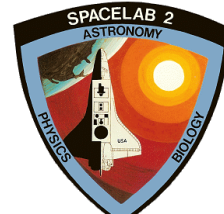

STS-51-F, Challenger

C. Gordon Fullerton, Roy D. Bridges, Jr., Karl G. Henize, F. Story Musgrave, Anthony W. England, Loren W. Acton, John-David F. Bartoe
29 juli, 1985

17 juni, 1985, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-51-I, Discovery

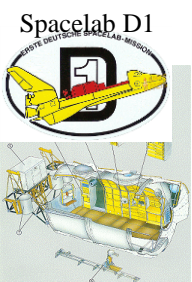
Joe H. Engle, Richard O. Covey, James D. A. van Hoften
John M. Lounge, William F. Fisher
27 augusti, 1985,

Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-51-J, Atlantis, DOD

Karol J. Bobko, Ronald J. Grabe, David C. Hilmers
Robert L. Stewart, William A. Pailes
3 oktober 1985,

Kennedy Space Center, Florida, LC 39A Satcom K2

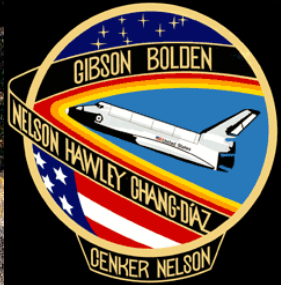
STS-61-B, Atlantis

Henry W. Hartsfield, Jr., Steven R. Nagel, Bonnie J. Dunbar, James F. Buchli Guion S. Bluford, Reinhard Furrer, Ernst Messerschmid, Wubbo Ockels
30 oktober, 1985, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

Brewster H. Shaw, Jr. Bryan D. O'Connor, Jerry L. Ross, Mary L. Cleave, Sherwood C. Spring, Charles D. Walker, Rodolfo Neri Vela
27 november 1985, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

Satcom K1

STS-61-C, Columbia

Robert L. Gibson, Charles F. Bolden, George D. Nelson, Steven A. Hawley, Franklin R. Chang-Diaz, Clarence W. "Bill" Nelson
Robert J. Cenker, 18 januari 1986,
Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

Challenger explosion
73 sekunder efter start
Besättningen omkom

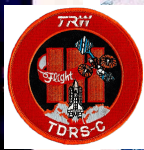

STS-51-L, Challenger, (10)

Francis R. Scobee †, Michael J. Smith †, Ellison S. Onizuka †
Judith A. Resnik †, Ronald E. McNair †, Gregory B. Jarvis †
S. Christa McAuliffe † 28 januari 1986,
Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

TDRS-3

STS-26, Discovery

Frederick H. Hauck, Richard O. Covey, John M. Lounge, David C. Hilmers, George D. Nelson
29 september 1988, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-27, Atlantis

Robert L. Gibson, Guy S. Gardner, Richard M. Mullane
Jerry L. Ross, William M. Shepherd
6 december 1988, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

TDRS-4

STS-29, Discovery

Michael L. Coats, John E. Blaha, Robert C. Springer
James F. Buchli, James P. Bagian
13 mars 1989, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

Magellan

STS-30, Atlantis

David M. Walker, Ronald J. Grabe, Mark C. Lee
Norman E. Thagard, Mary L. Cleave
4 maj 1989, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

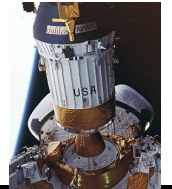

STS-28, Columbia, DOD

Brewster H. Shaw, Jr., Richard N. Richards, James C. Adamson
David C. Leestma, Mark N. Brown
13 augusti 1989, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

Galileo

STS-34, Atlantis

Donald E. Williams, Michael J. McCulley, Shannon W. Lucid
Franklin R. Chang-Diaz, Ellen S. Baker
23 oktober 1989, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-33, Discovery, DOD

Frederick D. Gregory, John E. Blaha, Manley L. Carter, Jr.
F. Story Musgrave, Kathryn C. Thornton
23 november 1989, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

LDEF

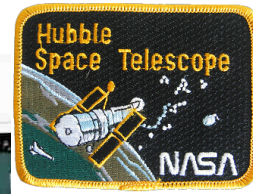
STS-32, Columbia

Daniel C. Brandenstein, James D. Wetherbee, Bonnie J. Dunbar
Marsha S. Ivins, G. David Low
20 januari 1990, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-36, Atlantis, DOD

John O. Creighton, John H. Casper, Pierre J. Thuot, David C. Hilmers, Richard M. Mullane
28 februari 1990, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

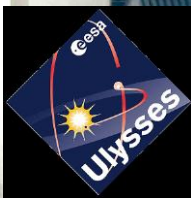

Hubble Space Telescope

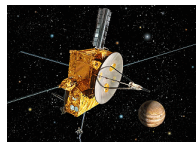

STS-31, Discovery

Loren J. Shriver, Charles F. Bolden, Jr., Bruce McCandless II
Steven A. Hawley, Kathryn D. Sullivan
24 april 1990, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

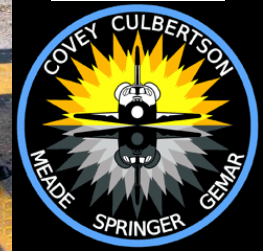

Ulysses

STS-41, Discovery

Richard N. Richards, Robert D. Cabana, Bruce E. Melnick
William M. Shepherd, Thomas D. Akers
6 oktober 1990, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-38, Atlantis, DOD

Richard O. Covey, Frank L. Culbertson, Jr., Carl J. Meade
Robert C. Springer, Charles D. Gemar
20 november 1990, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

ASTRO-E

STS-35, Columbia

Vance D. Brand, Guy S. Gardner, Jeffrey A. Hoffman, John M. Lounge
Robert A. Parker, Samuel T. Durrance, Ronald A. Parise
11 december 1990, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

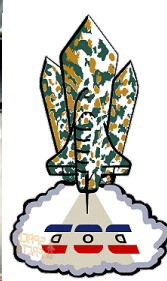

CGRO

STS-37, Atlantis

Steven R. Nagel, Kenneth D. Cameron, Linda M. Godwin, Jerry L. Ross, Jay Apt
5 april 1991, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-39, Discovery, DOD

Michael L. Coats, L. Blaine Hammond, Jr., Gregory J. Harbaugh, Donald R. McMonagle, Guion S. Bluford, Jr., Charles L. Veach, Richard J. Hieb
6 maj 1991, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

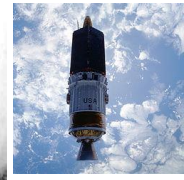

STS-40, Columbia

Bryan D. O'Connor, Sidney M. Gutierrez, James P. Bagan, Tamara E. Jernigan, M. Rhea Seddon, F. Drew Gaffney, Millie Hughes-Fulford
5 juni 1991, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

TDRS-E

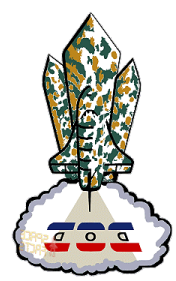
STS-43, Atlantis

John E. Blaha, Michael A. Baker, Shannon W. Lucid, G. David Low, James C. Adamson
2 augusti 1991, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-48, Discovery

John O. Creighton, Kenneth S. Reightler, Jr., Charles D. Gemar, James F. Buchli, Mark N. Brown
18 september 1991, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-44, Atlantis, DOD

Frederick D. Gregory, Terence T. Henricks, James S. Voss, F. Story Musgrave, Mario Runco, Jr., Thomas J. Hennen
24 november 1991, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

Forskning – mikrogravitation

STS-42, Discovery

Ronald J. Grabe, Stephen S. Oswald, Norman E. Thagard, William F. Readdy, David C. Hilmers, Roberta L. Bondar, Ulf Merbold
30 januari 1992, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

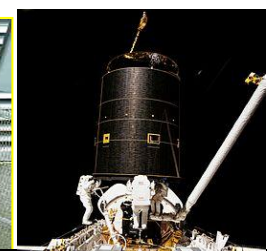

Research

STS-45, Atlantis

Charles F. Bolden, Jr., Brian Duffy, Kathryn D. Sullivan
David C. Leestma, Michael Foale, Dirk Frimout, Byron K. Lichtenberg
24 mars 1992, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-49, Endeavour

Daniel C. Brandenstein, Kevin P. Chilton, Richard J. Hieb
Bruce E. Melnick, Pierre J. Thuo, Kathryn C. Thornton, Thomas D. Akers
7 maj 1992, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

USML-1

STS-50, Columbia

Richard N. Richards, Kenneth D. Bowersox, Bonnie J. Dunbar
Ellen S. Baker, Carl J. Meade, Lawrence J. DeLucas
Eugene H. Trinh
25 juni 1992, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

TSS

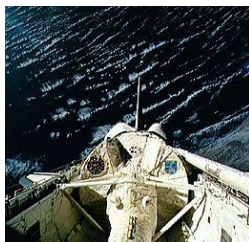

STS-46, Atlantis

Loren J. Shriver, Andrew M. Allen, Claude Nicollier, Marsha
S. Ivins, Jeffrey A. Hoffman, Franklin R. Chang-Diaz,
Franco Malerba
31 juli 1992, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

Spacelab J

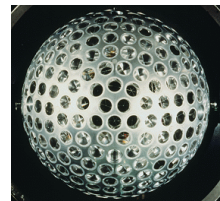

STS-47, Endeavour

Robert L. Gibson, Curtis L. Brown, Jr., Mark C. Lee, Jay Apt
N. Jan Davis, Mae C. Jemison, Mamoru Mohri,
20 september 1992, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

LAGEOS

STS-52, Columbia

James D. Wetherbee, Michael A. Baker, Charles L. Veach
William M. Shepherd, Tamara E. Jernigan, Steven G. MacLean
22 oktober 1992, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

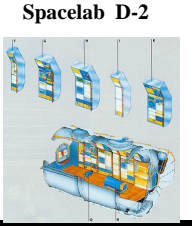
STS-53, Discovery, DOD
 David M. Walker, Robert D. Cabana, Guion S. Bluford
 Michael R. Clifford, James S. Voss,
 2 december 1992, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

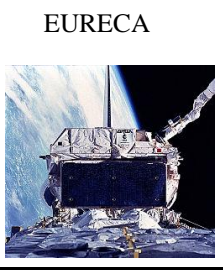
STS-54, Endeavour
 John H. Casper, Donald R. McMonagle, Mario Runco, Jr.
 Gregory J. Harbaugh, Susan J. Helms
 13 januari 1993, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-56, Discovery
 Kenneth D. Cameron, Stephen S. Oswald, C. Michael Foale
 Kenneth D. Cockrell, Ellen Ochoa
 8 april 1993, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-55, Columbia
 Steven R. Nagel, Terence T. Henricks, Jerry L. Ross, Charles J.
 Precourt, Bernard A. Harris, Jr., Ulrich Walter, Hans Schlegel
 26 april 1993, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-57, Endeavour
 Ronald J. Grabe, Brian Duffy, G. David Low, Nancy J.
 Sherlock, Peter J. Wisoff, Janice E. Voss
 21 juni 1993, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-51, Discovery
 Frank L. Culbertson, Jr., William F. Readdy, James H.
 Newman, Daniel W. Bursch, Carl E. Walz
 12 september 1993, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-58, Columbia

John E. Blaha, Richard A. Searfoss, M. Rhea Seddon, William S. McArthur, David A. Wolf, Shannon W. Lucid, Martin J. Fettman
18 oktober 1993, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-61, Endeavour

Richard O. Covey, Kenneth D. Bowersox, Kathryn C. Thornton
Claude Nicollier, Jeffrey A. Hoffman, F. Story Musgrave, Thomas D. Akers
2 december 1993, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-60, Discovery

Charles F. Bolden, Jr., Kenneth S. Reightler, Jr., N. Jan Davis
Ronald M. Sega, Franklin R. Chang-Diaz, Sergei K. Krikalev
3 februari 1994, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-62, Columbia

John H. Casper, Andrew M. Allen, Pierre J. Thuot, Charles D.
Gemar, Marsha S. Ivins
4 mars 1994, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-59, Endeavour

Sidney M. Gutierrez, Kevin P. Chilton, Linda M. Godwin
Jay Apt, Michael R. Clifford, Thomas D. Jones
9 april 1994, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-65, Columbia

Robert D. Cabana, James D. Halsell, Richard J. Hieb, Carl E.
Walz, Leroy Chiao, Donald A. Thomas, Chiaki Naito-Mukai
8 juli 1994, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

IML-2

STS-65, Columbia

Robert D. Cabana, James D. Halsell, Richard J. Hieb, Carl E. Walz, Leroy Chiao, Donald A. Thomas, Chiaki Naito-Mukai
8 juli 1994, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

SPARTAN

STS-64, Discovery

Richard N. Richards, L. Blaine Hammond, Jr., Jerry M. Linenger, Susan J. Helms, Carl J. Meade, Mark C. Lee
9 september 1994, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

SRL-2
Radarbilder

STS-68, Endeavour

Michael A. Baker, Terrence W. Wilcutt, Steven L. Smith, Daniel W. Bursch, Peter J.K. Wisoff, Thomas Jones
30 september 1994, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

ATLAS-3

STS-66, Atlantis

Donald R. McMonagle, Curtis L. Brown, Jr., Ellen Ochoa Joseph R. Tanner, Jean-François Clervoy, Scott E. Parazynski
3 november 1994, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

MIR

STS-63, Discovery, MIR

James D. Wetherbee, Eileen Collins, Bernard A. Harris, Jr. Michael Foale, Janice E. Voss, Vladimir G. Titov
3 februari 1995 Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-67, Endeavour
 Stephen S. Oswald, William G. Gregory, John M. Grunsfeld, Wendy B. Lawrence, Tamara E. Jernigan, Samuel T. Durrance, Ronald A. Parise
 2 mars 1995, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

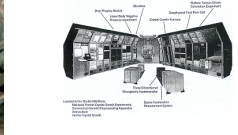
STS-71, Atlantis MIR
 Robert L. Gibson, Charles J. Precourt, Ellen S. Baker, Gregory J. Harbaugh, Bonnie J. Dunbar
 27 juni 1995, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

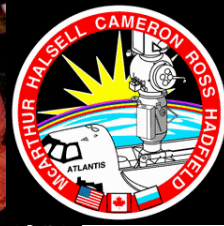
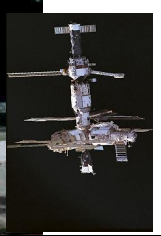
STS-70, Endeavour
 Terence T. Henricks, Kevin R. Kregel, Nancy J. Currie, Donald A. Thomas, Mary Ellen Weber
 13 juli 1995, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-69, Atlantis
 David M. Walker, Kenneth Cockrell, James S. Voss, James H. Newman, Michael L. Gernhardt
 7 september 1995, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-73, Columbia
 Kenneth D. Bowersox, Kent V. Rominger, Kathryn C. Thornton, Catherine G. Coleman, Michael López-Alegría, Fred W. Leslie, Albert Sacco Jr.
 20 oktober 1995, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-74, Atlantis, MIR
 Kenneth D. Cameron, James D. Halsell, Chris A. Hadfield, Jerry L. Ross, William S. McArthur, Jr.
 12 november 1995, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

OAST

STS-72, Endeavour

Brian Duffy, Brent W. Jett, Leroy Chiao, Winston E. Scott
Koichi Wakata, Daniel T. Barry
11 januari 1996, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

TSS

STS-75, Columbia

Andrew M. Allen, Scott J. Horowitz, Jeffrey A. Hoffman, Maurizio
Cheli, Claude Nicollier, Franklin R. Chang-Diaz, Umberto Guidoni
22 februari 1996, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

Atlantis
MIR

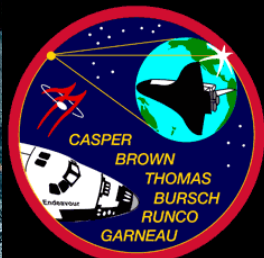

STS-76, Atlantis, MIR

Kevin P. Chilton, Richard A. Searfoss, Michael R. Clifford
Linda M. Godwin,
22 mars 1996, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

Spartan

STS-77, Endeavour

John H. Casper, Curtis L. Brown, Jr., Andrew S. Thomas
Daniel W. Bursch, Mario Runco, Jr., Marc Garneau
19 maj 1996, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

LMS
Forskning bioteknik
och mikrogravitation

STS-78, Columbia

Terence T. Henricks, Kevin R. Kregel, Richard M. Linnehan, Susan J. Helms,
Charles E. Brady, Jr., Jean-Jacques Favier, Robert Brent Thirsk
20 juni 1996, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

Atlantis
MIR

STS-79, Atlantis, MIR

William F. Readdy, Terrence W. Wilcutt, Jay Apt, Thomas D. Akers
Carl E. Walz
16 september 1996, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

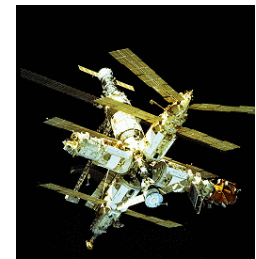
ORFEUS-SPAS II
Forskning

STS-80, Columbia
Kenneth D. Cockrell, Kent V. Rominger F. Story Musgrave
Tamara E. Jernigan 23 July 1999,
19 november 1996, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

Atlantis
MIR

STS-81, Atlantis, MIR
Michael A. Baker, Brent W. Jett, Jr., Peter J.K. Wisoff
John M. Grunsfeld, Marsha S. Ivins
12 januari 1997, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

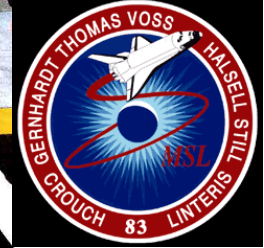
Hubble
service

STS-82, Discovery
Kenneth D. Bowersox, Scott J. Horowitz, Joseph R. Tanner, Steven
A. Hawley, Gregory J. Harbaugh, Mark C. Lee, Steven L. Smith
11 februari 1997, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

MSL-1

Comet Hale-Bopp

STS-83, Columbia
James D. Halsell, Susan L. Still, Janice E. Voss, Michael L.
Gernhardt, Donald A. Thomas, Roger Crouch, Greg Linteris
4 april 1997, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

Kometen Hale-Bopp

STS-84, Atlantis, MIR
Charles Precourt, Eileen M. Collins, Jean-François Clervoy
Carlos I. Noriega, Edward T. Lu, Yelena V. Kondakova
15 maj 1997, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

MSL-1

STS-94, Columbia
James D. Halsell, Susan L. Still, Janice E. Voss, Michael L. Gernhardt,
Donald A. Thomas, Roger Crouch, Greg Linteris
1 juli 1997, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-85, Discovery

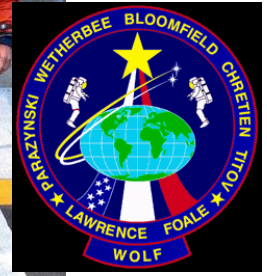
Curtis L. Brown, Jr., Kent V. Rominger, Nancy J. Davis, Robert L. Curbeam, Jr., Stephen K. Robinson, Bjarni V. Tryggvason
7 augusti 1997, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

CRISTA-SPAS

STS-86, Atlantis, MIR

James D. Wetherbee, Michael J. Bloomfield, Vladimir G. Titov, Scott E. Parazynski, Jean-Loup Chrétien, Wendy B. Lawrence, David A. Wolf
26 september 1997, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

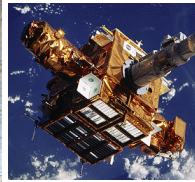

STS-87, Columbia

Kevin R. Kregel, Steven W. Lindsey, Winston E. Scott Kalpana Chawla, Takao Doi, Leonid Kadenyuk
5 december 1997, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

SPARTAN

STS-89, Endeavour, MIR

Terrence W. Wilcutt, Joe F. Edwards, Jr., James F. Reilly, II Michael P. Anderson, Bonnie J. Dunbar, Salizhan Sharipov
23 januari 1998, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

Endeavour MIR

STS-90, Columbia

Richard A. Searfoss, Scott D. Altman, Dafydd Williams Kathryn P. Hire, Richard M. Linnehan, Jay C. Buckey, James A. Pawelczyk
3 maj 1998, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

NeuroLab 31 mikrogravitation

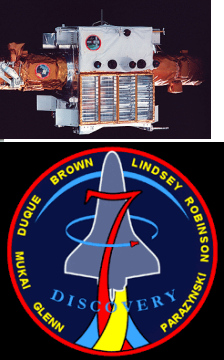
STS-91, Discovery, MIR

Charles J. Precourt, Dominic L. Pudwill Gorie, Franklin R. Chang-Diaz, Wendy B. Lawrence, Janet L. Kavandi, Valery Ryumin
2 juni 1998, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

Spartan 201

STS-95, Discovery

Curtis L. Brown, Jr., Steven W. Lindsey, Pedro Duque
 Scott E. Parazynski, Stephen K. Robinson, John H. Glenn, Jr. Chiaki Mukai
 29 oktober 1998, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

Rendezvous
 UNITY-ZARYA

STS-88, Endeavour

Robert D. Cabana, Frederick W. Sturckow, Jerry L. Ross
 Nancy J. Currie, James H. Newman, Sergei K. Krikalev
 4 december 1998, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

ISS

STS-96, Discovery, ISS

Kent V. Rominger, Rick D. Husband, Daniel T. Barry, Ellen Ochoa
 Tamara E. Jernigan, Julie Payette, Valery I. Tokarev
 27 maj 1999, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

Ray-telescope
 CHANDRA

STS-93, Columbia

Eileen M. Collins, Jeffrey S. Ashby, Michel Tognini
 Steven A. Hawley, Catherine G. Coleman
 23 juli 1999, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

Hubble
 driftsättning

STS-103, Discovery

Curtis L. Brown, Jr. Scott J. Kelly, John M. Grunsfeld, Jean-François
 Clervoy, C. Michael Foale, Steven L. Smith, Claude Niccolier,
 20 december 1999, .Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-99, Endeavour

Kevin R. Kregel, Dominic L. Pudwill Gorie, Gerhard P.J. Thiele
 Janet L. Kavandi, Janice E. Voss, Mamoru Mohri
 11 februari 2000, .Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-101, Atlantis, ISS,

James D. Halsell, Jr., Scott J. Horowitz, Mary E. Weber
 Jeffrey N. Williams, James S. Voss, Susan J. Helms, Yury V. Usachev
 19 maj 2000, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-106, Atlantis, ISS

Terrence W. Wilcutt, Scott D. Altman, Edward T. Lu, Richard A.
 Mastracchio, Daniel C. Burbank, Yuri Malenchenko, Boris Morukov
 8 september 2000, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-92, Discovery, ISS

Brian Duffy, Pamela A. Melroy, Koichi Wakata, JAXA, William S.
 McArthur, Peter J.K. Wisoff, Michael E. López-Alegría, Leroy Chiao,
 11 oktober 2000, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-97, Endeavour, ISS

Brent W. Jett, Michael J. Bloomfield, Joseph R. Tanner,
 Marc Garneau, Carlos I. Noriega,
 1 december 2000, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-98, Atlantis, ISS

Kenneth D. Cockrell, Mark L. Polansky, Robert L. Curbeam
 Marsha S. Ivins, Thomas D. Jones
 7 februari 2001, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-102, Discovery, ISS

James D. Wetherbee, James M. Kelly, Andrew S. W. Thomas
 Paul W. Richards, Launching Yury V. Usachev, James S. Voss, Susan J.
 Helms Landing William M. Shepherd, Yuri P. Gidzenko, Sergei K. Krikalev
 8 mars 2001, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-100, Endeavour, ISS

Kent V. Rominger, Jeffrey S. Ashby, Chris Hadfield, John L. Phillips, Scott E. Parazynski, Umberto Guidoni, Yuri Lonchakov
 19 april 2001, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-104, Atlantis, ISS

Steven W. Lindsey, Charles O. Hobaugh, Michael L. Gernhardt, Janet L. Kavandi, James F. Reilly
 12 juli 2001, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-105, Discovery, ISS

Scott J. Horowitz, Frederick W. Sturckow, Patrick G. Forrester, Daniel T. Barry, Frank L. Culbertson, Jr., Yury V. Usachev, Mikhail Turin, James S. Voss, Vladimir N. Dezhurov, Susan J. Helms
 10 augusti 2001, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-108, Endeavour, ISS

Dominic L. Pudwill Gorie, Mark E. Kelly, Linda M. odwin, Daniel M. Tani, Yuri I. Onufrienko, Carl E. Walz, Daniel W. ursch, Frank L. Culbertson, Jr., Mikhail Turin, Vladimir N. Dezhurov
 5 december 2001, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-109, Columbia

Scott D. Altman, Duane G. Carey, John M. Grunsfeld, Nancy J. Currie, Richard M. Linnehan, James H. Newman, Michael J. Massimino
 1 mars 2002, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-110, Atlantis, ISS

Michael J. Bloomfield, Stephen N. Frick, Rex J. Walheim, Ellen L. Ochoa, Lee M. E. Morin, Jerry L. Ross, Steven L. Smith
 8 april 2002, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-111, Endeavour, ISS

Kenneth D. Cockrell, Paul S. Lockhart, Philippe Perrin, Franklin, Chang-Diaz, Launching Valery G. Korzun, Peggy A. Whitson, Sergei Y. Treshchov, Landing Yuri I. Onufrienko, Carl E. Walz, Daniel W. Bursch
5 juni 2002, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-112, Atlantis, ISS

Jeffrey S. Ashby, Pamela A. Melroy, Piers Sellers, Sandra H. Magnus, David A. Wolf, Fyodor N. Yurchikhin,
18 oktober 2002, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-113, Endeavour, ISS

James D. Wetherbee, Paul S. Lockhart, Michael López-Alegría, John B. Herrington
Launching Kenneth D. Bowersox, Nikolai M. Budarin, Donald R. Pettit Landing
Valery G. Korzun, Peggy A. Whitson, Sergei Y. Treshchov
23 november 2002, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-107, Columbia, (28)

Rick D. Husband, William C. McCool, David M. Brown, Kalpana Chawla, Michael P. Anderson, Laurel B. Clark, Ilan Ramon
16 januari, 2003, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-114, Discovery, ISS

Eileen Collins, James M. Kelly, Soichi Noguchi, Stephen K. Robinson, Andrew S. W. Thomas, Wendy B. Lawrence, Charles J. Camarda
26 juli 2005, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-121, Discovery, ISS

Steven W. Lindsey, Mark E. Kelly, Michael E. Fossum, Lisa M. Nowak, Stephanie D. Wilson, Piers J. Sellers,
4 juli 2006, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

Soyuz TM-2 till Soyuz TM-34 1987-2002, **Baikonur kosmodrom**

Soyuz TM-2, 1987-02-05
Romanenko och Laveykin,
Startplatta **LC-1**, dockning med **Mir**

Soyuz TM-3, 1987-07-22
Viktorenko, Aleksandrov och Faris
Startplatta **LC-1**, dockning med **Mir**

Soyuz TM-4, 1987-12-21
Titov, Manarov och Levchenko
Startplatta **LC-1**, dockning med **Mir**

Soyuz TM-5, 1988-06-07
Soloviyov, Savinykh och Aleksandrov
Startplatta **LC-1**
dockning med **Mir**

Soyuz TM-6, 1988-08-29
Lyakhov, Polyakov och Mohmand
Startplatta **LC-1**
dockning med **Mir**

Soyuz TM-7, 1988-11-26
Volkov, Krikalyov och Chrétien
Jean-Loup
Startplatta **LC-1**
dockning med **Mir**

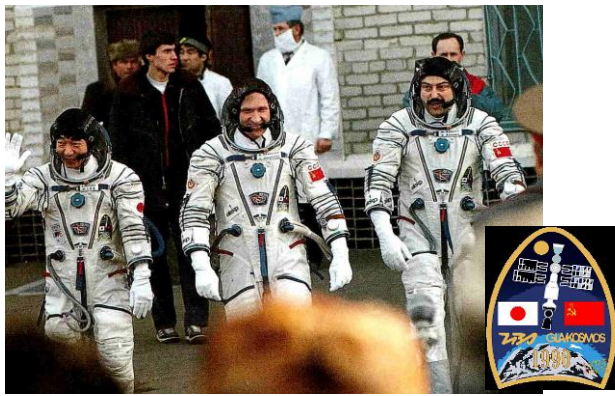
Soyuz TM-8, 1989-09-05
Viktorenko och Serebrov
Startplatta **LC-1**
dockning med **Mir**

Soyuz-TM-9, 1990-02-11
Soloviyov och Balandin
Startplatta **LC-1**
dockning med **Mir**

Soyuz TM-10, 1990-08-01
Manakov och Strekalov
Startplatta **LC-1**
dockning med **Mir**

Soyuz TM-11, 1990-12-02
Afanasiyev, Manarov och Akiyama
Startplatta **LC-1**, dockning med **Mir**

Soyuz TM-12, 1991-05-18
Artsebarsky, Krikalyov och Sharman
Startplatta **LC-1**
dockning med **Mir**

Soyuz TM-13, 1991-10-02
Volkov, Aubakirov och Viehböck
Startplatta **LC-1**
dockning med **Mir**

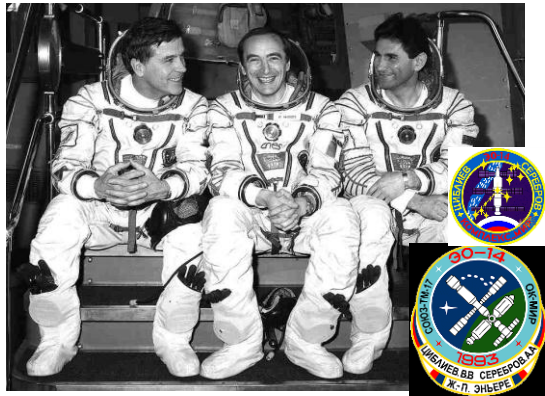
Soyuz TM-14, 1992-03-17
Viktorenko, Kaleri och Flade, **LC1**, d. **Mir**

Soyuz TM-15, 1992-07-27
Soloviyov, Avdeyev och Tognini
Startplatta **LC-1**, dockning med **Mir**

Soyuz TM-16, 1993-01-24
Manakov och **Poleshchuk**
Startplatta **LC-1**
dockning med **Mir**

Soyuz TM-17, 1993-07-01
Tsibliyev, Serebrov och Haigneré
Startplatta **LC-1**, dockning med **Mir**

Soyuz TM-18, 1994-01-08
Afanasiyev, Usachyov och Polyakov
Startplatta **LC-1**, dockning med **Mir**

Soyuz TM-19, 1994-07-01
Malenchenko och Musabayev
Startplatta **LC-1**, dockning med **Mir**

Soyuz TM-20, 1994-10-03
Viktorenko, Kondakova och Merbold
Startplatta **LC-1**, dockning med **Mir**

Soyuz TM-21, 1995-03-14
Dezhurov, Strelakov och Thagard
Startplatta **LC-1**, dockning med **Mir** och **STS-71**

Soyuz TM-22, 1995-09-03
Gidzenko, Avdeyev och Reiter
Startplatta **LC-1**, dockning med **Mir** och **STS-74**

Soyuz TM-23, 1996-02-21
Onufriyenko och Usachyov
Startplatta **LC-1**
dockning med **Mir** och **STS-76**

Soyuz TM-24, 1996-08-17
Korzun, Kaleri och André-Deshays
Startplatta **LC-1**, dockning med **Mir**
och **STS-79**

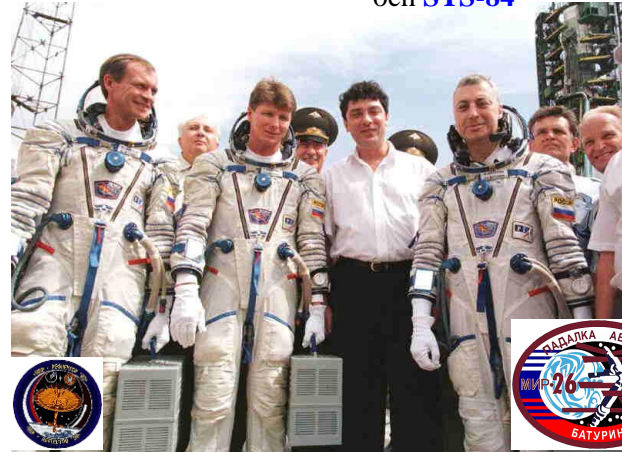
Soyuz TM-25, 1997-02-10
Tsbliyev, Lazutkin och Reinhold
Startplatta **LC-1**, dockning med **Mir**
och **STS-84**

Soyuz TM-26, 1997-08-05
Soloviyov och Vinogradov
Startplatta **LC-1**, dockning med **Mir**
och **STS-86** o **STS-89**

Soyuz TM-27, 1998-01-29
Musabayev, Budarin och Eyharts
Startplatta **LC-1**
dockning med **Mir** o **STS-91**

Soyuz TM-28, 1988-08-13
Padalka, Avdeyev och Baturin, **LC-1**, d. **Mir**

Soyuz TM-29, 1999-02-20
Afanasiyev, Haigneré och Bella
LC-1. dockning med **Mir**

Soyuz TM-30, 2000-04-04
Zalyotin och Kaleri
LC-1, dockning med **Mir** sista gång

Soyuz TM-31, 2000-10-31
Gidzenko, Shepherd och Krikalyov
LC-1. dockning ISS

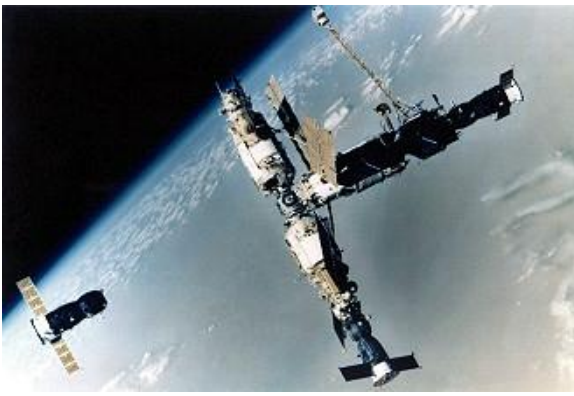
Soyuz TM-32, 2001-04-28
Musabayev, Baturin och Titov
LC-1, dockning med ISS, **STS-102**

Soyuz TM-33, 2001-10-21
Afanasiyev, Haigneré och Kozeyev
LC-1. dockning med ISS

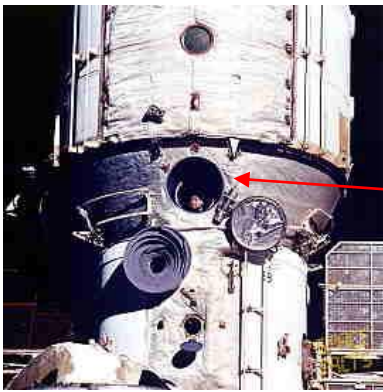
Soyuz TM-34, 2002-04-25
Gidzenko, Gidzenko och Shuttleworth
Startplatta **LC-1**, dockning med ISS

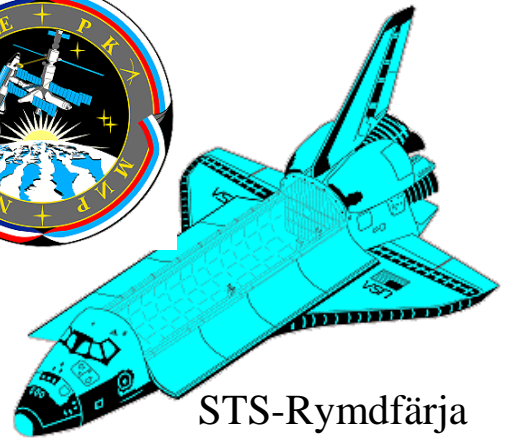
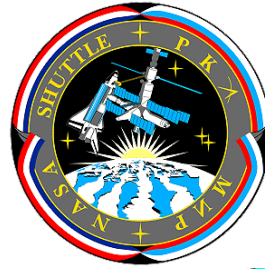
Rymdstationen Mir

Soyuz TM-17 dockar med rymdstationn Mir

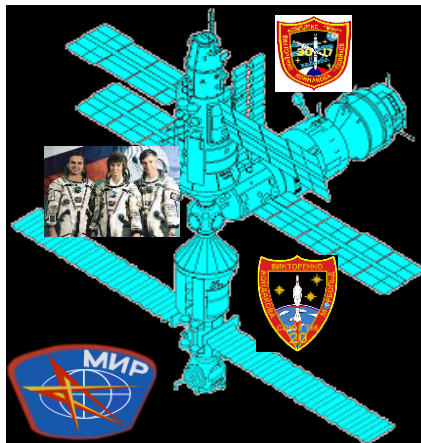
Soyuz TM-16, kosmonauten Polyakov ombord Mir, satte världsrekord, han stannade i Mir 438 dagar.

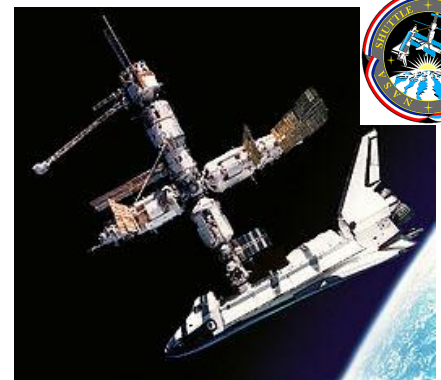
STS-Rymdfärja
NASA/USA

STS-63, Discovery, MIR
oktober 1994

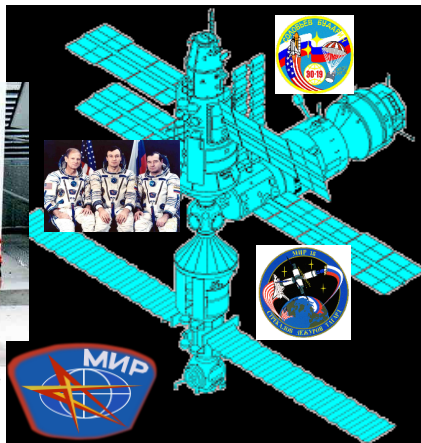
Soyuz TM-20/Mir

STS-63 dockar med Mir 1994

STS-71, Atlantis, MIR
28 juni 1995

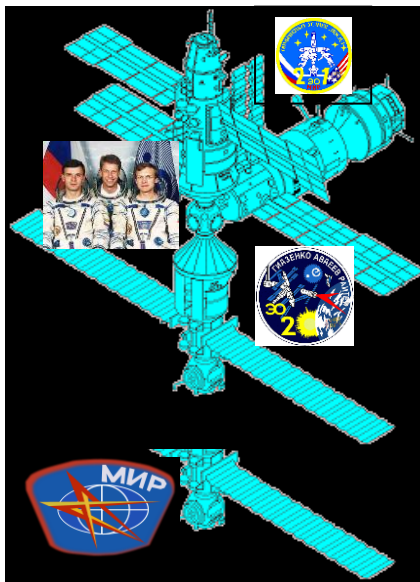
Soyuz TM-21/Mir

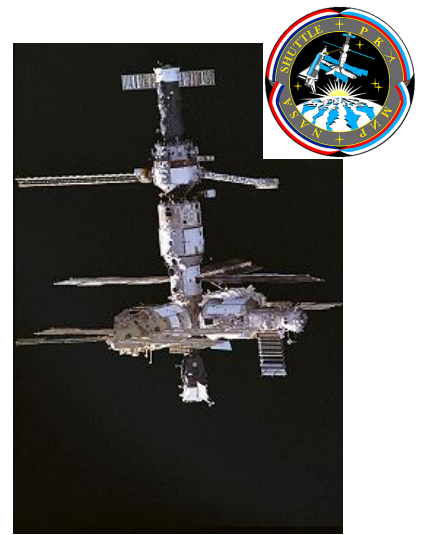
STS-71 dockar med Mir 1995

STS-74, Atlantis, MIR
15 november 1995

Soyuz TM-22/Mir

STS-74 dockar med Mir 1995

STS-76, Atlantis, MIR
24 mars 1996

Soyuz TM-23/Mir

STS-76 dockar med Mir 1996

STS-79, Atlantis, MIR
19 september 1996

Soyuz TM-24/Mir

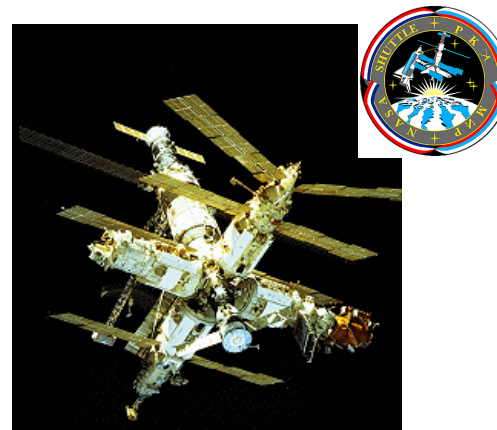
STS-79 dockar med Mir 1996

STS-81, Atlantis, MIR
20 januari 1997

Soyuz TM-25/Mir

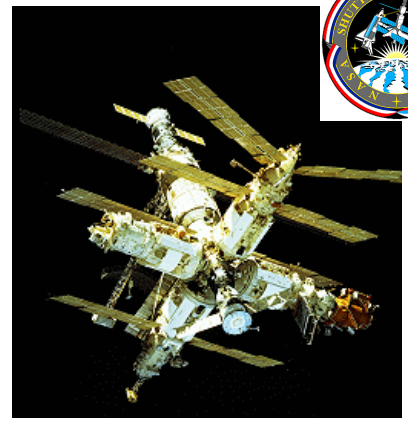
STS-81 dockar med Mir 1997

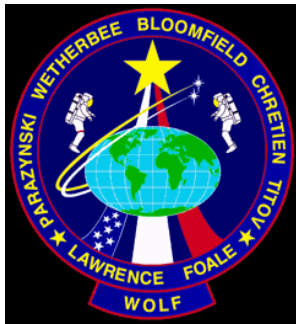
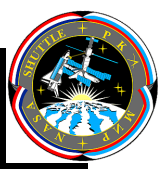
STS-84, Atlantis, MIR
18 maj 1997

Soyuz TM-25/Mir

STS-84 dockar med Mir 1997

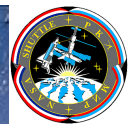
STS-86, Atlantis, MIR
3 oktober 1997

Soyuz TM-26/Mir

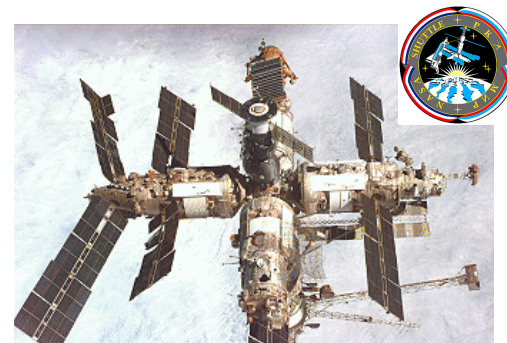
STS-86 dockar med Mir 1997

STS-89, Endeavour, MIR
24 januari 1998

Soyuz TM-26

STS-89 dockar med Mir 1998

STS-91, Discovery, MIR
4 juni 1998

Soyuz TM-27/Mir

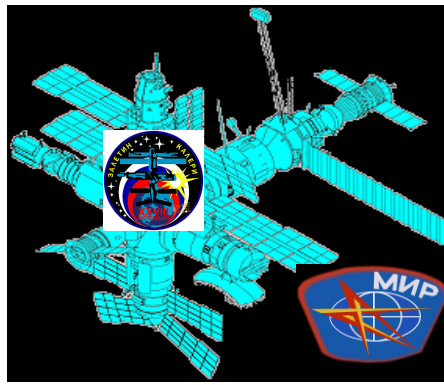

STS-91 dockar med Mir 1998
Den sista STS-dockningen med
rymdstationen Mir

Soyuz TM-30
4 april 2000

Soyuz TM-30/Mir

Soyuz TM-30 dockade för sista gången med rymdstationen Mir 6 april 2000 på 192,8 - 239,8 km höjd.

En utbyggd rymdstation Mir som var aktiv f.o.m. 1986 t.o.m. 2001. Den 23 mars 2001 störtade Mir och brann upp i atmosfären.

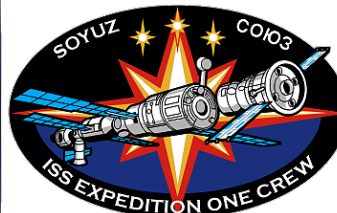
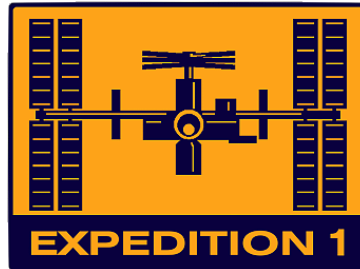
STS-102, Discover, ISS
10 mars 2001

ISS: Expedition 1, 2000

STS-102 dockade med ISS 10 mars 2001

Soyuz TM-31, 2000-10-31/Expedition 1

Gidzenko Yuri Pavlovich befälhavare, 1 Shepherd William McMichael flygmekaniker, 2 NASA, USA, Krikalyov Sergei Konstantinovich, flygmekaniker, 3

Soyuz TM-32, 2001-04-28

Musabayev Talgat Amangeldyyevich, befälhavare, 1
Baturin Yuri Mikhailovich, flygmekaniker, 2
Tito Dennis Anthony, deltagare, 3
USA, rymdturist

Soyuz TM-32

Soyuz TM-32 sedd från rymdstationen ISS

ISS: Expedition 2, 2001

Expedition 2, Voss, Usachyov, och Helms

STS-102, Discovery, ISS
10 mars 2001

Soyuz TM-33, 2001-10-21

Afanasiyev Viktor Mikhailovich, befälhavare, 1
Haigneré Claudie, flygmekaniker, 2 France
Kozeyev Konstantin Mirovlich, flygmekaniker, 3

Soyuz TM-33 före dockning med ISS

Soyuz TM-33

ISS: Expedition 3, 2001

Expedition 3, Culbertson, Dezhurov och Tyurin

STS-105, Discovery

Soyuz TM-34, 2002-04-25

Gidzenko Yuri Pavlovich, befälhavare, 1
Vittori Roberto, flygmekaniker, 2 Itali, ESA
Shuttleworth Mark Richard "Buranov", deltagare, 3, Republic South Africa

Soyuz TM-34 sedd från ISS

ISS: Expedition 4, 2001/2002

STS-108 Endeavour,

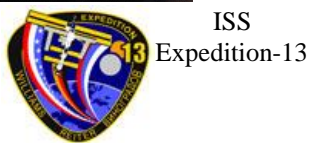
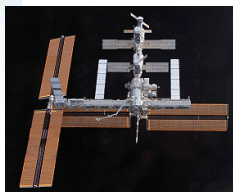

STS-108 Endeavour,

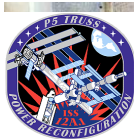
Expedition 4, Walz, Onufriyenko och Bursch

STS-115 till STS-135, 2006 - 2011

STS-115, Atlantis, ISS

Brent W. Jett, Jr. Chris Ferguson, Steven G. MacLean, Daniel C. Burbank, Joseph R. Tanner, Heidemarie M. Stefanyshyn-Piper, 21 september 2006, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-116, Discovery, ISS

Mark L. Polansky, William A. Oefelein, Nicholas J. M. Patrick, Robert L. Curbeam, Jr., Christer Fuglesang, Joan E. Higginbotham, Sunita "Sun" Williams, 22 december 2006, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

ISS Expedition-15

STS-117, Atlantis, ISS

Frederick W. Sturckow, Lee J. Archambault, Patrick G. Forrester, Steven R. Swanson, John D. Olivas, James F. Reilly, Clayton Anderson, Sunita "Sun" Williams Expedition 15, 22 juni 2007, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

ISS Expedition-15

STS-118, Endeavour, ISS

Scott J. Kelly, Charles O. Hobaugh, Tracy E. Caldwell, Richard A. Mastracchio, Dafydd R. Williams, Barbara R. Morgan, B. Alvin Drew, 21 augusti 2007, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

ISS Expedition-16

STS-120, Discovery, ISS

Pamela Melroy, George D. Zamka, Douglas H. Wheelock, Stephanie Wilson, Scott E. Parazynski, Paolo A. Nespoli Launching Daniel M. Tani Landing Clayton Anderson 23 oktober 2007, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

ISS Expedition-16

STS-122, Atlantis, ISS

Stephen Frick, Alan G. Poindexter, Leland D. Melvin, Rex J. Walheim, Hans Schlegel, Stanley G. Love, Léopold Eyharts, Expedition 16, Daniel M. Tani, Expedition 160 februari 2008, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

ISS Expedition-16

STS-123, Endeavour, ISS

Dominic Gorie, Gregory H. Johnson, Robert L. Behnken, Michael Foreman, Richard M. Linnehan, Takao Doi Launching Garret Reisman Landing Léopold Eyharts
11 mars 2008, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

ISS Expedition-17

STS-124, Discovery, ISS

Mark E. Kelly, Kenneth T. Ham, Karen L. Nyberg, Ronald J. Garan, Jr., Michael E. Fossum, Akihiko Hoshide Launching Gregory E. Chamitoff Landing Garret E. Reisman
31 maj 2008, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

ISS Expedition-18

STS-126, Endeavour, ISS

Christopher Ferguson, Eric A. Boe, Donald Pettit, Stephen G. Bowen Heidemarie Stefanyshyn-Piper, Robert S. Kimbrough Launching Sandra H. Magnus Landing Gregory Chamitoff
15 november 2008, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

ISS Expedition-18

STS-119, Discovery, ISS

Lee J. Archambault, Dominic A. "Tony" Antonelli, Joseph M. Acaba, Steven R. Swanson, Richard R. Arnold, John L. Phillips, Koichi Wakata, Sandra H. Magnus
15 mars 2009, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

HST

STS-125, Atlantis, HST, Hubble Space Telescope

Scott Altman, Gregory C. Johnson, Michael T. Good, Megan McArthur, John M. Grunsfeld, Michael J. Massimino, Andrew J. Feustel
11 maj 2009, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

ISS Expedition-20

STS-127, Endeavour, ISS

Mark L. Polansky, Douglas G. Hurley, Christopher J. Cassidy, Julie Payette, Thomas H. Marshburn, David Wolf, Timothy Kopra, Expedition 20, Koichi Wakata, Expedition, JAXA
15 juli 2009, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-128, Discovery, ISS
 Frederick W. Sturckow, Kevin A. Ford, Patrick G. Forrester, José M. Hernández, John D. Olivas, Christer Fuglesang, Nicole Stott
 Expedition 20, Timothy Kopra Expedition 20
 29 augusti 2009, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

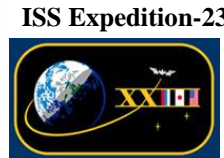
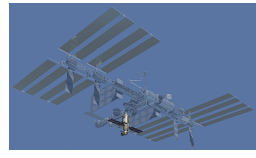
STS-129, Atlantis, ISS
 Charles O. Hobaugh, Barry E. Wilmore, Leland D. Melvin, Randolph Bresnik, Michael Foreman, Robert Satcher, Nicole Stott, Expedition 21
 16 november 2009, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-130, Endeavour, ISS
 George D. Zamka, Terry Virts, Kathryn P. Hire, Stephen, Robinson
 Nicholas Patrick, Robert L. Behnken
 8 februari 2010, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-131, Discovery, ISS
 Alan Poindexter, James Dutton, Richard Mastracchio, Dorothy M. Metcal
 Lindenburger, Stephanie Wilson, Naoko Yamazaki, Clayton Anderson
 5 april 2010., Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-132, Atlantis, ISS
 Kenneth Ham, Dominic A. "Tony" Antonelli, Garrett Reisman, Michael T. Good, Stephen G. Bowen, Piers Sellers
 14 maj 2010, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-133, Discovery, ISS, Discoverys sista flight, (39)
 Steven Lindsey, Eric Boe, Nicole Stott, Alvin Drew, Michael Barratt, Stephen Bowen
 24 februari 2011, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

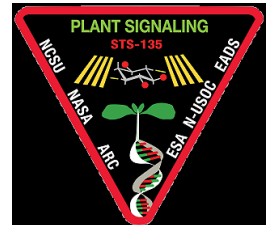
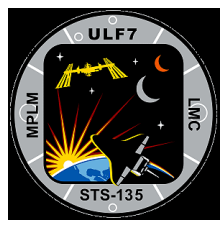

STS-134, Endeavour, ISS, Endeavours sista flight, (25)

Mark E. Kelly, Gregory H. Johnson, Michael Fincke, Roberto Vittori,
Andrew J. Feustel, Gregory Chamitoff
16 maj 2011, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

THE CREW OF STS-135
"THE FINAL FOUR"
C. J. Ferguson COR
Doug Hurley PLT
Sandra Magnus MS1
Rex Walheim MS2

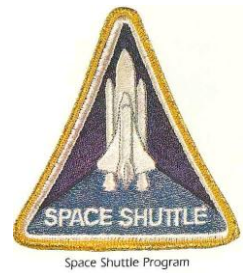
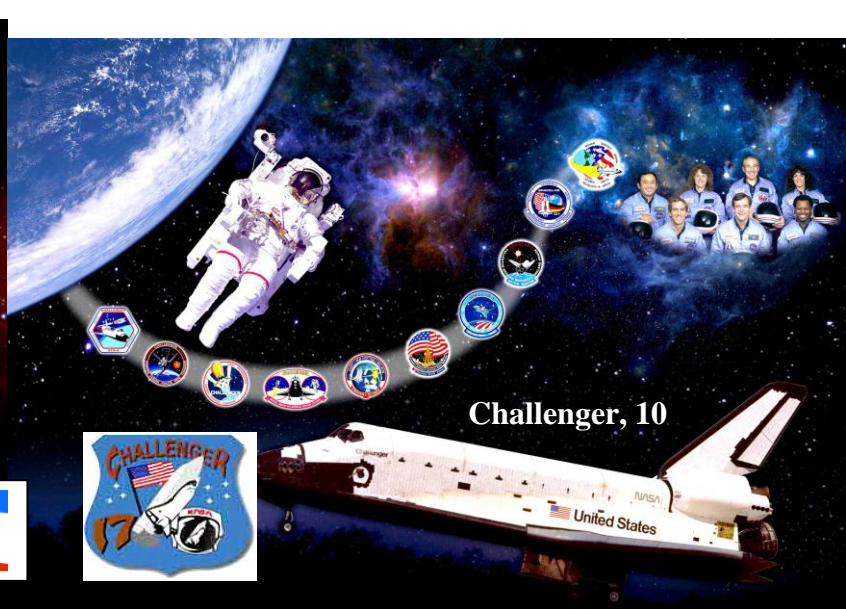

STS-135, Atlantis, ISS, Atlantis sista flight, (33), Sista gången för Shuttle Program

Christopher Ferguson, Douglas Hurley, Sandra Magnus, Rex Walheim
8 juli 2011, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

Trettio års STS rymdprogram är slut. Rymdhissen stannade för alltid. Neutronstjärnan, **G1.9** nådde solsystemets gräns, bakom Pluto 2012, och NASA avslutade sitt STS program 2011. Om man går igenom hela STS-programmet från STS-1 till STS-135 inklusive Soyuz TMA och ISS, finner man ett omfattande forsknings- och vetenskapsprogram, även astronomiskt, på en högre kunskapsnivå. NASA och dess allierade, bl.a. ESA, med alla STS uppdragsemblem, sände ut budskapet till människor som är intresserade av och följer rymdprogrammet, för att de ska förstå vad som är aktuellt och väntar oss i fortsättningen. Sedan 2011 är den ryska **Soyuz** rymdhiss mellan jorden och ISS. Soyuz är rymdens största program, startades 1967 med **Soyuz-1**, har alltså fungerat i **50 år**, och är nu i neutronstjärnans intressecentrum. – **Shenzhou**, Kina hänger med. Nu kommer snart neutronstjärnan att dyka upp igen som en komet, den gjorde det våren 2018. För ca. tolv tusen år sen sjönk den forna kontinenten "MU" och vid ANs (Nemesis) återkomst vid Israels grundande för 3 600 år sen mötte den forna ön **Atlantis** samma öde som MU.

Rymdfärjornas pensionering 2011.

Soyuz TMA-1 till Soyuz TMA-22

2002-2011 Baikonur Cosmodrome

Exp. 5 o Exp. 6

ISS, Exp. 7

Soyuz TMA-1, 2002-10-30

Zalyotin Sergei Viktorovich, befälhavare, 1
De Winne Frank Luc, Flight Engineer, 2
Belgium Lonchakov Yuri Valentinovich,
Flygmekaniker, 3
Start Baikonur **LC-1**
Dockning med ISS, Exp. 5 o Exp. 6

Soyuz TMA-2, 2003-04-26

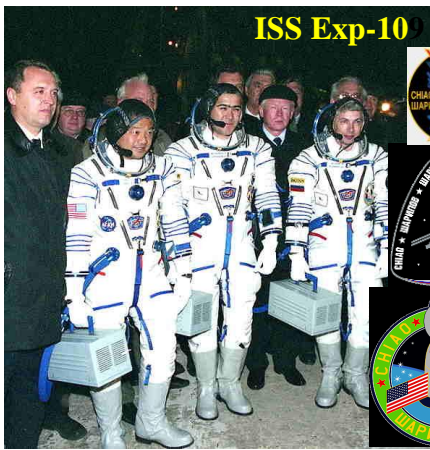
Malenchenko Yuri Ivanovich,
befälhavare, 1 Lu Edward Tsang,
flygmekaniker, 2 NASA
Start Baikonur **LC-1**
Dockning med ISS, Exp. 7

Soyuz TMA-3, 2003-10-18

Kaleri Aleksandr Yuriyevich,
befälhavare, 1 Duque Pedro Francisco,
flygmekaniker, 2 Spain ESA, Foale
Colin Michael, flygmekaniker, 2 NASA
Start Baikonur **LC-1**
Dockning med ISS, Exp. 8

ISS Exp-9

ISS Exp-10

ISS Exp-11

Soyuz TMA-4, 2004-04-19

Padalka Gennadi Ivanovich, befälhavare, 1
Kuipers André, flygmekaniker, 2
Nederländerna ESA
Fincke Edward Michael "Mike",
flygmekaniker, 3 NASA
Start Baikonur **LC-1**
Dockning med ISS, Exp. 9

Soyuz TMA-5, 2004-10-14

Sharipov Salizhan Shakirovich,
befälhavare, 1
Chiao Leroy, flygmekaniker, 2 USA
NASA
Shargin Yuri Georgiyevich,
flygmekaniker, 3
Start Baikonur **LC-1**
Dockning med ISS, Exp. 10

Soyuz TMA-6, 2006-04-14

Krikalyov Sergei Konstantinovich,
befälhavare, 1
Vittori Roberto, flygmekaniker, 2 Italien
ESA
Phillips John Lynch, flygmekaniker, 3
USA NASA
Start Baikonur **LC-1**
Dockning med ISS, Exp. 11

ISS Exp-12

ISS Exp-13

ISS Exp-14

Soyuz TMA-7, 2005-10-01

Tokarev Valeri Ivanovich, befälhavare, 1
McArthur William Surles, Jr. "Bill",
flygmekaniker, 2 USA NASA
Olsen Gregory Hammond "Greg", deltagare,
3 USA NASA
Start Baikonur **LC-1**
Dockning med ISS, Exp. 12

Soyuz TMA-8, 2006-03-30

Vinogradov Pavel Vladimirovich, befälhavare, 1
Williams Jeffrey Nels, flygmekaniker, 2 USA,
NASA
Pontes Marcos Cesar, deltagare, 3 Brasilien
Start Baikonur **LC-1**
Dockning med ISS, Exp. 13

Soyuz TMA-9, 2006-09-18

Tyurin Mikhail Vladislavovich,
befälhavare, 1
Lopez-Alegria Michael Eladio "LA",
flygmekaniker, 2 USA NASA
Ansari Anousheh, deltagare, 3 USA
NASA
Start Baikonur **LC-1**
Dockning med ISS, Exp. 14

Soyuz TMA-10, 2007-04-07

Kotov Oleg Valeriyevich, befälhavare, 1
Yurchikhin Fyodor Nikolayevich,
flygmekaniker, 2
Simonyi Charles "Károly", deltagare, 3
USA NASA
Start Baikonur **LC-1**
Dockning med ISS, Exp. 15

Soyuz TMA-11, 2007-10-10

Malenchenko Yuri Ivanovich,
befälhavare, 1
Whitson Peggy Annette, flygmekaniker,
2 USA NASA,
Muszaphar Shukor Sheikh, deltagare, 3
Malaysia
Start Baikonur **LC-1**
Dockning med ISS, Exp. 16

Soyuz TMA-12, 2008-04-08

Volkov Sergei Aleksandrovich,
befälhavare, 1
Kononenko Oleg Dmitriyevich,
flygmekaniker, 2
Yi Soyeon, deltagare, 3
Sydkorea
Start Baikonur **LC-1**
Dockning med ISS, Exp. 17

Soyuz TMA-13, 2008-10-12

Lonchakov Yuri Valentinovich,
Befälhavare, 1
Fincke Edward Michael "Mike",
flygmekaniker, 2 USA NASA
Garriott Richard Allen, deltagare, 3
USA NASA
Start Baikonur **LC-1**
Dockning med ISS, Exp. 18

Soyuz TMA-14, 2009-03-26

Padalka Gennadi Ivanovich, befälhavare, 1
Barratt Michael Reed, flygmekaniker, 2
USA, NASA
Simonyi Charles "Károly", deltagare, 3
USA, NASA
Start Baikonur **LC-1**
Dockning med ISS, Exp. 19

Soyuz TMA-15, 2009-05-27

Romanenko Roman Yuriyevich,
befälhavare, 1
De Winne Frank Luc, flygmekaniker 2,
Belgien ESA
Thirsk Robert Brent, flygmekaniker, 3
Canada
Start Baikonur **LC-1**
Dockning med ISS, Exp. 20

Soyuz TMA-16, 2009-09-30

Surayev Maksim Viktorovich,
befälhavare, 1
Williams Jeffrey Nels, befälhavare, 2
USA, NASA
Laliberté Guy, deltagare, 3 Canada
Start Baikonur **LC-1**
Dockning med ISS, Exp. 21

Soyuz TMA-17, 2009-12-20,

Kotov Oleg Valeriyevich, befälhavare, 1
Noguchi Soichi, flygmekaniker, 2 Japan
Creamer Timothy John, "TJ",
flygmekaniker NASA
Start Baikonur **LC-1**
Dockning med ISS, Exp. 22

Soyuz TMA-18, 2010-04-02

Skvortsov Aleksandr Aleksandrovich Jr,
befälhavare, 1
Korniyenko Mikhail Borisovich,
flygmekaniker, 2
Caldwell-Dyson Tracy Ellen,
flygmekaniker, 3 USA NASA
Start Baikonur **LC-1**
Dockning med ISS, Exp. 23

ISS Exp-24

ISS Exp-25

ISS Exp-26

Soyuz TMA-19, 2010-06-15

Yurchikhin Fyodor Nikolayevich,
befälhavare, 1
Walker Shannon, flygmekaniker, 2 USA,
NASA
Wheelock Douglas Harry, flygmekaniker, 3
USA, NASA
Start Baikonur **LC-1**
Dockning med ISS, Exp. 24

Soyuz TMA-01M, 2010-10-07

Kaleri Aleksandr Yuriyevich, befälhavare, 1
Skripochka Oleg Ivanovich, flygmekaniker, 2
Kelly Scott Joseph, flygmekaniker, 3 USA,
NASA
Start Baikonur **LC-1**
Dockning med ISS, Exp. 25

Soyuz TMA-20, 2010-12-15,

Kondratyev Dmitri Yuriyevich,
befälhavare, 1
Nespoli Paolo Angelo, flygmekaniker, 2
Italien, ESA
Coleman Catherine Grace "Cady",
flygmekaniker, 3 USA NASA
Start Baikonur **LC-1**
Dockning med ISS, Exp. 26

ISS Exp-27

ISS Exp-29

ISS Exp-28

Soyuz TMA-21, 2011-04-04

Samokutyayev Aleksandr Mikhailovich, befälhavare 1
Borisenko Andrei Ivanovich, flygmekaniker 1
Garan Ronald John, Jr, flygmekaniker 2
Start Baikonur **LC-1**
Dockning med ISS, Exp. 27

Soyuz TMA-22, 2011-11-14

Shkaplerov Anton Nikolayevich, befälhavare 1
Ivanishin Anatoli Alekseyevich, flygmekaniker 1
Burbank Daniel Christopher, flygmekaniker 3
Start Baikonur **LC-1**
Dockning med ISS, Exp. 28

ISS: Expedition 5-6, 2002

Soyuz TMA-1,
2002-10-30

ISS

Soyuz TMA-1,
2002-10-30

ISS Expedition-6, 2002

ISS Expedition-5, 2002

**Expedition 6, Bowersox,
Pettit och Budarin**

STS-113, Endeavour, ISS

Komet symbol for Nemesis

ISS: Expedition 7, 2003

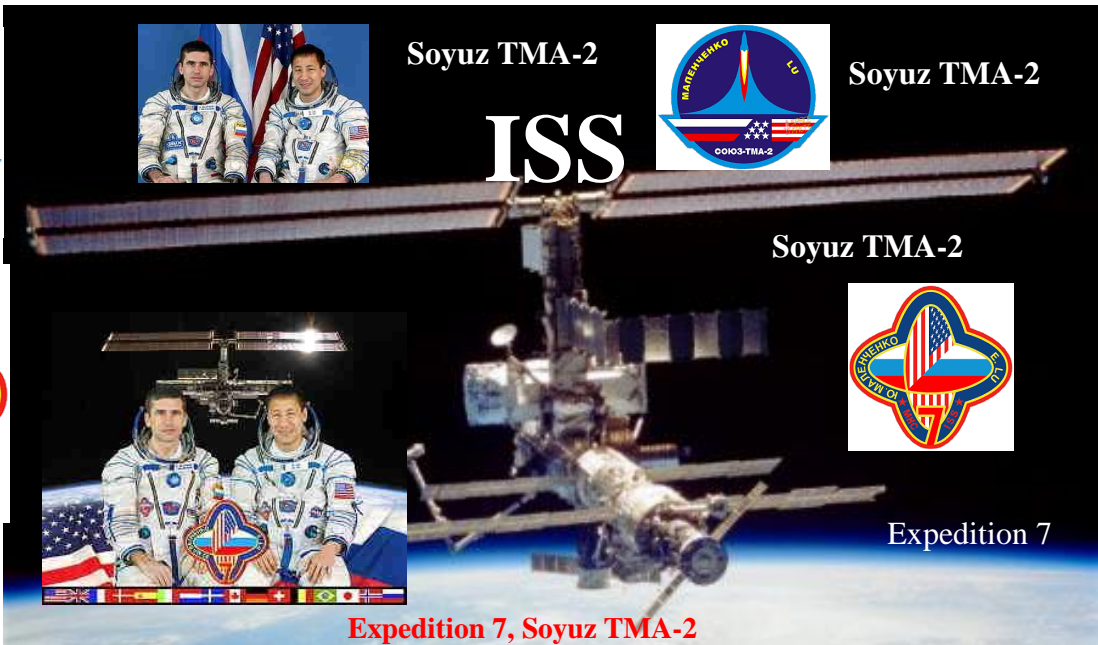

Soyuz TMA-2

ISS

Soyuz TMA-2

Soyuz TMA-2

Expedition 7, Soyuz TMA-2

Expedition 7

Expedition 7

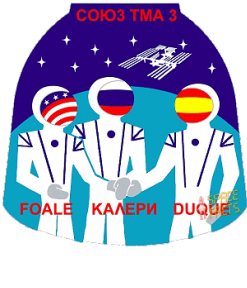
Expedition 7

**Malenchenko Yuri Ivanovich
Lu Edward Tsang**

ISS: Expedition 8, 2003

Soyuz TMA-3
ISS

Expedition 8

Expedition 8

Expedition 8

Expedition 8, Kaleri och Foale

ISS: Expedition 9, 2004

Soyuz TMA-4
ISS

Expedition 9

Expedition 9

Expedition 9

Expedition 9, Fincke och Padalka

En 5-uddig stjärna med svans är symbol för komet, neutronstjärnan Nemesis

ISS: Expedition 10, 2004

Soyuz TMA-5
ISS

Expedition 10

Expedition 10

Expedition 10

Expedition 10, Chiao och Sharipov

ISS: Expedition 11, 2004

Soyuz TMA-6
ISS

Expedition 11

Expedition 11

Expedition 11

Expedition 11, Krikalyov och Phillips

STS-114, Discovery, ISS

ISS: Expedition 12, 2005

Soyuz TMA-7

ISS

Expedition 12

Expedition 12

Expedition 12

Expedition 12, McArthur och Tokarev

En 5-uddig stjärna med svans är symbol för komet, neutronstjärnan Nemesis

ISS: Expedition 13, 2006

Soyuz TMA-8

ISS

Expedition 13

Expedition 13, Reiter, Vinogradov och Williams

Expedition 13

En

STS-121, Discovery, ISS

En 5-uddig stjärna med svans är symbol för komet, neutronstjärnan Nemesis

STS-115, Atlantis, ISS

ISS: Expedition 14, 2006

Soyuz TMA-9

ISS

Expedition 14

Expedition 14, Williams, Lopez-Alegria och Tyurin

Expedition 14

Expedition 14

STS-116, Discovery, ISS

STS-116, Discovery, ISS

ISS: Expedition 15, 2006

Soyuz TMA-10

ISS

Expedition 15

Expedition 15, Anderson, Yurchikhin och Kotov

Expedition 15

Symbol för komet, Nemesis

STS-117, Atlantis, ISS

Expedition 15

STS-118, Endeavour, ISS

Symbol för komet, Nemesis

ISS: Expedition 16, 2008

Soyuz TMA-11

ISS

Expedition 16

Expedition 16

Expedition 16, Tani, Whitson och Malenchenko

STS-120, Discovery, ISS

STS-122, Atlantis, ISS

Symbol för komet

STS-123, Endeavour, ISS

ISS: Expedition 17, 2008

Soyuz TMA-12

ISS

Expedition 17

Expedition 17

Expedition 17, Reisman, Volkov och Kononenko

STS-124, Discovery, ISS

STS-124, Discovery, ISS

ISS: Expedition 18, 2009

Soyuz TMA-13

ISS

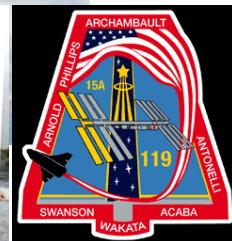
Expedition 18

Expedition 18

Expedition 18, Chamitoff, Fincke och Lonchakov

Expedition 18

STS-119, Discovery, ISS

ISS: Expedition 19, 2009

Soyuz TMA-14

ISS

Expedition 19

Expedition 19, Barratt, Padalka och Wakata

Expedition 19

ISS: Expedition 20, 2009

Soyuz TMA-15

ISS

Expedition 20

Expedition 20, Barratt, Padalka

Expedition 20

Expedition 20

STS-127, Endeavour, ISS

STS-128, Discovery, ISS

ISS: Expedition 21, 2009

Soyuz TMA-16

ISS

Expedition 21

Expedition 21, De Winne, Romanenko

Expedition 21

Expedition 21

STS-129,

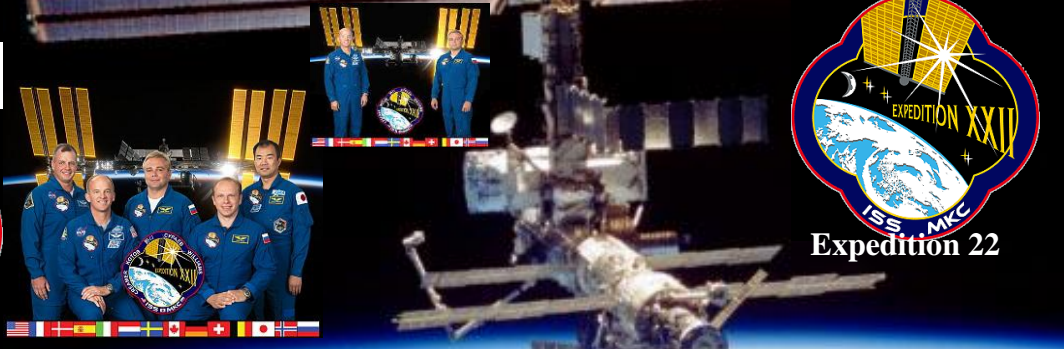

ISS: Expedition 22, 2010

Soyuz TMA-17

ISS

Expedition 22

Expedition 22

Expedition 22

Expedition 22, Soyuz TMA-17

STS-130, Endeavour, ISS

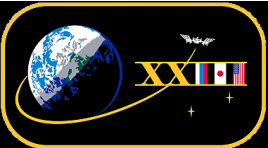
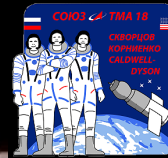

ISS: Expedition 23, 2010

Soyuz TMA-18

ISS

Expedition 23

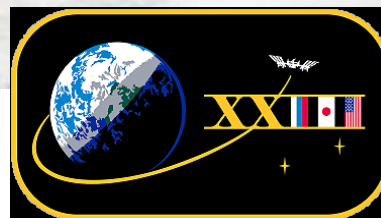
Expedition 23

Expedition 23

Expedition 23, Kotov, Noguchi, Creamer

STS-131, Discovery, ISS

Expedition 23

STS-132, Atlantis, ISS

ISS: Expedition 24, 2010

Soyuz TMA-19
ISS

Expedition 24
Expedition 24
Expedition 24

Expedition 24, Skvortsov, Korniyenko, Caldwell-Dyson

Сoyuz TMA-19 patches: ЮРЧИХИН, WALKER, WHEELLOCK, ДИМИТРИ, 2010, ЭНЕРГИЯ, СОЮЗ ТМА-19 - МКС.

Expedition 24 patches: SKVORTSOV, KORNIYENKO, CALDWELL-DYSON, WALKER, WHEELLOCK, ЮРЧИХИН.

ISS patch: INTERNATIONAL SPACE STATION.

ISS: Expedition 25, 2010

Soyuz TMA-01M
ISS

Expedition 25
Expedition 25
Expedition 25

Expedition 25, Kaleri, Skripochka, Kelly
Soyuz TMA-01M

Сoyuz TMA-01M patches: КАЛЕРИ, SKRIPOCHKA, KELLY, TMA-01M, 2010, ЭНЕРГИЯ, СОЮЗ ТМА-01М - МКС.

Expedition 25 patches: WALKER, WHEELLOCK, ЮРЧИХИН, КАЛЕРИ, SKRIPOCHKA, KELLY, ISS, 25, МКС.

ISS patch: INTERNATIONAL SPACE STATION.

ISS: Expedition 26, 2011

Soyuz TMA-20

ISS

Expedition 26

Expedition 26

Expedition 26, Kondratyev, Coleman, Nespoli
Soyuz TMA-20

Expedition 26

STS-133, Discovery, ISS, Discoverys sista flight, (39)

ISS: Expedition 27, 2011

Soyuz TMA-21

ISS

Expedition 27

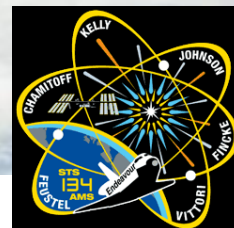
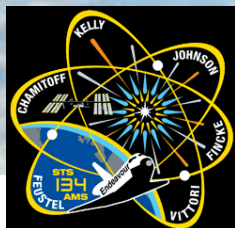
Expedition 27

Expedition 27, Samokutyayev, Borisenko, Garan

Expedition 27

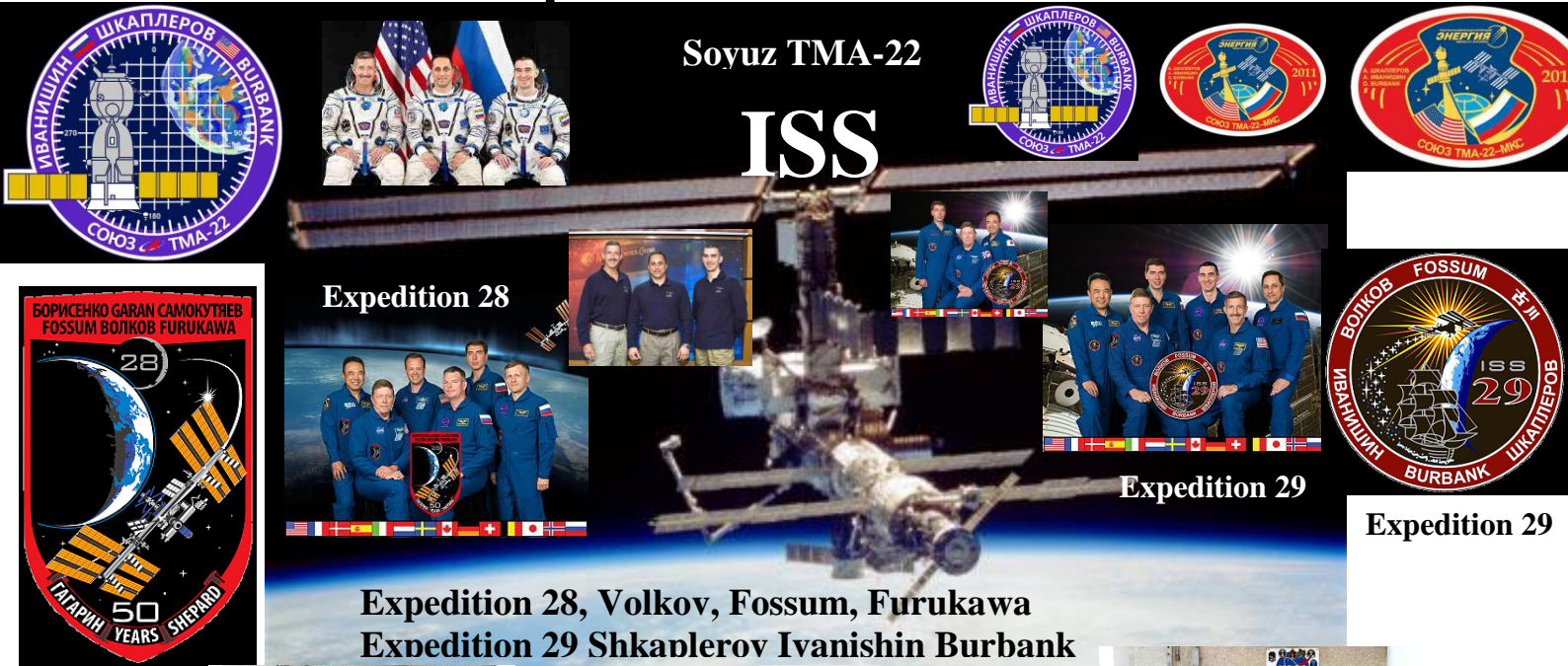
Soyuz TMA-21

STS-134,
Endeavour, ISS,
Endeavours
sista flight, (25)

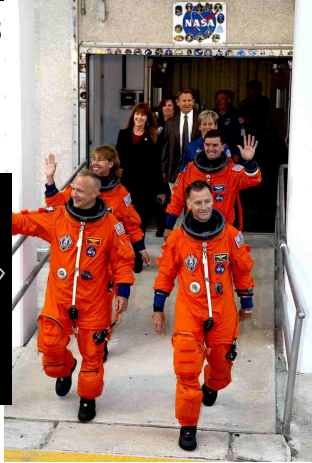
STS-134,
Endeavour, ISS,
Endeavours
sista flight, (25)

ISS: Expedition 28-29, 2011

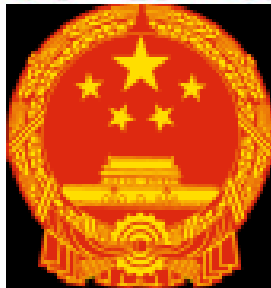

Expedition 28, Volkov, Fossum, Furukawa
Expedition 29 Shkaplerov Ivanishin Burbank

Expedition 28

STS-135, Atlantis, ISS, Atlantis sista flight, (33), Shuttleprogrammets sista flight
Den sista Shuttledockningen med ISS

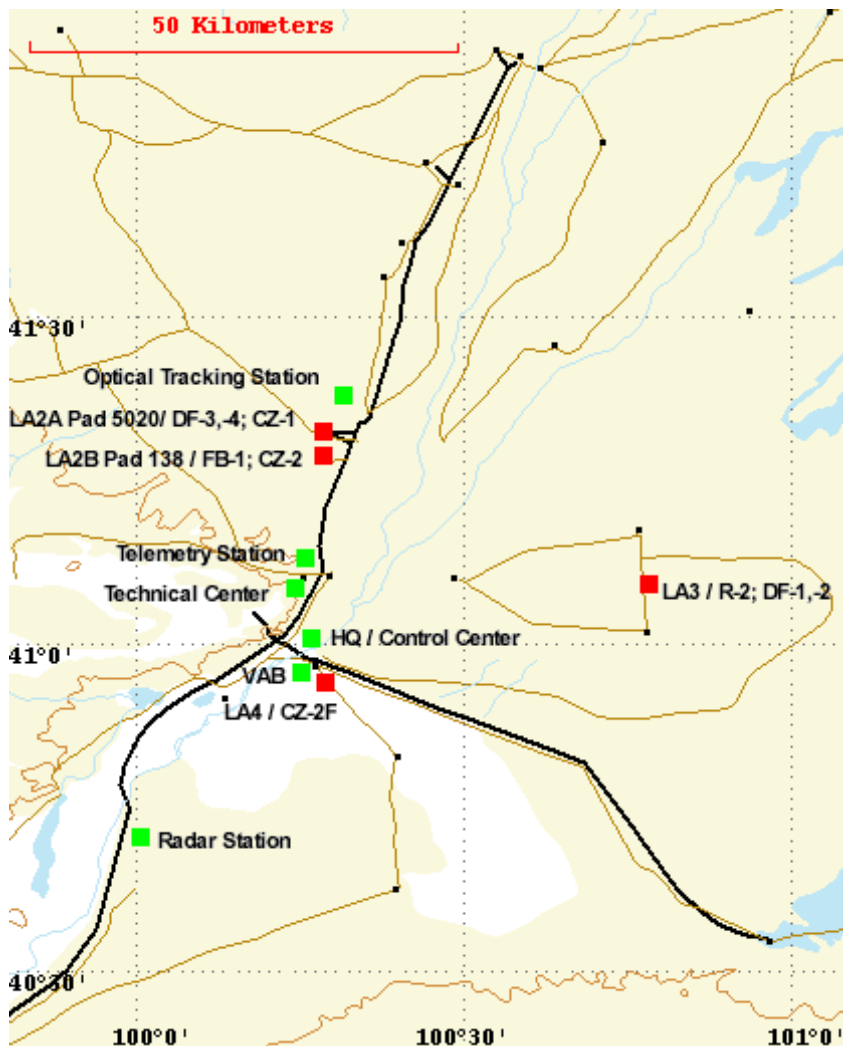
DRAGON IN SPACE

Kina, den tredje största rymdnationen, planerar via sitt projekt Shenzhou sin resa till jordens närmaste himlakropp.

CNSA, China National Space Administration, grundades den 22 april 1993

Shenzhou-5 till **Shenzhou-11**, 2003 - 2016

Uppskjutningsplats, startplattan i Jiuquan Satelite Launching Center LA-4/SLS-1

Xichang Satellite Launch Center, Startplatta 3
Härifrån startar månfärderna med månsönder av serien **Chang'e**

Shenzhou-5 till **Shenzhou-11**,
2003 - 2016

Shenzhou-5, 2003-10-15
Yang Liwei
Start från Jiuquan LA-4/SLS-1

Shenzhou-6, 2005-10-12
Fèi Jùnlóng, Niè Hǎishèng
Start från Jiuquan LA-4/SLS-1

Shenzhou-7, 2008-09-25
Zhai Zhigang, Liu Buoming, Jing Haipen
Start från Jiuquan LA-4/SLS-1
Kinas första rymdpromenad

Shenzhou-8, 2011-10-31
Taikonaut/docka
Start från Jiuquan LA-4/SLS-1
Dockning med Tiangong-1

Shenzhou-9, 2012-06-16
Jing Haipen, Liu Wang, Liu Yang
Start från Jiuquan LA-4/SLS-1
Dockning med Tiangong-1

Shenzhou-10, 2013-06-11
Nie Haisheng, Zhang Xiaoguan, Wang Yaping
Start från Jiuquan LA-4/SLS-1
Dockning med Tiangong-1

Shenzhou-11, 2016-10-16
Jing Haipeng, Chen Dong

Start från Jiuquan LA-4/SLS-1
Dockning med Tiangong-11

Rymdstationerna Tiangong-1, Tiangong-2 och Tiangong-3

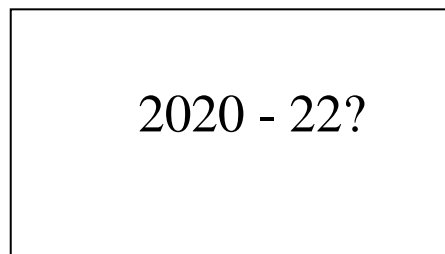
Tiangong-1

Den 29 september 2011 lyfte rymdstationen Tiangong 1, därefter startade **Shenzhou-8** från startplattan i Jiuquan LA-4/SLS-1. Rymdstationen Tiangong-1 brann upp på sin väg mot jorden den 2 april 2018.

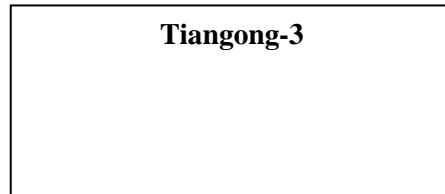

Tiangong-2

Startade från Jiuquan den 15 september 2016 och därefter lyfte **Shenzhou-9** från Jiuquan LA-4/SLS-1. Den återvände till jorden i juni 2018 och brann upp.

2020 - 22?

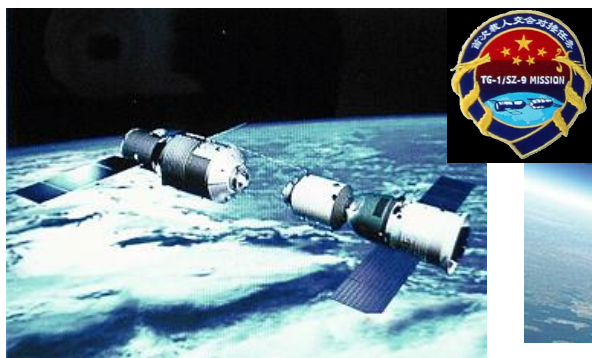
Tiangong-3

Kinas första rymdpromenad, taikonaut Zhai i september 2008.

Shenzhou 8 och Tiangong 1. Dockningen ägde rum mellan den 3 och 4 november 2011

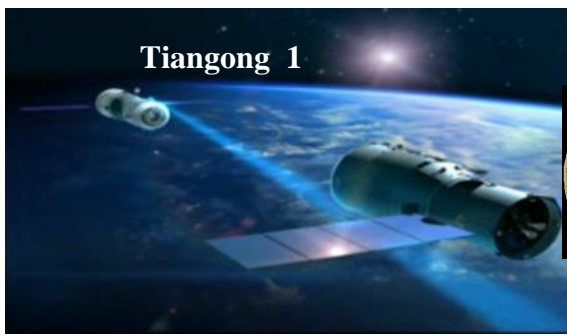
Den första dockningen i rymdprogrammet

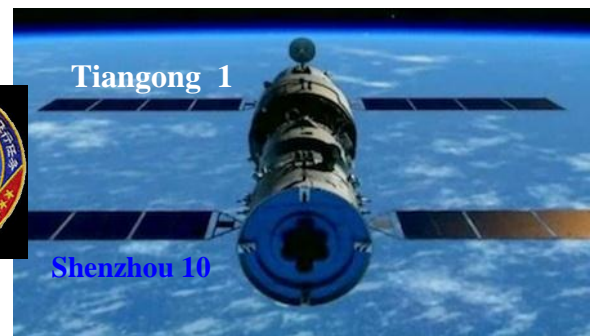
Tiangong 1

Shenzhou 9

Dockning mellan rymdskeppet Shenzhou-9 och rymdstationen Tiangong-1 den 18 juni 2012

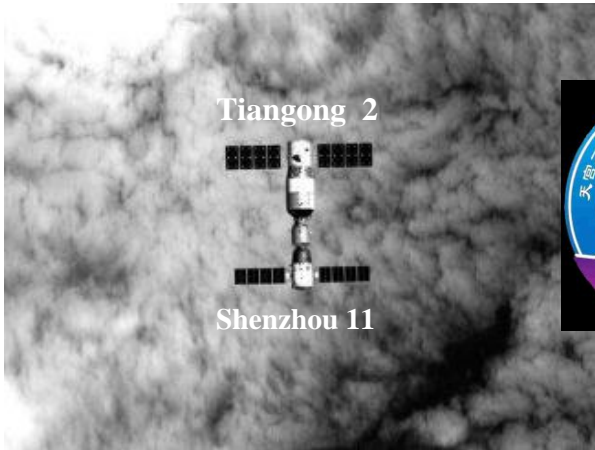
Tiangong 1

Tiangong 1

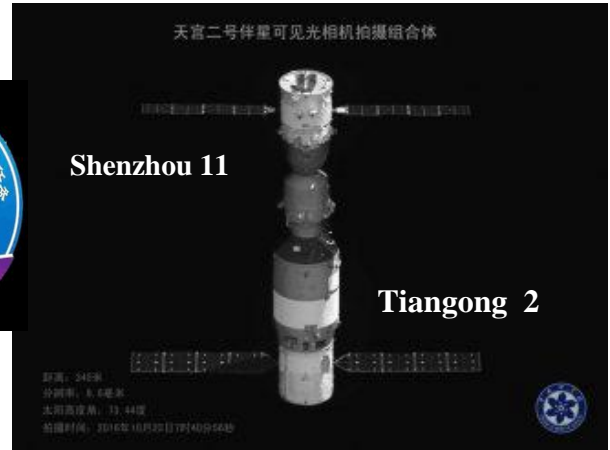
Shenzhou 10

Dockning med rymdstationen Tiangong-1 den 13 juni 2013

Tiangong 2

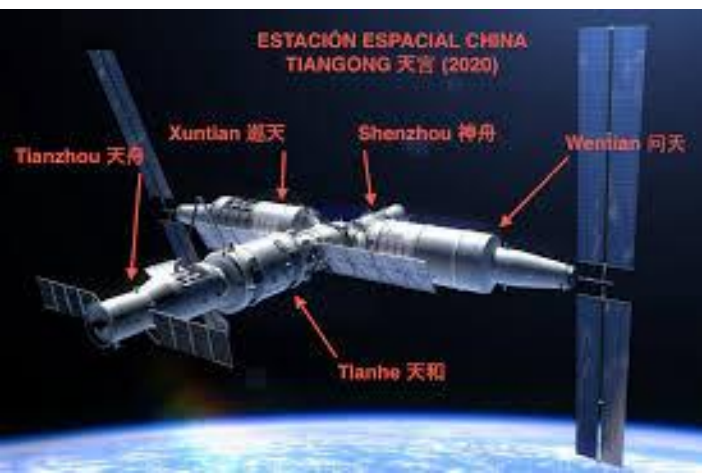
Shenzhou 11

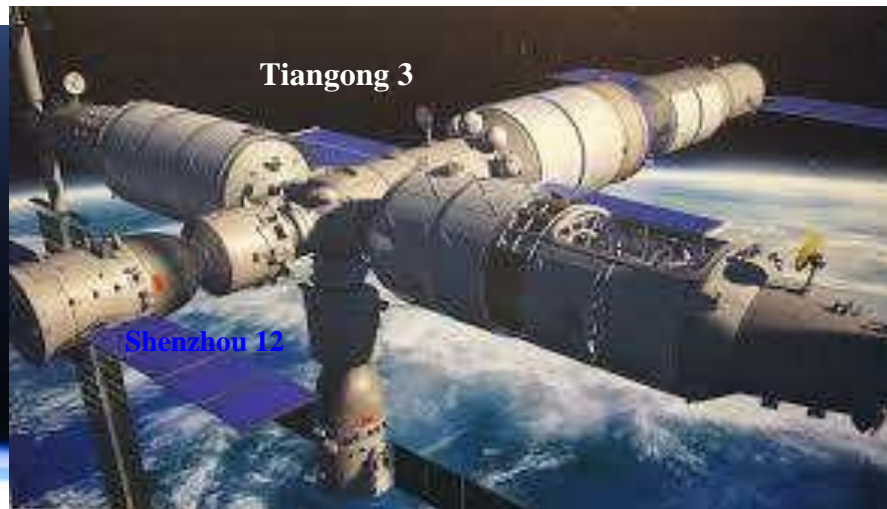
Shenzhou 11

Tiangong 2

Dockning mellan rymdstationen Tiangong-2 och Shenzhou-11, 18 oktober 2016

ESTACIÓN ESPACIAL CHINA
TIANGONG 天宫 (2020)

Tiangong 3

Shenzhou 12

Tiangong 3

Shenzhou 13

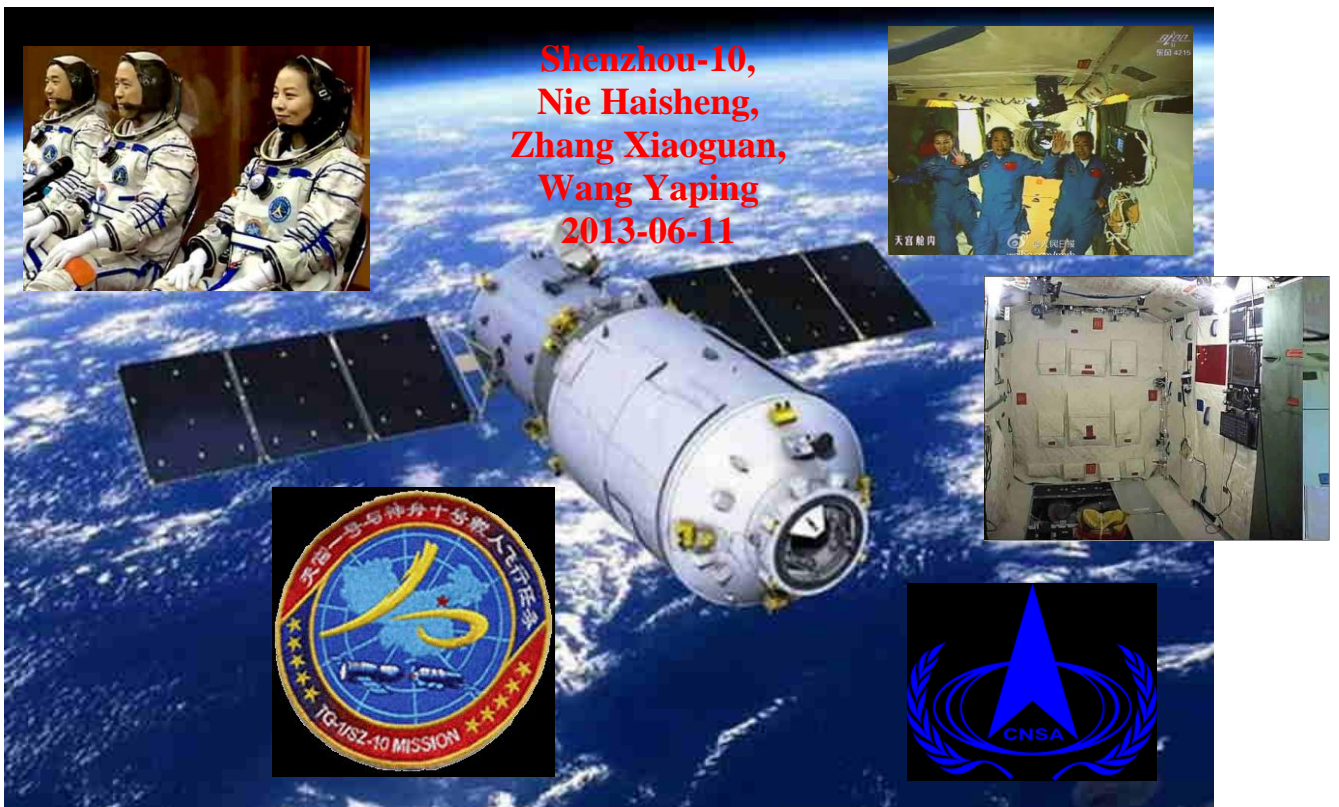
Tiangong-3 kanske blir världens modernaste rymdstation och laboratorium

Tiangong-1, rymdstation

Besättningen på **Shenzhou-9**, vistelse i rymdstationen två veckor

Tiangong-1, rymdstation

Besättningen på **Shenzhou-10**, vistelse i rymdstationen elva dagar

Tiangong-2, rymdstation

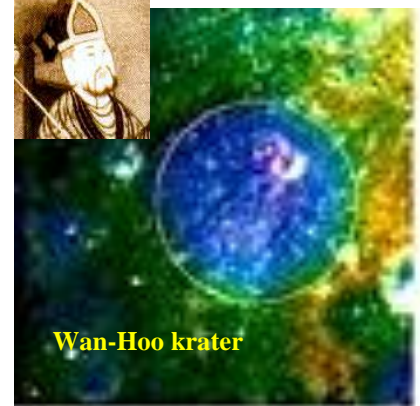
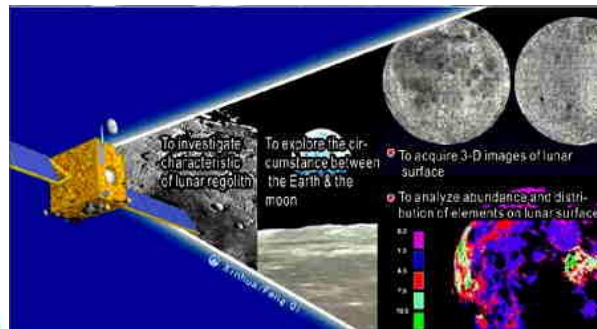

Besättningen på **Shenzhou-11**, vistelse i rymdstationen 1 månad
Se vidare **Industri**, länken *Månens besökare, final*, sidorna 6-13

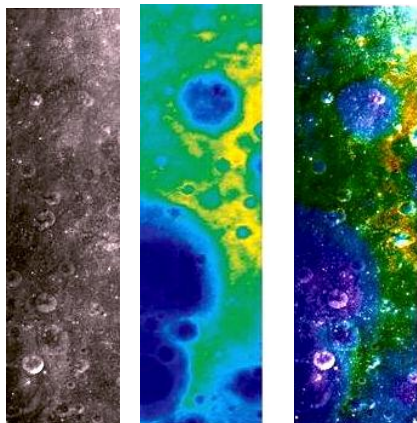
Kina och månen

Kina har ännu inte gjort bemannade månfärder och landningar, men däremot har de en framgångsrik månsönd av serien Chang'e. Det är värt att blicka tillbaka i tiden och titta lite närmare på dessa månsönder.

Chang'e-1, 24 oktober 2007

Wan-Hoo krater

Wan-Hoo krater

Wan-Hoo krater

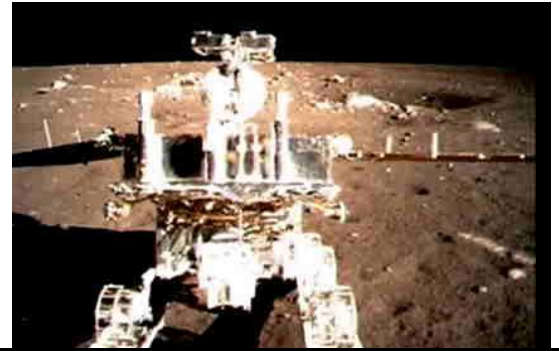
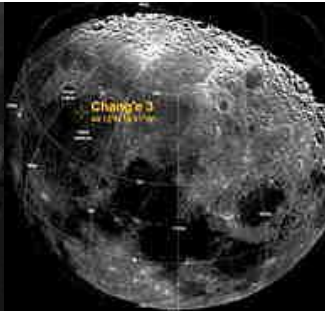
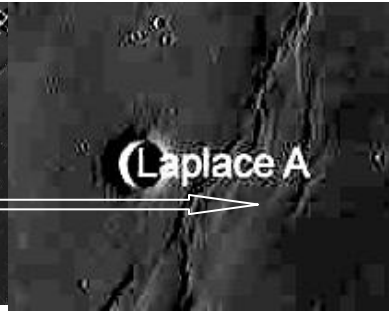
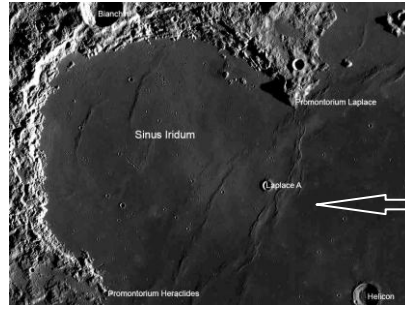
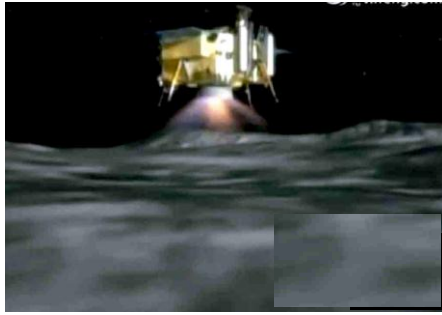
Chang'e 1 startade från Xichang Satellite Launch Center, startplatta 3 den 24 oktober 2007, och gick in i omloppsbana runt månen den 5 november 2007. De första bilderna skickades tillbaka den 26 november 2007, bl. a. från krater Wan-Hoo, bilder ovan. Dess diameter är 52 km. Kratern fick namn efter Wan-Hu och finns på månens baksida. På färgbilderna syns att kratern bl.a. består av gröna växter, trots att den ligger på månens baksida. Den blåa färgen liknar hav. Färgerna bekräftar att atmosfär finns, vilket har nämnts vid flera tidigare inslag. Se vidare **Industri**, länken *Månens besökare, final*, sidorna 13-19

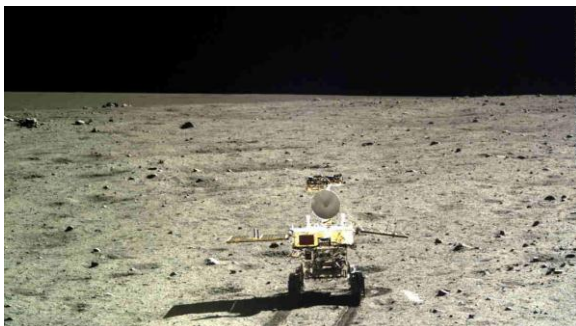
Chang'e-3, 14 december 2013

Månlandning i Sinus Iridum

Framsidan av månen

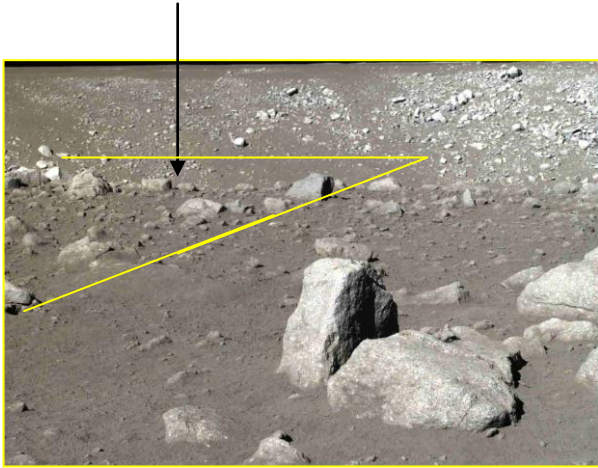

Bilden visar Jadekaninen som närmar sig ett mycket intressant område, en helt ny plats dyker upp framför mån bilen.

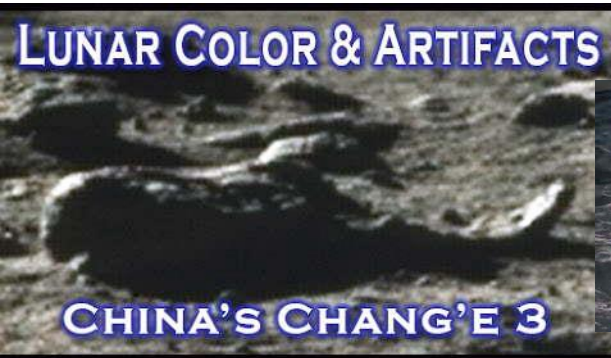

Framför mån bilen, Jadekaninen, ser vi strukturer i form av olika byggnadsliknande föremål

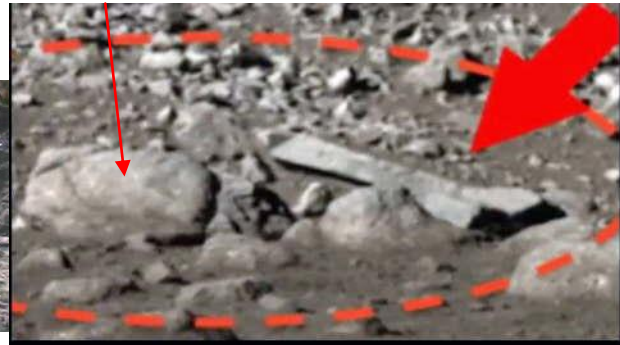
Bilderna visar olika stora och små stenar. Vem lade småstenarna bredvid varandra i rak linje?

Detta föremål liknar ett älghuvud, artefakt filmat av Chang'e-3.

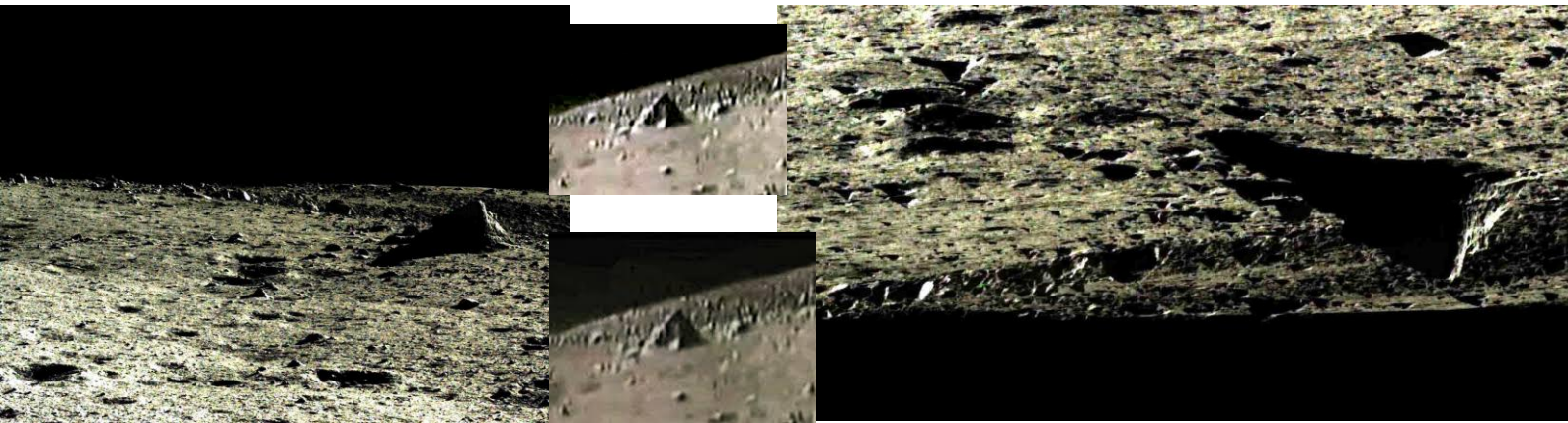
Vad finns där inne i detta föremål som liknar ett hus?

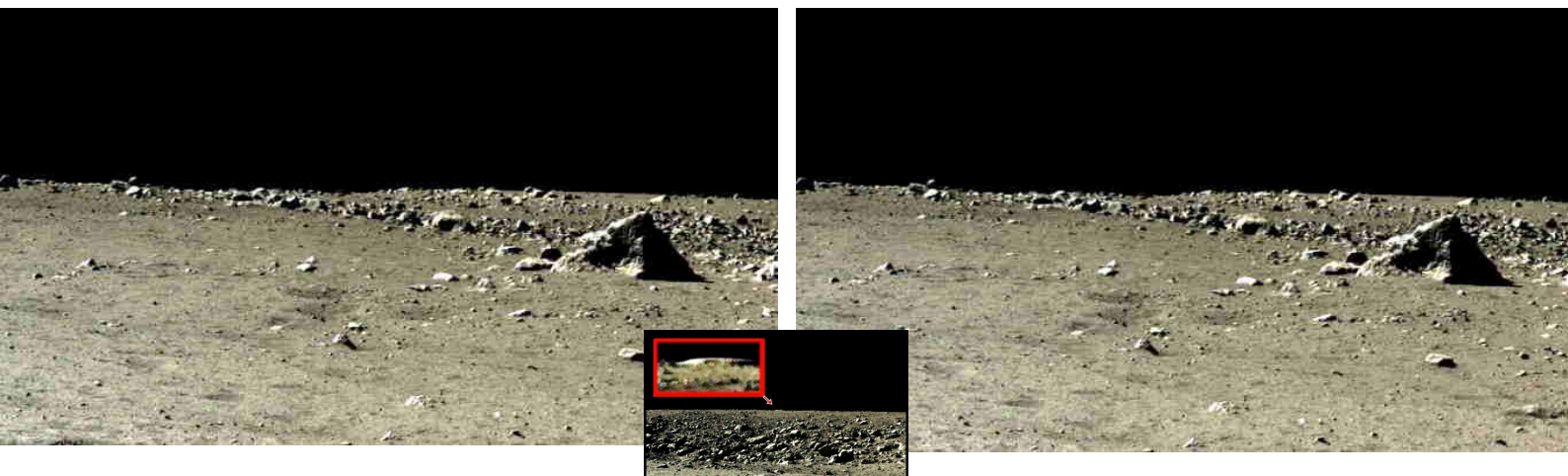
Fotot visar en djurkropp som har ett mänskligt huvud, framför huvudet ligger en plank.

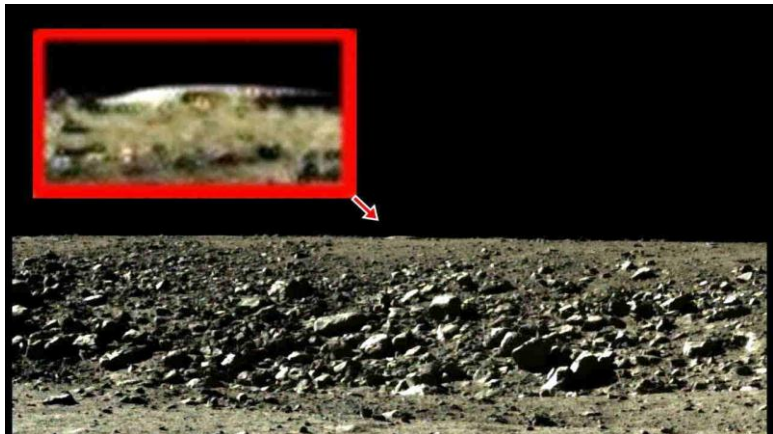
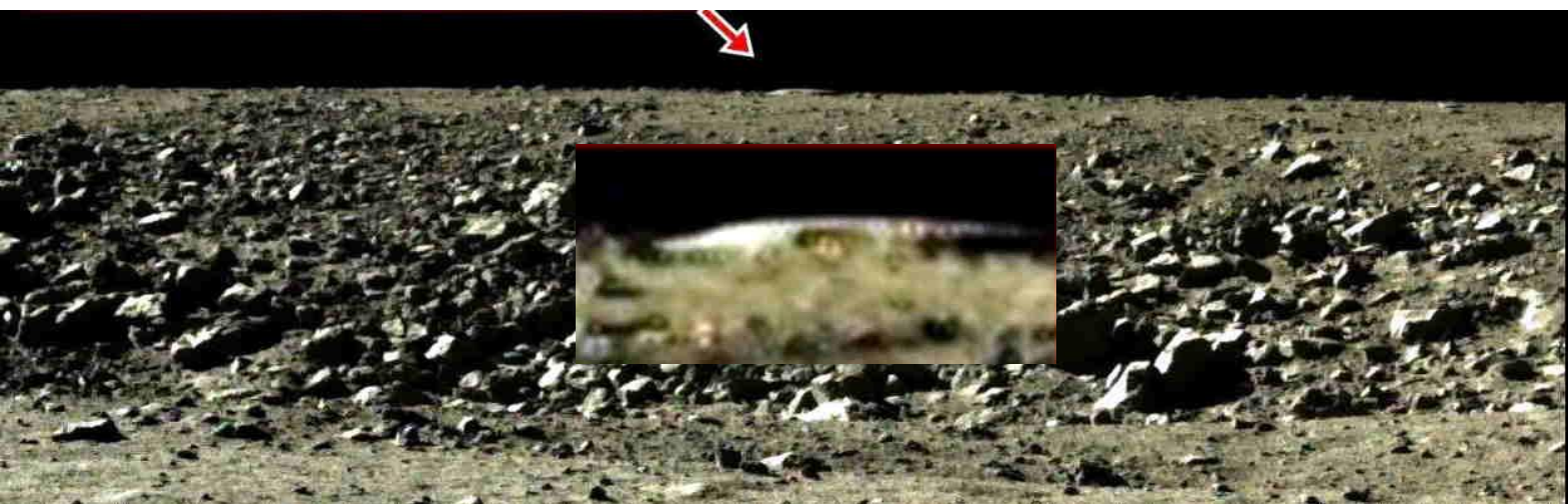
Den kinesiska mån bilen fortsätter sin upptäcktsresa i området Sinus Iridum. Bilden visar olika byggnader i olika form och storlekar. Är det här ett mindre samhälle?

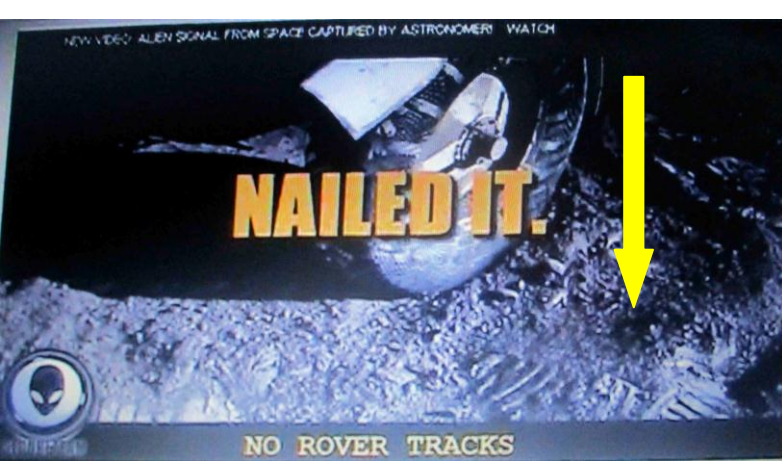
Månbilen fortsätter sin färd och kör mot en pyramid, ett triangulärt rymdskepp. Kring det ligger olika byggnader i olika former och storlekar.

Nu följer finalen på den kinesiska månfärden....se nedan....

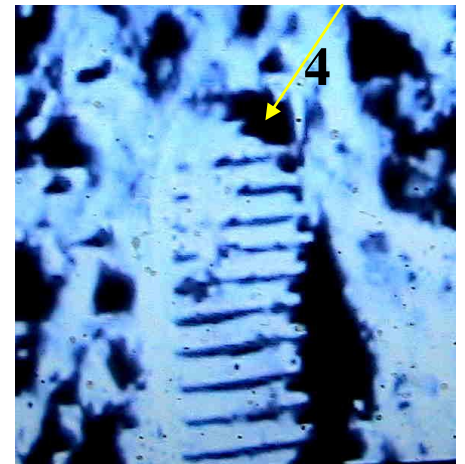
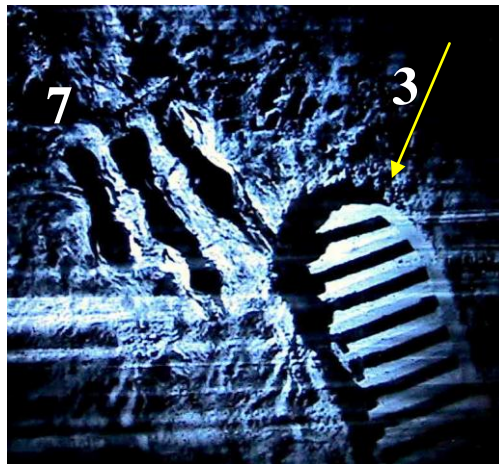
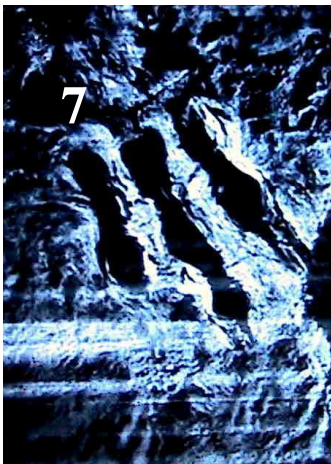
Månbilen kör vidare mot ett jättestort cigarrformat rymdskepp som syns längre fram i bilden. Detta cigarrformade rymdskepp liknar det rymdskepp som befinner sig på månens baksida utanför Izsak-D, som filmades och besöktes av Apollo 20 och senare av Clementine 9. Se vidare **Industri**, länken *Månens besökare, final*, sidorna 63, 70-71, *Neutronstjärnans ankomst*, sidan 8, samt *Solen i underläge*, sidan 19.

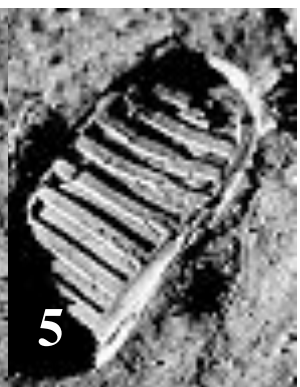
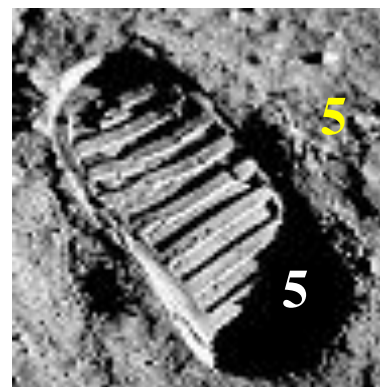
Månmbilen rullar vidare förbi några fotavtryck på marken, man kan se dem mycket tydligt.

Bilderna visar tydliga fotavtryck av okända individer. Det finns två olika fotspår: 1 and 2. På denna plats, Sinus Iridum, har ingen landat tidigare från jorden. Kina är först med sin månfarokost **Chang'e-3**.

Apollo-18 i Södra Mare Crisium, 1974. Man kan se ganska tydligt att **fotspår 2** ovan och **fotspår 3** och **4** liknar varandra. (Fotspår 7 är av en UFO-man eller ett djur)

Bilderna visar Aldrins och Armstrongs fotspår. Örnen, månlandare i juli 1969 i Stillhetens hav. Här syns tydligt Armstrongs **fotspår 5**, och Aldrins **fotspår 6** som i sin tur liknar **fotspår 2, 3 och 4**.

Mån bilen Jadekaninen var utrustad med kamera och sände direkt tillbaka inspelningen av området till jorden. Mån bilen rullade förbi fotspår 1 och 2. Vad kan detta betyda? Vissa astronomer menar att det finns en månbas med UFO även i detta område, alltså i Sinus Iridum. Bilderna av bl.a. pyramiden och det långa cigarrformade rymdskeppet bekräftar att det finns en månbas även här. Vi kan också se och jämföra **fotspår 2** med **fotspår 4**, samt **fotspår 3** med **fotspår 5** och **6**.

Vi finner att fotspår 2 och 4 liknar varandra, vilket fotspår 3, 5 och 6 också gör. Vad kan detta betyda?

Om vi utgår från att filmen om Apollo-18 spelades in 2011 delvis med hjälp av dokument, bilder och film som läcktes, kan man konstatera att **fotspår 4** kan tillhöra en sovjetisk kosmonaut medan **fotspår 3** kan tillhöra en amerikansk astronaut. Se vidare **Industri**, länken **Månens besökare, final**, sidorna 37-39, 40-48 samt 49-53 och länken **Solen i underläge**, sidorna 61-70. – Fotspåren 3,4,5 och 6 kan bevisa att filminspelningen om Apollo-18 verkligen ägde rum, dvs. man återspeglar ursprunget.

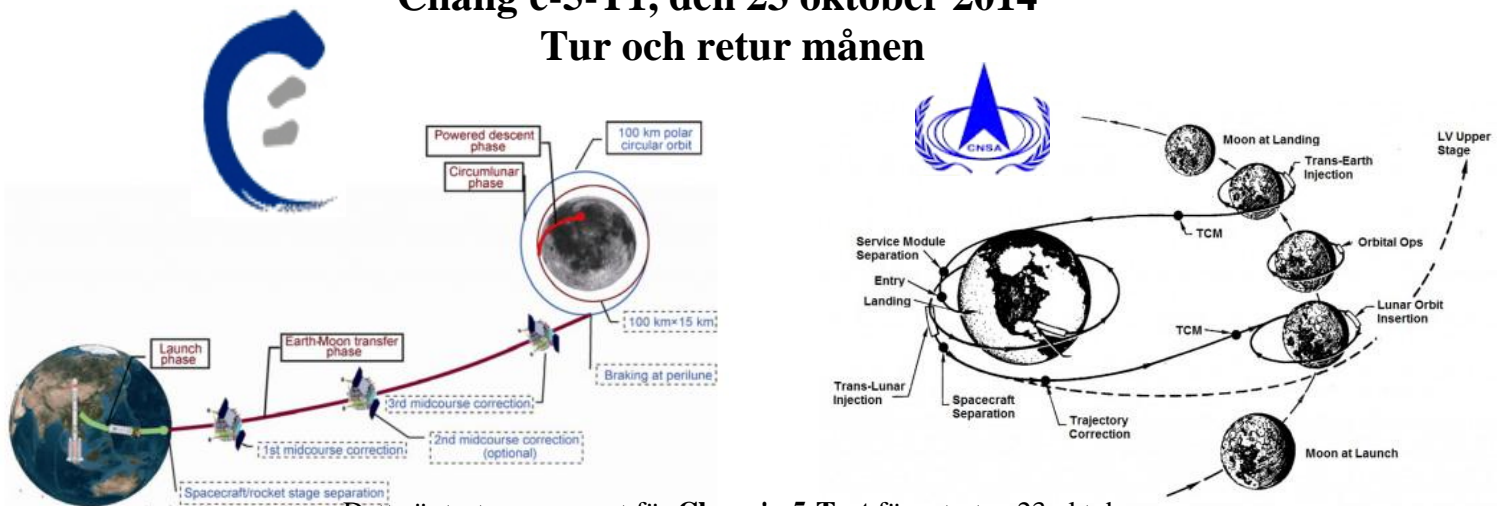
När det gäller fotspår 3-6 är ledtrådarna ovan ganska starka, medan fotspår 1 och 2 dess värre är okända. Det finns vissa ledtrådar även i detta fall. Området som **Chang'e-3** landade i liknar det område som månsonden Luna 15 kraschade mot i juli 1969 på månens baksida, utanför Izsak-D. Se vidare **Industri**, länken **Solen i underläge**, sidorna 13-17. Man kan konstatera att fotspår 2 och **fotspår 4** är ganska lika, **fotspåren 2** kan tillhöra en astronaut. Man kan också märka att fotspår 1 inte är identiskt med fotspår 2, men det liknar det. Det kan betyda att det var två astronauter som landade där. Varför? Förmodligen var deras uppdrag att besöka det stora cigarrformade rymdskeppet och pyramiden.

Men hur visste USA att där ligger ett cigarrformat rymdskepp och en pyramid? När sände USA mån farkosten till månen? Var den kodad med ett annat namn? Ja, kodad som Taurus Space Program, Tjurrymdens program. Av fotspåren kan vi förstå att mån farkosten landade där och astronauterna lämnade farkosten, eftersom deras fotspår syns på bilderna. Vad hände sedan? Att det var en månbas med en UFO gruppering de besökte är alldeles uppenbart och lika uppenbart är att de hade landat där i närheten av en månbas.

Om man studerar Taurus Space Program, Orange Mission mellan 1962-1966 som berättar om den första månlandningen 1966, kan man förstå att fotspår av astronauterna tillhör USA i månområdet i Sinus Iridum. Se ovan sidorna 83-89.

Se mer **Industri**, länken **Neutronstjärnans ankomst**, sidorna 55-59. Jag kan bara lägga till om **Chang'e-3** upptäcktsresa på månen i Sinus Iridum att månbasen tillhör samma UFO-grupp som har fäste på månens baksida utanför kratern Izsak-D.

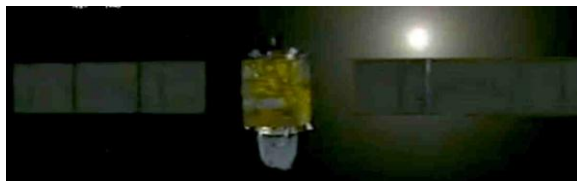
Chang'e-5-T1, den 23 oktober 2014 Tur och retur månen

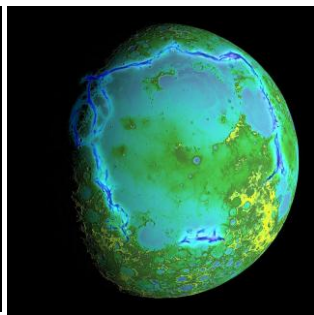
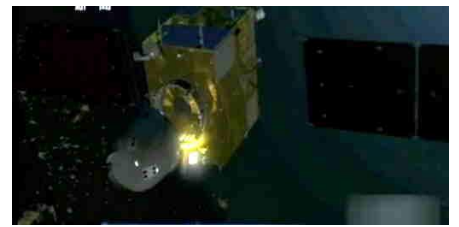
Detta är testprogrammet för **Chang'e-5-Test** före starten 23 oktober

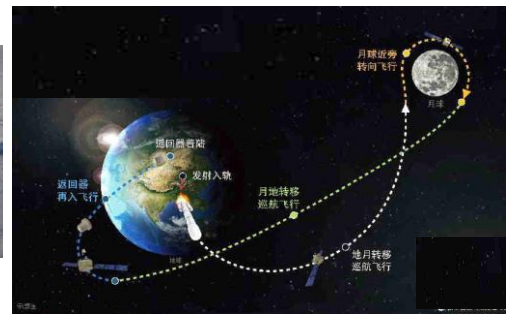
Chang'e-5-T1 är på väg till månen

Chang'e-5-T1 befinner sig runt månen

Krater Kármán, landningsplats för Chang'e-4

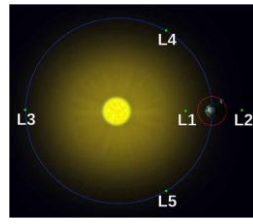
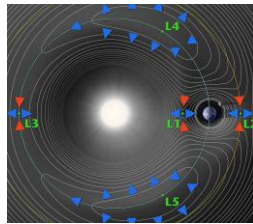
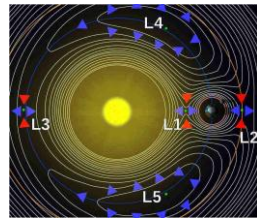
Chang'e-5-T1 rundar månen och reser tillbaka till jorden.

Jorden, foto av Chang'e-5-T1

Stormarnas hav, landningsplats för Chang'e-5, där landade Apollo 12

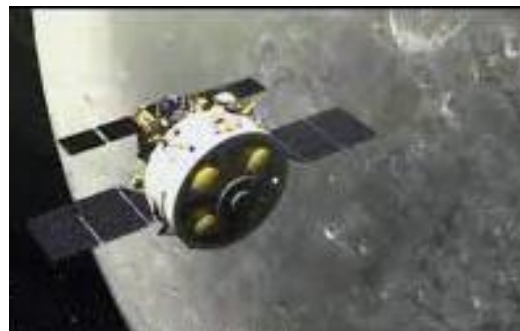
Rymdsonden rundade månen 4 dagar efter uppskjutningen. När rymdsonden återigen närmade sig jorden frigjorde den en kapsel som landade i Siziwang i Inre Mongoliet, den 31 oktober 2014.

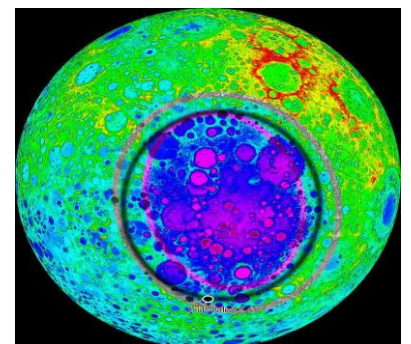
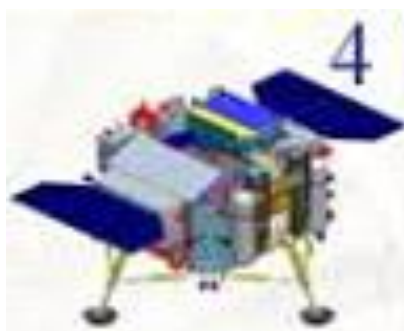
Rymdsonden fortsatte sedan mot jorden-månen. Den kretsade runt L2, fram till den 4 januari 2015. Den 11 januari 2015 gick rymdsonden in i omloppsbanan runt månen.

Chang'e-4, december 2018-19 Månlandning i Aitkenbassängen Krater Kármán Baksidan av månen

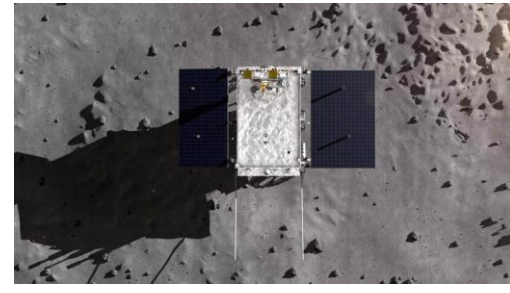
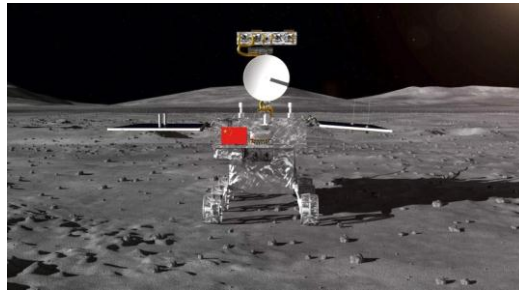
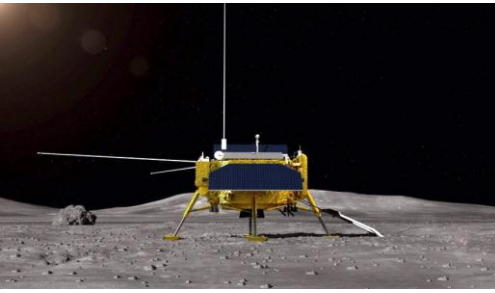

South Pole-Aitken Basin
Foto av månsonden Clementine

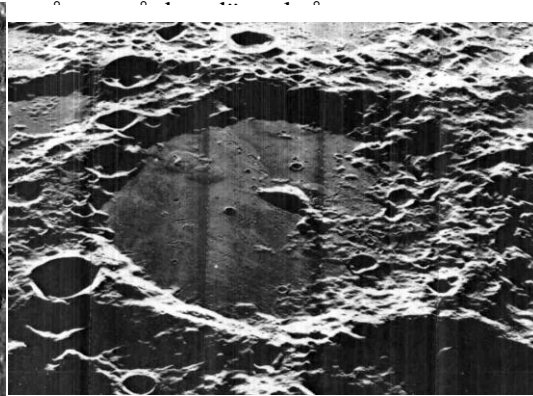
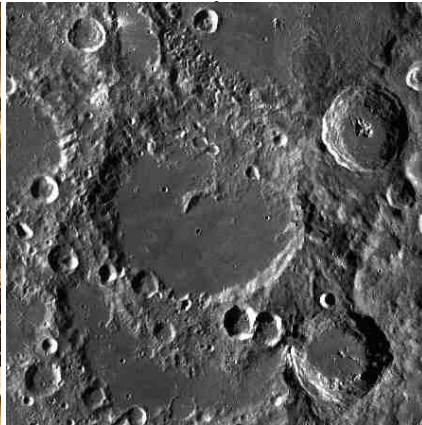

South Pole-Aitken Basin
Foto av månsonden Clementine

Chang'E-4:s landningsplats i Von Kármán-kratern, Northwestern South Pole-Aitken Basin

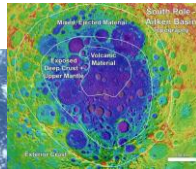
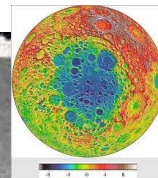
Landing site at the von Kármán crater on the far side of the Moon. This is also a mysterious crater where the lunar roving vehicle will accomplish its mission.

Krater von Kármán är 180 km i diameter, djupet är okänt, en mörk krater. Denna krater fick sitt namn efter ungraren von Kármán. Theodore von Kármán, ursprungligen Kármán Tódor, född 11 maj 1881 i Budapest, död 7 maj 1963 i Aachen, var en ungersk-amerikansk forskare inom aerodynamik och flygteknik. Han byggde upp Jet Propulsion Laboratory i Pasadena Kalifornien och hans namn förknippas med virvelgator. - von Kármán drog sig bort från den akademiska världen 1959 och utsågs till professor emeritus vid California Institute of Technology. När President Kennedy tilldelade honom en medalj blev han den första mottagare av den nya medaljen United States National Medal of Science.

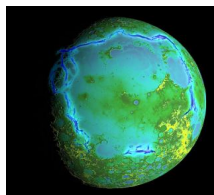
Von Kármán (Martian crater) som är 90 km i diameter, han är där också...

Själva månområdet Aitkenbassängen tillhör favorit-landningsplatserna på månens baksida. (Har Sovjetunionen och USAF (via Clementine månprogram) försökt landa där också, alltså okända månlandningar som troligen misslyckades och inte läcktes till allmänheten.

Se mer **Industri**, länken *Neutronstjärnans ankomst*, sidorna 55-59.

Chang'e-5 och Chang'e-6 2020-2124

Vad som kännetecknar Kinas/CNSA:s rymdverksamhet är noggrannhet, säkerhet och ganska öppenhet i förhållande till allmänheten.

Månsonden **Chang'e-5:s** uppdrag är att resa till månen, göra en mjuklandning i Stormarnas hav, månens framsida, och genomföra olika uppdrag bl.a. plocka olika stenar och återvända med de samlade proverna till jorden för vidare forskning. De skulle landa i Mongoliet.

Månsonden **Chang'e-6:s** uppdrag är ännu inte publicerat, men det ska också bli en tur- och returresa med mjuklandning, antingen på månens framsida eller baksida. Förberedelserna är fullt igång.

Detta tema fortsätter på nästa avsnitt

Att erövra rymden II.... Att erövra rymden II....

Se på nästa länk: Att erövra rymden II

